

نام کتاب : از کدامین صبح طلوع خواهی کرد؟

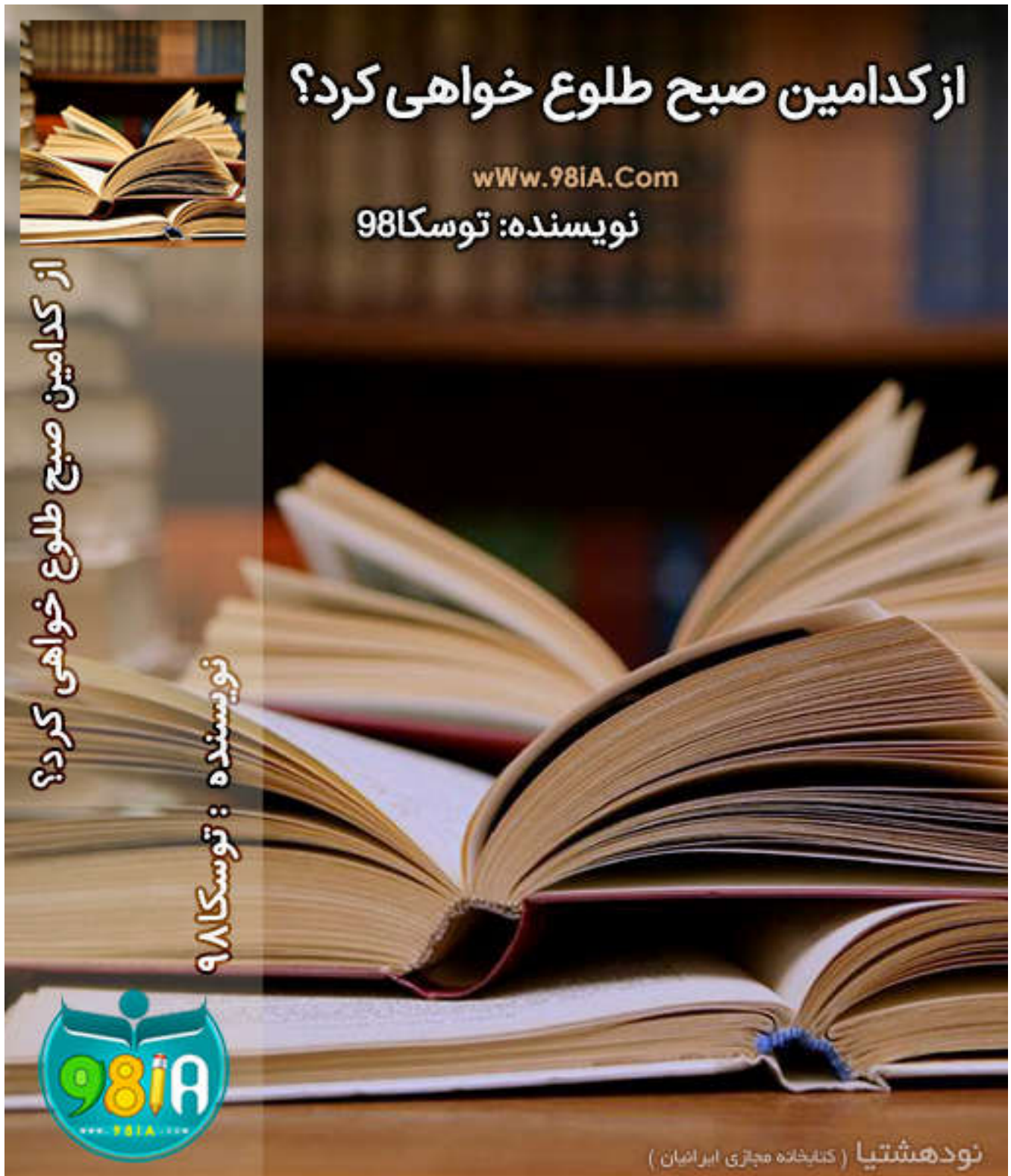
نویسنده : توسکا ۹۸ کاربر انجمن نودهشتیا

«کتابخانه مجازی نودهشتیا»

wWw.98iA.Com

www.Forum.98ia.com

ناظر : شهرزاد ن کاربر انجمن نودهشتیا

مقدمه:

وای اگر پیچشِ من با خمت ...
 درد شود تا که به دست آرمت
 نوشِ خودم زهرِ سراپا غمت ...
 بیشترش کن که کمم با کمت
 خوب ترین حادثه می دانمت ...
 خوب ترین حادثه می دانی ام
 غسل کن و نیتِ اعجاز کن ...
 باز مرا با خودم آغاز کن
 یک وجب از پنجره پرواز کن ...
 گوشِ مرا معرکه ی راز کن
 حرف بزن ابرِ مرا باز کن ...
 دیر زمانیست که بارانی ام
 قحطی حرف است و سخن ...
 سال هاست ، قفل زمان را بشکن
 سال هاست پُر شدم از درد شدن ...
 سال هاست ظرفیتِ سینه ی من
 سال هاست حرف بزن حرف بزن ...

سال هاست تشنه ی یک صحبت طولانی ام
" علیرضا آذر "

از جایم برخاستم و بلند گفتم:
- نه..نه..نه..

بابا آهسته پرسید:

- چرا نه دخترم؟

مامان داد زد:

- مسعود، دل به حرف این بچه نده. دست این باشه میخواد صبر کنه تا
موهانش مثل دندوناش سفید بشه.

رو به مامان گفتم:

- مامان جان مگه من چن سالمه که اینطوری میگی. بعدشم اگه بچه م چرا
میخوای ازدواج کنم؟

بابانگاه ملامت باری به مامان انداخت و بعد رو به من کرد و گفت:

- بشین بابا جان باهم حرف بزنیم.

سرجام نشستیم. مامان پشت چشمی برایم نازک کرد. نگاهم را از مامان به
سمت بابا چرخاندم.

- خب. دلیل نه گفتنت چیه بابا جون؟

- دلیل از این مهم تر که دوشش ندارم؟؟

- خب تو که باهاش برخورد نداشتی. بذار بیان. باهاش هم کلام شو بعد...

چه میدانست... بابا چه میدانست از آن یک سال و اندی.. از آن...

دهان باز کردم که چیزی بگویم که مامان گفت:

- پسر به این با کمالاتی. به اون آقایی. عیب رو پسر مردم نذار. من نمیدونم

ارکیده.. تا حالا هرکی اومد تو گفتی نه و ماهم گفتیم چشم. این بار دیگه

نمیدارم ندیده بگی نه... تا حالا اونایی که میومدنو زیاد نمیشناختیم.. اما این

یکی فرق داره. هم خودشو هم خانوادشو سالهاست که میشناسیم.

بابا رو به مامان گفت:

- فرناز... این دختر باید زندگی کنه. وقتی نخوادش به زور که نمیشه. باید

فکر کنه و تصمیم بگیره.

- مگه همه اولش عاشق سینه چاک هم بودن.. تو زندگی بالاخره عاشق هم

میشن. تو هم اینقد طرف این دختری نگیر.

عصبانی از جام بلند شدم و گفتم:

- شما که خودتون بریدین و دوختین. پس نظر منو میخواین چیکار؟ گفته

باشم.. اگه خیلی دوست دارین که بیان، باشه.. بیان. اما جواب من

منفیئه. تموم... مامان خانوم شما هم اصلا به فکر آینده دخترت نباش. به فکر

حرفای خاله خانجایی ها باشین که یه موقع نغن دختره یه عیبی داره.

مامان رو به بابا گفت:

- بفرما.. تحویل بگیر. دست پرورده ی خودته.. حالا تو روی من وایمیسته و سرم داد میکشه.

بابا سرش را تکان داد و زیر لب "لااله الا اللهی" زمزمه کرد.
درخانه باز شد و آراد وارد خانه شد:

- چه خبر تونه؟ صداتون میدونین تا کجا میاد؟

بی اعتنا به حرفش به اتاقم رفتم و در اتاق را محکم به هم کوبیدم. روی تخت نشستم و سرم را میان دستهایم گرفتم. مغزم داشت منفجر میشد. از یک طرف فشاری که مامان بهم میاورد و از طرفی این فکر مزاحم.. ذهنم پر شده بود از چرا..

دراز کشیدم و چشمانم را بستم. دوباره خاطره ها جلوی چشمانم رژه رفت. چشمانم را باز کردم. بغض گلویم را گرفت. انگار میخواست مرا خفه کند. دست انداخته دور گردنم و فشار میدهد. اما به جای اینکه بمیرم اشک از چشمانم بیرون میزند.

بغض کشنده ی من،

راه گلومو بزن،

از توی چشمام ببار،

ببار و ببارو ببار....

سرم را از پنجره اتاق بیرون بردم. هوای مطبوع روزهای اوایل پاییز به صورتم میخورد. از این برخورد غرق لذت می شدم. نگاهمو به آسمون تیره ی شب میدوزم. صدای آراد منو به خودم میاره:

- کجاها سیر میکنی ارکی جون؟

سرم را به سمتش می چرخانم:

- تو کی میخوای درست بشی آراد؟ کی میخوای یاد بگیری این درو واسه این گذاشتن که وقتی وارد حریم شخصی یکی میشی باید در بزنی؟
در چشمم زل زد و گفت:

- الان همه ی دردت در نزدن منه؟

زل زدم به او. چند ثانیه به او خیره شدم و نگاه از من برداشت و رفت روی صندلی اتاق نشست:

- نبینم قل من غمگین باشه..

نفس عمیقی کشیدم و گفتم:

- غمگین نیستم. کلافه م.

- میدونم. اما ارکیده تا کی؟ تا کی میخوای به همه بگی نه.. تو باید بهشون....

- میدونی این یکی کیه؟

منتظر زل زد به من.

- امیر حافظ.

حیرت و تعجب را در چشمانش خواندم. چند ثانیه سکوت کرد و بعد با من
و من گفتم:

- یعنی.. یعنی چی؟ تو... اونوقت تو جوابشو چی دادی؟

- جواب من منفییه. ماما اصرار داره بیان. هرچقدر گفتم نه قبول نکرد. گفتم
اگه بیان هم جوابم تغییر نمی کنه.
باز هم سکوت کرد.

- من دارم دیوونه میشم آراد.. این کارش یعنی چی؟
زمزمه کرد: نمی دونم...

- آراد من دیگه تحمل ندارم. من تازه دارم به خودم بر می گردم.
لایه ای از اشک چشمهایم را پوشاند. آراد بلند شد و مرا در آغوش
کشید. سرم را به سینه اش چسباندم و هق زدم. پیراهنش از اشک من
خیس شد. موهایم را نوازش کرد و گفت:

- هیش.. آروم عزیزم... خودم هستم خواهی.. نمیدارم دیگه چیزی اذیت
کنه.

صدای جیغ مانند نازگل اتاق را پر کرد:

- هنوز خوابی عروس خانوم؟
- همانطور که از جایم بلند می شدم بالش را به سمتش پرت کردم:
- تو روحت با اون صدای جیغ جیغوت...
- نوچ نوچ نوچ... زشته. دیگه داری عروس میشی. لحن حرف زدنتو درست کن.
- ببند دهنتو نازگل. نکنه مامانم پرت کرده فرستاده ت سمت من؟!
- بی ادب... بده میخوای عروس بشی؟
- آره..
- خاک تو سرت. تو حالت نیست.
- بعد سرش را بالا گرفت و گفت:
- خدایا! به کی خواستگار میدی؟ آخه این آدمه؟ این تحفه س؟!
- حالا واسه چی کله ی سحر پاشدی اومدی اینجا؟
- کله ی سحر؟ ساعت ۱۱ است عزیز من... پاشو بریم خرید میخوام برای مهمونی لباس بخرم. راستی میای دیگه؟
- نمیدونم.. اگه مامان خانوم قرار خواستگاری رو اون شب نذاره و البته
- آرادهم بیاد بعلهه..
- راستی پسره کی هست؟ چیکار است؟
- امیر حافظ.

- روی تخت نشست طوریکه صدای فنر تخت در او مد:چی؟؟
- چه خبر ته؟ تخته مو داغون کردی... چی نه.. کی؟.. امیر حافظ..
- با تعجب گفت: امیر حافظ خودمون؟!!
- امیر حافظ خودمون؟! کی تا حالا مال ما شده خبر ندارم؟
- چرند نگو ار کیده... تو.. قبول کردی؟
- قبول نکردم. ماما که از چیزی خبر نداره.. اصرار کرد بیان منم گفتم بیان اما جوابم منفیه.
- منظورش چیه از اینکار؟
- نمیدونم... بذار بیاد ازش می پرسم..
- ***
- خسته از خرید به خانه ی آمدم. داشتم لباس هایم را عوض می کردم که ماما آمد به اتاقم و گفت:
- قراره خواستگاری رو گذاشتم برای فرداشب.
- آخه..
- آخه بی آخه... دیگه قرارو گذاشتم.
- این را گفت و از اتاق رفت. به تصویر خودم تو آینه زل زدم. از چهره ام کلافگی می بارید. پوفی کشیدم و دوباره مشغول کارم شدم.
- ***

به خودم در آینه نگاه کردم. از ۴ سال پیش تا حالا خیلی تغییر کرده بودم. صورتم پر شده بود و دلم خالی تر. شال را روی سرم مرتب کردم. رژلب صورتی مات را از روی میز برداشتم و خیلی ملایم روی لبهایم نشاندم. صدای در اتاق آمد و بعد در باز شد و آوش آمد داخل:

- حرف بزنیم؟

سرم را تکان دادم. روی صندلی نشست:

- تصمیم خوبی گرفتی ار کیده. امیر پسر خوبیه. ۱۵ ساله رفیقمه. من مطمئنم خوشبختی تو باهاتش تأمینه. خوب فکر کن و تصمیم بگیر.

آهسته گفتم: من تصمیم مو گرفتم.

لبخندی زد و گفت:

- این که خیلی خوبه. خوشحالم که بهترین رفیقم قراره بشه شوهر خواهرم.

متعجب نگاش کردم. دیگر جوش آورده بودم. باصدایی که سعی می کردم بلند نشود گفتم:

- کجای جمله م این مفهوم داشت که جوابم مثبته؟

لبخندش جمع شد و ابروهایش بهم نزدیک:

- وقتی قبول کردی بیان

پریدم میان حرفش:

- قبول کردم؟! ماما بهت نگفت این خواستگاری صوریه و جوابم منفیه؟
- یعنی چی؟

از اتاق بیرون رفت. من هم به دنبالش رفتم. بلند گفتم:

- ماما ارکیده چی میگه؟ خواستگاری صوریه؟

- شما بهش نگفته بودی که من جوابم منفیه؟

ماما هاج و واج مارا نگاه می کرد و نمیدانست چه بگوید. آوش داد زد:

- من پیش اینا آبرو دارم... وقتی جواب میدونستین چرا مسخره شون کردین؟

بابا جلو آمد:

- صداتو بلند نکن آوش.. مگه قراره هرکی میره خواستگاری جواب مثبت بگیره؟

- هرکی نه پدر من... اما وقتی شما بهم گفتین که ارکیده قبول کرده بیان من فکر کردم جوابش مثبته. چون تا حالا ارکیده همه رو ندیده رد کرده بود. امروز امیرحافظ اومد مطبم. کلی بهش اطمینان دادم.
بلند داد زدم:

- تو بیخود کردی که اطمینان دادی. مگه من حق انتخاب ندارم که هرکدومتون واسه من می برین و میدوزین؟
- احترام خودتو نگه دار..

- احترام نگه داشتیم که الان جای من نشستین و تصمیم گرفتین.
 اراد هم از من طرفداری کرد:خب راست میگه..بابا نمیخواد...مگه زوره..
 مامان گفت:تو دخالت نکن اراد.
 - چرا مادر من؟چطور آوش حق دخالت داره..
 - آوش بزرگتره.

- چون بزرگتره باید زور بگه؟

آوش آمد چیزی بگوید که بابا داد زد:

- ساکت.چند دقیقه ی دیگه مهمونا میان.این چه بحثیه.

رو به مامان ادامه داد:می بینی خانوم؟مقصر این بحث شمایی...

رو به آوش کرد و گفت:ارکیده حق انتخاب داره.به صرف اینکه تو به امیر
 اطمینان دادی که نمی تونه زندگی کنه.باید خودش بخواد.تو هم قول بی
 خود دادی.حالا هم برو کنار زنت بشین و جای خودتو تو مقام برادر بزرگتر
 حفظ کن.من هنوز زنده م و بزرگ این خونه م.

همه ساکت شدند.به اتاقم رفتم و در اتاقو محکم به هم کوبیدم.هیچ وقت
 اَبم با آوش تو یه جوب نرفت.نه من و نه اراد.هر چقدر که من و اراد شبیه
 هم بودیم و به هم نزدیک به همون اندازه با آوش متفاوت بودیم و ارزش
 دور.

از روی بی حوصلگی پوفی کشیدم و در دل از خدا خواستم که امشب به خیر بگذرد.

صدای زنگ در مانند صدای ناقوس مرگ بلند شد. صدای گروم گروم قلبم به گوش آسمان هم می رسید. در اتاق را باز کردم. همزمان آراد هم از اتاقش بیرون آمد. مضطرب به سمت من آمد. پی به حال آشفته ام برد. لبخندی زد: - چیزی همیشه ار کیده. نگران نباش.

صدای مهمان ها خانه را پر کرد. دست آراد را گرفت و باهم به سمت پدر رفتیم. کنارش ایستادم. اول آقای رادمهر، پدرش، وارد شد. بعد مادرش و در آخر خودش وارد شد. نبضم به شدت می زد. نفس کشیدن یادم رفت. سربلند نکردم که بینمش. زیر چشمی نگاهی به آراد انداختم. لبخندی که کاملاً تصنعی بود روی لب هایش نشانده. دستم را محکمتر فشار داد. به خودم جرئت دادم و سرم را بلند کردم. نگاهم در نگاهش گیر افتاد. به چشمان رنگ شبش خیره شدم. شبهایی که آرام بودند. مثل همیشه. فرق کرده بود. اما فقط ظاهرش. باطنش را نمیدانم.

اما چشمهایش... مثل همیشه بود. مردانه تر شده بود قیافه اش. نگاه از او گرفتم. صدای بمش را در نزدیکی م شنیدم: - سلام.

دوباره نگاهش کردم. با صدایی که به زور از گلویم خارج می شد گفتم:

- س..سلام.

خداروشکر غیر از آراد کسی حواسش به ما نبود و مشغول احوال پرسبی بودند. رفت و روی صندلی مقابل من نشست. کنار آراد نشستیم. سنگینی نگاهش را تمام مدت احساس می کردم اما دیگر توان و جرئتش را نداشتم که سر بلند کنم. ناخن هایم را کف دستم فرو کردم. با دندان پوست لبهایم را میجویدم. اضطراب کل وجودم را در بر گرفته بود. زمزمه ی آراد را زیر گوشم شنیدم:

- آروم باش خواهری..

سر بلند کردم و نگاهش کردم. لبخند زد و دستهایم را گرفت. چقدر خوب بود که بود این قل عزیز من. این برادر دوست داشتنی من... برادری که همه میگویند بچه است هنوز اما برای من بزرگ است.. حامی من است... تکیه گاهم... شاید اگر نبود من خیلی قبل تر ازین رفته بودم... شاید همان ۴ سال پیش...

آقای رادمهر سرفه ای کرد و روبه بابا گفت:

- خودتون بهتر میدونید که برای چی مزاحمتون شدیم....

بابا بالبخند گفت:

- اختیار دارید جناب رادمهر..مراحمید.

- ماکه هرچقدر حرف بزیم این دوتا جوونن که باید همو بپسندن.

- بله... حرف شما صحیحه.

- اگه شما اجازه بدین برن باهم حرف بزنی.

جانم؟! باهم حرف بزیم؟! من و امیر حافظ؟! نه... بابا تو رو خدا بگو نه... بگو

نه...

- البته.

بابا رو به من کرد و گفت:

- باباجان. آقا امیر و راهنمایی کن اتاقت.

نگاهم را از بابا به امیر و بعدش به سمت آراد چرخاندم. آراد یکبار

چشمهایش را بست و باز کرد. آب دهانم را قورت دادم و از جا

برخاستم: بفرمائید.

جلوتر از او راه افتادم. وارد اتاق شدم و منتظر او ماندم. در اتاق را نیمه باز

گذاشتم. روی صندلی نشست. به این همه آرامشش غبطه خوردم.

- چرا نمیشینی؟

صدایش مرا به خودم آورد. روی تخت نشستم. سرم را پایین انداختم.

- قبلا اینقدر سر به زیر نبودی.

باز هم چیزی نگفتم.

- قبلا اینقدر ساکت نبودی.

چشمانم را بستم و سعی کردم آرام باشم. دستهایم به صورت خفیفی می لرزید.

- قبلا...

- اینقدر قبلا قبلا نکن... قبلا خیلی چیزابودم که الان نیستم... خیلی چیزا نبودم و الان هستم. قبلا یه جور بودم الان یه جور...
- ارکیده..

چقدر شنیدن اسمم از زبانش شیرین بود.. آن هم با این لحن ملایم و آروم. طپش قلبم تندتر شد. اینبار نه از روی استرس. از روی احساس.
"خفه شو قلب دیوونه... خفه شو... امیرحافظ مال تو نیست... سهم تو نیست.. قسمت تو نیست... اینو بفهم... یا بفهم و آروم بگیر یا از کار و ایستا و بمیر... باید این احساسو خفه کنم... آره.. می تونم... ۴ سال تموم تونستم.. الانم چیزی تغییر نکرده."

- ارکیده... من پراز سوالم... اینکه چرا اینطوری شد؟ چرا همه چیز بهم ریخت؟ چرا یه طرفه تمومش کردی؟ چرا حتی خودت نیمدی بگی از زندگیم گمشو بیرون و داداشتو فرستادی؟ میخوام بدونم...

- منم میخوام بدونم الان واسه چی اینجایی؟

سیب گلوش بالا و پایین شد.

- سعی کردم که فراموشت کنم... که گور احساسمو بکنم.. اما نشد.. اومدم که دوباره شروع کنیم.. یعنی دوباره شروع کنی.. چون تو یه طرفه تمومش کردی..

سوالی نگاهش کردم:

- حالا؟ بعد ۴ سال؟

- تو نمیدونی تو این ۴ سال چی بهم گذشت. دیوونه شدم.. رفتم خارج که زیر آسمونی که تو هستی نباشم.. چون سخته برام نفس کشیدن تو این هوا بدون تو... رفتم که فکر ت بره.. اما نرفت. به خدا قسم که نرفت.. یه شب نتونستم بدون یادت بخوابم.. کم خاطره نداشتیم باهم.. مگه می تونستم شاخه نباتمو فراموش کنم؟

لبخند تلخی زدم... من شاخه نباتش بودم و او حضرت حافظ من...

- تموم این ۴ سالو با آوش ارتباط داشتیم.. خبر داشتیم که ازدواج نکردی... راستش اولش فکر کردم شاید پای یکی دیگه درمیون باشه. اما تو ازدواج نکردی... برام سواله ار کیده.. چرا؟

بغضم را قورت دادم و مانع از ریختن اشکی شدم که می رفت تا روی گونه م راه گیرد:

- چون نمیخوامت...

مات نگاهم کرد. بعد چند ثانیه سکوت: دروغ میگی...

زل زدم به چشمانش. نگاه گرمش مرا ذوب کرد. اشکهایم روی گونه م راه گرفت. دیگه تلاشی برای پنهان کردنشان نکردم. چند دقیقه گذشت. اشکم را پاک کردم:

- بهتره بریم ..منتظرن...

جمع به ما دوتا خیره شده بودند. زیبا جون، مادرامیر گفت:

- مبارکه ایشالا؟

تمام قدرتمو درزبان جمع کردم تا بچرخد و جواب نه را بدهد. سرم را پایین انداختم و گفتم:

- من...

امیرحافظ میان حرفم پرید: یکم فرصت میخوایم.

متعجب نگاهش کردم. نگاه متعجب به نگاه خشمگین تبدیل شد.

پدر، مادر و آوش و از همه بدتر آراد یه جور خاصی به من زده بودند.

آمادگی این جواب را نداشتن. خب خودمم نداشتتم.. آراد پرسش گرانه نگاهم کرد. سرم را به دو طرف تکان دادم.

آقای رادمهر گفت:

- چقدر فرصت میخوای دخترم؟

بازهم امیرحافظ جواب داد: یک ماه...

چی؟ یک ماه؟ نه.. خدای من... من دیگه طاقت ندارم.. دیگه نمی شنیدم که جمع چه می گوید.. خدا خدا می کردم که زودتر مراسم تمام شود و من در اتاقم آرام بگیرم. انگار خدا صدایم را شنید که آقای رادمهر گفت:

- دیگه رفع زحمت می کنیم.

مامان همینطور برای خودش حرف می زد. از وقتی مهمان ها رفته بودند همین را تکرار می کرد: من گفتم بذار بیان.. به دلت میشینه.. نگفتم؟؟

ای خدا نگم چیکارت کنه امیر حافظ... وای... چه مصیبتی..

اوش زیر لب زمزمه کرد:

- با دست پس میزنه، با پا پیش میکشه.

ووی... دیگه حوصله ی این یکی رو ندارم...

آراد از اتاقش مرا صدا زد: ار کیده.. بیا کارت دارم...

به اتاقش رفتم: جانم؟

- قضیه چیه ار کیده؟! مگه نگفتی....

- به خدا تقصیر من نیس آراد... من بهش گفتم نه... او مدم تو جمع هم بگم

اما پرید وسط حرفم....

- چرا سکوت کردی خب؟

- چی میگفتم؟ میگفتم نه؟ آبرو ریزی نمی شد؟ میخوای اوش سرمو بذاره رو سینه م؟

هر دو خندیدیم. البته هر دو زورکی... انگار لبهایمان برای لبخند کش نمی آمد.

- هنوز دوستش داری؟

شوک از سوالش نگاهش کردم. دوستش داشتم... نداشتیم؟! سکوت کردم و فقط به چشمهایش زل زدم...

تصاویر مبهم... خنده... گریه... جیغ... جیغ..

نفس زنان از خواب بیدار شدم... دوباره کابوسهام شروع شد. به ساعت بغل تخت نگاه کردم. ساعت ۴ صبح بود. تایک ساعت پیش خوابم نبرده بود و حالا هم که با کابوس... لب پنجره اتاق ایستادم.. پنجره را باز کرد. نسیم خنکی پوستم را نوازش داد. چشمامو بستم و نفس عمیق کشیدم. صدای اذان که از مسجد نزدیک خانه بلند شد مرا به خلسه ی شیرینی برد.

وضو گرفتم و سجاده ام را پهن کردم و از ته دلم از خدا خواستم خودش بهم کمک کند.

یک هفته از شب خواستگاری گذشته بود و هر دفعه که امیر حافظ زنگ زده بود جواب ندادم. جلوی بوم نقاشی ایستاده بودم و داشتم طرح می زدم که صدای موبایلم بلند شد. شماره ای که از بر بودم.. شماره ی امیر حافظ بود. باز هم بی جواب گذاشتم. در این یک هفته صدبار زنگ زده بود. صدای موبایل قطع شد و بلافاصله بعدش صدای تلفن خونه بلند شد. مامان جواب داد. از مکالمه ش مشخص بود که امیر حافظ پشت خط است. مامان به سمت من آمد و تلفن را دیتم داد: امیر حافظه.

تلفن را گرفتم و گفتم: بله.

- عیلق سلام.

- سلام.

- چرا موبایلتو جواب نمیدی؟

- دوست نداشتم... مشکلیه؟

- نه..؟! خیلی خب.. از این به بعد به خونه زنگ میزنم.. انگار بیشتر جواب

میده...

چشمانم را بستم و با حرص گفتم:

- امرتون؟!!

- والا عرضم به خدمت تون مایه هفته پیش منزل شما بودیم برای امر

خیر. قرار شد یه ماه حرف بزنییم تا تصمیم بگیریم.

- این قرارو شما گذاشتی... وگرنه من تصمیم مو گرفتم.

با خنده گفت:

- خب بله... میدونم تصمیم گرفتی و در جریانم که جوابتون مثبته اما خب

برای حفظ ظاهر و..

عصبی گفتم:

- امیر حافظ!

- جانم؟

چشمامو بستم تایکم آروم بشم و خودمو درگیر این احساسی که باهر کلمه

ی حرف زدنش دوباره جون میگرفت و حلقه ش محکم تر می شد، نکنم...

- کارتو بگو.

- هیچی دیگه... بامادرتون قرار گذاشتم که امشب بریم بیرون.

- بسیار خب.. پس باهمون مادرم برید.

- ارکیده...

ساکت شدم...

- باید حرف بزیم.

- من حرفی ندارم..

- اتفاقا تو باید حرف بزنی.. ساعت ۷ میام دنبالت. خداحافظ

و تلفنو قطع کرد. وای خدا... دیوونه نشم خلیه... چرانمی فهمه نمیخوام
نزدیکش بشم.. چرانمی فمه به صلاح هر دو مونه...

ساعت بغل تخت ده دقیقه مانده به هفت را نشان می داد و من هنوز دودل
رفتن و نرفتن بودم. هنوز آماده نشده بودم. آگه مامان منو تو این حالت می
دید منو میکشت. آراد هم هنوز نیومده بود خونه. آگه نمی رفتم باید بامامان
سرو کله می زدم و آگه میرفتم با امیر حافظ... تصمیم گرفتم بروم تا شاید
بتونم امیرو منصرف کنم.

مشغول پوشیدن لباسم بودم که موبایلم زنگ خورد. امیر حافظ بود. ساعت را
نگاه کردم. هفت بود. مثل همیشه دقیق. بی اهمیت به زنگ موبایل که داشت
خودشو می کشت لباس پوشیدم. رژلب قهوه ای رنگم را روی لب
مالیدم. کلا فقط رژمی زدم. اهل آرایش نبودم.

تکیه داده بود به ماشین. مرا که دید جلو آمد:

- سلام عرض شد سرکار خانوم. میذاشتی یکم دیر تر میومدی.. چه عجله
ای بود حالا...

- سلام..

بی توجه به او سمت ماشین راه افتادم.

- همین؟؟! من خوبم... ممنون که پرسیدی...

تو دلم گفتم " بایدم خوب باشی وقتی با خانوم خوشگلی مثل من داری
میری بیرون " اما به زبان نیاوردم و به لبخند تمسخر آمیزی کفایت کردم.

تو ماشین نشسته بودیم. هر دو ساکت بودیم و فقط صدای موزیک میومد:

- گل ارکیده، گل ارکیده

با چشمای خسته، آروم نشسته

شکوفه ی شادیش از هم گسسته.. آه...

انگار که از روی عمد این آهنگو انتخاب کرد.. گفتم:

- کجا داریم میریم الان؟

- کجا دوس داری بریم؟

- هیچ جا... دوس دارم برگردم خونه..

- نوچ... این یه مورد راه نداره..

سرم را چرخاندم و به خیابان زل زدم. نمی توانستم منکر لذتی باشم که از

حضورش می برم اما باید با این حس مقابله کنم. این کسی که الان کنارم

نشسته بود رو باتمام وجود دوست داشتم. شاید چهارسال پیش بیشترین

غمی که داشتم از بهم خوردن رابطه ام باهمین مرد بود. همین مرد که

حضرت حافظم بود و من مست از عاشقانه هایش....

مقابل کافه نگه داشت. با تعجب پرسیدم :

- اینجا؟!

سرش را به سمتم چرخاند و گفت:

- خب تو جایی رو پیشنهاد نکردی گفتم بیایم کافه ی خودم.

میخواست مرا ببرد جاهایی که خاطره داریم تا احساساتم را تحریک

کند..دیگر نمی دانست احساسات من نیاز به تحریک ندارد.

از ماشین پیاده شدیم. قفل در کافه را باز کرد: بفرمایید.

با باز شدن در کافه هجوم خاطرات از خود بی خودم کرد.

- وقتی داشتم میرفتم اتریش به اینجا دست نزدم.. گذاشتم همین طوری

بمونه... اینجا زیاد خاطره داشتم با تو...

روی صندلی کنار پنجره نشستیم.

- مثل همیشه این میز و انتخاب کردی.. رازش چیه؟

دستم را تکیه گاه چونه م کردم و گفتم: هیچی.

- چقدر کم حرف شدی.

- عوضش تو خیلی پر حرف شدی.

خندید و گفت: چی میخوری؟

به صندلی تکیه دادم:

- هیچی.

- هیچی که نشد... چایی میخوری؟

- نه.

بعد از چند ثانیه سکوت گفت:

- حرف بزنیم؟

- من حرفی ندارم.. تو حرف بزن.

صندلی مقابل من را عقب کشید و نشست:

- اتفاقا تو باید بگی.

- بین امیرحافظ برای من همه چیز تموم شده. چهارساله که تموم شده.

- واقعا تموم شده یا فقط فکر میکنی که اینطوره؟

زل زدم بهش و بعد از مکث کوتاهی گفتم: تموم شده.

- میشه بدونم چرا؟

- نه...

- خب من باید بدونم چرا دارم پس زده میشم.

شانه هایم را بالا دادم و گفتم:

- فکر کن همینطور بی دلیل.

نیشخندی زد و گفت:

- آخه مگه میشه بدون دلیل.ارکیده..علاقه ی ما واسه یه روز و دوروز نبود..اونقدر عمیق بود که من الان هنوزم بعد چهار سال تو شوکم.تو شوک اینکه چرا درست یه هفته بعد ازاینکه قرار شد من باخانواده م راجع به تو حرف بزنم داداشت اومد و گفت دست از سرت بردارم.گفته خودت خواستی..واقعا خودت خواستی؟این حق منه که بدونم.
حق داشت..نداشت؟!اما آخه طاقتشو داشت.؟!سکوت کردم..چنددقیقه گذشت ..

- سکوت جواب من نیست.

- بعد چهارسال اومدی دنبال سوالات یا دنبال من؟

- هر دوش من الان گنگم..خودتو بذار جای من...به خداهرکی بود می رفت و پشت سرشو نگاه نمی کرد اما..

در صورتش براق شدم:

- دعوت نامه فرستاده بودم واسه برگشتنت؟

- نه.ولی..

- پس منت اومدنتو نذار سرم.

باهمان آرامش همیشگی اش گفت:

- منتی نیست سرت عزیزم.من دوستت دارم..چرا نمی فهمی...دوستت دارم که برگشتم..

دوستت دارم...

این جمله ی دو کلمه ای...ذهنم پرکشید به روزهای پرخاطره ام.به روزی که منو از روزهای سیاه و سفیدم بیرون کشید و دنیامو رنگی کرد.

هوابارانی بود.کلی ازمامن حرف شنیدم که تواین هوا برای چه میخواهم بروم کافه.بهانه کردم که می چسبد.اما دلم غوغا بود.ازوقتی که امیرحافظ زنگ زدوگفت که به کافه بروم و میخواهد بامن حرف بزند،وقتی گفت مجبورشده قایمکی شماره ام را ازگوشی اوش بردارد دلم آشوب شد.این پسر چه میخواهدلگوید..

درکافه را باز کردم و رفتم داخل...از سرو صورتم آب می چکید...شده بودم موش آبکشیده...امیر حافظ پشت یکی از میزها نشسته بود...به سمتش رفتم و با لبخند سلام کردم...آشفته بود...حال او را که دیدم نگرانی ام بیشتر شد...ده دقیقه سرش را پایین انداخته بود و چیزی نمی گفت.

- نمیخواین چیزی بگین؟!

سرش را بالا آورد:

- خب...چیزه...راستش...

دوباره سرش را پایین انداخت...منتظر نگاش کردم..با انگشتاش بازی می کرد...

- راستش...ارکیده...من...

کلافه گفتم: شما چی؟! اتفاقی افتاده؟! دیگه دارم نگران میشم...

زل زد به من...چشمهایش را دوست داشتم...حالت و رنگ زیبایی

داشت...رنگ مشکی...رنگ چشمانش با ابرو و موهایش ست بود...

دست از دید زدن صورتش برداشتم و گفتم:

- آقا امیر؟!

سرش را بلند کرد...با صدای خیلی آرامی گفت: من...دوست دارم...

انگار برق به من وصل شده بود...هاج و واج نگاهش می کردم...انتظار هر

حرفی راداشتم جز این حرف. آن هم اینقدر صریح...بدون مقدمه...

با استرس ادامه داد: باور کنین من...نمی خوام فکر کنین که به خواهر

دوستم چشم داشتم...

چطور می شد؟! چطور می توانستم باور کنم؟!..دوستم داشت؟!

سرم را پایین انداختم...چه می گفتم؟! می گفتم این حس متقابله؟! سبک

سری نبود؟!

می گفتم که چند وقتی است که آن چشمهای گیرایش مدتی است که از

چشمانم خواب را ربوده...می گفتم که الان در دلم قند آب می کنن؟!

سکوت کردم...چند دقیقه سکوت کردیم...دیگر نمی توانستم آن فضا را

تحمل کنم...نیاز به هوای آزاد داشتم...از شوقی که داشتم می خواستم پرواز

کنم و این فضای بسته مانع بود... به کیفم چنگ زدم و از کافه زدم بیرون. صدای قدمهایش را از پشت سرم می شنیدم.. پاتند کردم و نگذاشتم که او به من برسد. مثل دیوانه ها زیر بارون قدم میزدم... دقیقه ای بعد می دویدم

اگر می توانستم جیغی هم می کشیدم...

بماند وقتی رسیدم خانه مورد شماتت مادر قرار گرفتم... بماند که شبش در تب می سوختم و نمی دانستم این تب عشق است یا تب سرماخوردگی...

از آن روزها پنج سال و اندی می گذرد... و الان من دوباره مقابل امیر نشسته بودم و او به من می گفت دوستم دارد... باید پرواز می کردم... مثل آن روز... اما چیزی روی قلبم سنگینی می کرد...
مثل آن روز سبک نبود... پراز درد بود... غم... دردی که چهار سال خودم به تنهایی به دوش کشیدم...

چند دقیقه بود که زل زده بود به من... نمی دانم... گفتم:

- چرا اینطوری نگاه می کنی؟!

دستش را از زیر چانه اش برداشت و تکیه داد به صندلی:

- دارم جبران ندیدنت توی این چهار سالو می کنم.

امیر حافظ با من این کارو نکن... با قلب من نه...

بی مقدمه گفتم: از کجا معلوم نیومده باشی واسه انتقام...
 ابروهایش را بالا انداخت و با بدجنسی گفت: اگه انتقامه، انتقامه شیرینیه...
 با خشم گفتم: امیر حافظ...
 دوتا دستش را بالا برد و گفت: بابا تسلیم... چرا برزخی میشی... آخه من از
 تو انتقام بگیرم؟! انتقام چی؟!!

- اینکه بدون دلیل این رابطه رو تموم کردم... پست زدم...
 - خودت داری میگی تموم کردم... تو تمومش کردی... من نه... تا دلیلتو
 ندونم امکان نداره دست بردارم... دلیلتو گفتم نامردم اگه نرم البته اگه
 قانع کننده باشه... خوب میدونی هر حرفی قانع نمی کنه...
 دست به سینه به صندلی تکیه دادم... و فقط نگاش کردم... کاش اونم
 سکوت کنه و حرفی نزنه... به این سکوت نیاز دارم.. جدیداً پر حرف شده
 بود...

قبلا اون ساکت بود و من فقط حرف میزدم الان جامون عوض شده...
 شاید حق داشت... تو این چند سال شاید پر شده بود از حرف... حرف و
 حرف و حرف... اما خب منم شده بودم... اما چرا چیزی نمی گفتم؟!!

- میخوای تا آخر شب اینجا بشینم؟!
 - کجا دوست دای بریم شاخه نبات؟!
 - میشه دیگه منو اینطور صدا نکنی؟

با لبخند جذابی جواب داد:

- شرمنده... اینو از من نخواه..

با حرص گفتم:

- به درک...

بی صدا خندید: حرص خوردنت تغییر نکرده... همونطوری حرص میخوری.. پاشو بریم یه چیزی بخوریم...

در رستوران شام خورده بودیم و در راه برگشت بودیم که موبایلم زنگ خورد. نازگل بود:

- سلام.

- سلام خانوم. یه زنگ نزنیا.

- ببخشید سرم شلوغ بود.

امیرحافظ تظاهر می کرد که حواسش به من نیست اما می دانستم تمام نیرویش را در گوش هایش جمع کرده و میخواست بداند پشت خط چه کسی است.

- کجایی اُرکی؟

- بیرونم عزیزم.

- باکی؟ با اون اراد دیوونه؟

خندیدم و گفتم:

- نه. بایکی دیگه.

- نگو با آوش که اصن باورم نمیشه.

خنده م شدت بیشتری گرفت. اوهم میدانست آبم با آوش دریک جوی نمی

رود.

- نه..

- پس کی؟ بگو دیگ..

- باخواستگارم.

امیرحافظ زیرچشمی نگاهی به من انداخت. صدای متعجب نازگل بلندشد:

- نه!.. با امیرحافظ؟

- بعله...

- بیشعور. به من میگه جوابم منفيه و جواب تلفنشو نمیدم حالا با آقا رفتن

دور دور..

- نازگل!

- زهرمار. مرض. کوفت. دستم بهت برسه فقط.

از حرص خوردنش خنده ام گرفت. خندیدم بیشتر عصبی اش کرد:

- بایدم بخندی. بچه پررو. فردا صبح خونمونی. فهمیدی؟

- گلی!..

- نه نیار که به کمکت نیاز دارم. بابا فرداشب تولدمه هایه بار تو عمرم دارم جشن میگیرم.
- خيله خب بابا. نزن منو.
- منتظر تم.
- اوکی.
- اون حضرت حافظ رو هم دوست داشتی بیار.
- خدافظ نازی.
- خداسعدی.
- پوف. از دست این دختر.
- امیر حافظ پرسید:
- ناز گل بود؟
- سرم را تکان دادم.
- نگاهی به من انداخت و گفت:
- پس چرا بهش گفתי با خواستگارم بیرونم. اون که قضیه ی مارو میدونست.
- به طرفش چرخیدم:
- غیر از خواستگاری برام؟
- نیستم!؟

فقط نگاهش کردم. فقط خواستگارم بود؟! نبود.. نیمه ی وجودم بود که ازش دور مانده بودم. تمام احساسم بود که بعد از رفتنش خشک شده بود و یخی شده بودم. منکر هر چیزی می شدم منکر علاقه م به او نمیتوانستم بشوم. حداقل در درون خودم نه.. من فقط مجبور بودم به تظاهر. کاری که در تمام این چهار سال انجام دادم.

تظاهر به خوب بودن.. تظاهر به شاد بودن.. تظاهر به.. کسی از باطن پراز دردم خبر نداشت. کسی از گریه های شبانه م از دوری امیرحافظ خبر نداشت. از بی خوابی ها و مرور خاطراتم با او هم... حتی آراد. هرچند آراد زرنگ تراز این حرفها بود که نفهمد درونم چقدر داغون است. اما می ترسم. از این امیرحافظ آرام که کنارم نشسته می ترسم. شاید آرامش قبل طوفان باشد...

مقابل آینه ی اتاق نازگل ایستاده بود و لباسم را مرتب می کردم که نازگل وارد شد رو به او کردم و گفتم: خوب شدم؟!

- اگر آرایش کنی ماه میشی...

- تو که میدونی آرایش دوست ندارم...

جلو آمد ضربه ی آرامی به سرم زد و گفت: اینقدر ماست نباش جون من... بیا خودم درست می کنم...

دستم کشید مرانشاند روی صندلی همانطور که آرایشم می کرد گفت:

- پسرای فامیل ما همه خوشتپین...یکم به خودت برس بلکه یکی چشمش
تورو گرفت و من از دستت راحت بشم..

خندیدم و گفتم:

- خفه شو ناز گل!

- لفظتو هم درست کنی عالی میشه...بابا یکم از پيله ای که دورت درست
کردی بیا بیرون...اینقدر جلوی پسرا جبهه نگیر می ترشیا
باحرص گفتم:

- ب درک..

- بچه ای دیگه حالت نیست...من که نفهمیدم واسه چی اون امیر حافظ
بدبختو پس زدی ولی خیلی خاک بر سری...پسره عاشقت بود...هنوزم
هست که برگشته.. چه قدر آقا..باشخصیت.تحصیل کرده.بابا تو دیگه چی
میخوای؟>.نمیدونم چی ازش دیدی که داری لگد به بخت می زنی..از
بس احمقی...

سکوت کردم...چی داشتتم که بگم...

- حالا پاشو برو بین چه ماه شدی...

- ماه بودم...

- اوهو..نه بابا..

به خودم در اینه نگاه کردم...چهره ام زیبا شده بود...آرایشی ملایم بود...خط چشمی که کشیده بود برام حالت چشمانم را جذاب کرده بود...
- خوردی خودتو بابا...

خندیدم و دیوانه ای بارش کردم...

هنوز مهمونا نیامده بودن...با نازگل نشستیم و حرف میزدیم...

- مامانت اینا چرا نیومدن!؟

- تو که بهتر میدونی نازی، خوششون نمیاد...منم چون اراد اومد گذاشتن که بیام

- بابا یه مهمونی خانوادگیه..

- اگه خانوادگیه پس من اینجا چیکار میکنم.

دستم را در دستش گرفت و گفت:

- تو برام خواهری..نباشی که نمیشه..

- اراد چی؟ اونم برادرته؟

صدای اراد آمد..

- سلام به همگی...

نازگل داد زد:همگی در کار نیست...من و ارکیده و مامانیم...

اراد خندید و سمت مادر نازگل رفت و سلام کرد...

بعد جلو آمد و بسته ای که در دستش بود را به من داد... بسته را به سمت نازگل گرفتم:

- قابل شمارو نداره... ببخش اگه بد شد... خیلی تلاش کردم شبیه خودت بشه...

- ممنون دیوونه ی نقاش باشی...

خواست بازش کند که گفتم: بذار با کادوی مهمونا باز کن خله... بغلم کرد و بوسیدمش...

به اراد نگاه کرد و طلبکار گفت: کادوی تو کو پس؟!

اراد روی مبل مقابل ما نشست و گفت: کادو؟! برای تو؟! عمرا...

نازگل کوسن مبل را به طرفش پرت کرد و گفت: غلط کردی... برود کن بیاد...

اراد دست در جیبش کرد و یک بسته ی کوچک را درآورد... نازگل رفت و ازش گرفت...

- مفت چنگت... خواستم در برم از زیر کادو و اینو به دوست دخترم که نشد...

نازگل دوباره کوسن مبل را کوبید به سر اراد و "عوضی" ای نثارش کرد.

خنده ام گرفت از کل کل این دو تا... باهم راحت و صمیمی بودن بدون هیچ

منظوری... در کل اراد باهمه زود صمیمی می شد. چه رسد به نازگل که

دوست دوران ابتدایی من است...

کم کم مهمان ها اضافه شدند. مهمانهای که طبق گفته ی نازگل همه جوان و اکثرا پسر بودند. کلا در فامیل نازگل دختر کم بود. میان آن همه پسر معذب بودم. از اول مهمانی از کنار آراد جم نخوردم. طوری که همه از او می پرسیدند که دوست دخترش هستم؟! انگار کور بودند و شباهت من و آراد را نمیدیدند.

نازگل صدایم کرد و از من خواست که پیشش بروم. دست آراد را رها کردم و به سمتش می رفتم که حواسم نبود و شانم ام به شانم ی پسری برخورد کرد و بشقاب میوه ای که دستش بود برعکس شد و روی زمین افتاد. خم شدم تا میوه ها را جمع کنم. شانم آوردم که بشقاب نشکست و گرنه آبرویم می رفت. در دل دست و پا چلفتی ای نثار خود کردم. سربلند کردم که معذرت خواهی کنم: ببخش...

از دیدن کسی که مقابلم ایستاده بود شوکه شدم. مگر میشد. سروش؟! اینجا؟!!

نمیدانم چند دقیقه در همان حالت مانده بودیم. هردوشوکه شده بودیم از دیدن هم. هم زمان سلام کردیم. لبخند به رویم پاشید و لبخند زدم. البته به

زور در دلم ولوله به پا شده بود. باهمان تعجیبی که از دیدنش داشتم پرسیدم: شما؟! اینجا؟!

باهمان لبخند جواب داد: بودن من تو یه مهمونی اینقدر تعجب داره؟
- بودن شما تو ایران جای تعجب داره.

ابروهایش را بالا برد و بالبخند جذابی گفت: چند روزی هست که برگشتم.
- که اینطور.

- آراد خوبه؟ دلم تنگ شده برات.

- خوبه.. اینجا است.

با تعجب گفت: جدا؟! پس بریم بینمش.

خواستم راه بیافتم که یادم آمد نازگل کارم داشت. لحظه ای ایستادم و به سمت نازگل نگاه کردم. داشت می رقصید. لبخندی به خوشی اش زدم و به سمت آراد رفتم. آراد با دیدن ما شوکه شده بود. نگاهش بین من و سروش رفت و آمد کرد.

- چطوری پسر خوب؟

آراد زیر لب زمزمه کرد:

- سروش..

همدیگر را در آغوش کشیدند. هرچه باشد رفیق صمیمی هم بودند.

- هنوز قاطی مرغا نشدی؟

آراد خنده ی بی صدایی کرد و گفت: هر وقت تو شدی منم میشم.
- اومدم ایران واسه همین.

آراد با لودگی گفت:

- اونور که لیدی های خوشگل تری هست. فیس و افاده هم ندارن.
مشتی به بازوی آراد کوبیدم و زیر لب اسمش را زمزمه کردم. روبه من
گفت:

- خواهر من که تاج سره. توهیج کجای دنیا لنگه ش پیدا نمیشه.

آراد و سروش مشغول صحبت بودند. ذهنم پرکشید به روزهای تاریک. به
هر بهانه ای میخواستم فرار کنم و به ذهنم اجازه ی رفتن به آن روزها را
ندهم. اما او دست برنمیداشت.

در فکر و خیال بودم که نازگل گفت میخواد کادوها را باز کند. خداراشکر
کردم که حداقل از فکر و خیال خلاص می شوم حتی برای مدت
کوتاهی. این روزها همه چیز دست به دست هم داده بود که تا دوباره
برگردم به آن روزها.

نازگل کادوی مرا باز کرد. یک تابلوی نقاشی از چهره ش که کار خودم
بود. جلو رفتم و دوباره بوسیدمش. نازگل برایم عزیز بود. مثل یک

خواهر. کادوی آراد راهم باز کرد. یک گردنبند با پلاک یاقوتی. زیبا بود. در کل آراد خوش سلیقه بود.

خدا حافظی کردیم و خواستیم برگردیم به خانه. سروش جلو آمد و گفت:

- هدیه ناز گل، کار خودتونه؟

سرم راتکان داد: بله.. چطور؟

لبخند جذابی زد و گفت:

- کارتون عالیه.. نقاشی خوندید؟

- ممنون. لطف دارید. بله..

- میشه یکی برای من بکشید؟

باتعجب نگاهش کردم.

- یه یادگاری...

سرم راتکان دادم:

- البته. یه عکس از خودتون به آراد بدید برام بیاره.. میکشم..

- بسیار خب.. ببخشید که باعث زحمت میشه..

- این چه حرفیه...

درماشین نشسته بودیم و داشتیم برمی گشتیم. سرم را به طرف آراد
چرخاندم:

- سروش اینجا چیکار میکرد؟

- اومده بود تولد دیگه..

- آراد... منظورم اینه که چه نسبتی با نازگل داره؟

- پسر عمه شه..

زیر لب گفتم: چطور من تا حالا ندیده بودمش؟

آراد شنید و گفت:

- مگه تو همه ی فامیل نازگلو میشناسی..

بی توجه به سوالش پرسیدم:

- چیزی نگفت؟

نگاهی به من انداخت: درچه مورد؟

نگاهش کردم. خوب می دانست از چه چیز می گویم.

- خيله خب.. نزن منو با اون چشات.. نه.. نگفت.. چرا باید بگه...

- وقتی یادم میاد اصن روم همیشه نگاش کنم..

- ارکیده!

بغض کردم. قطره اشکی روی گونه ام غلتید. بی صدا گریه کردم

- ارکیده.. عزیز من.. اون قضیه تموم شد.. بهش فکر نکن.

تموم شد؟ تازه برای من شروع شد. مگر میشد فکر نکرد. مخصوصا حالا و با برگشتن امیرحافظ و بادیدن سروش.

- تقصیر من بود که...

- تقصیر تو نبود آراد. مقصر منم..

- هر کسی مقصر باشه تو نیستی.. تو بی تقصیرترین آدم تو این ماجرای.

- آراد...

- جونم؟!

- خوبه که هستی. تو نباشی من از هم می پاشم.

تو نباشی من از اعماق غرورم دورم

زیر بی رحم ترین زاویه ی ساطورم

تو نباشی من و این پنجره ها هم زردیم

شاید آخر سر پاییز توافق کردیم

پشت در اتاق آراد ایستادم.. در زدم و وارد شدم. آراد لباس پوشیده و آماده

برای رفتن بود. با تعجب پرسیدم: کجا؟

- نگاهی به لباس من انداخت و گفت: تو کجا؟!

- من باید برم کارگاه... دو سه روزه اصلا نرفتم کارام عقب افتاده..

یقه ی پیراهنش را درست کرد:

- منم سروش قراره بیاد دنبالم بریم بیرون یه چرخه بزنییم...
- آها... پس هیچی....
- چی شده؟! چی کار داشتی؟!!
- میخواستم بگم منو برسونی کار گاه...
- ادکلنش را از میز توالتش برداشت و همونطور که با آن دوش میگرفت گفت:
- دختر تو هنوز ترست از رانندگی نریخته؟! خب خودت بشین پشت رل..
- همانطور نگاهش کردم.
- بیا با سروش تا یه جایی میرسونیمت..
- سرم را تکان دادم:
- نه نمیخواد... خودم میرم...
- خیلی حس خوبی داشتم از دیشب تا حالا از دیدنش که دوباره هم بینمش...هه...
- باور کن سروش نمی دزدت... آدم خوارم که نیست....
- درمانده گفت: بحث این نیست....
- همونطور که به سمت من می اومد گفت: میدونم بحث چیه... اینقدر بهش فکر نکن کلت می پوکه ها... بیا برسونیمت...
- آخه...

- ارکیده... من هستم... تو از چی می ترسی؟!

لبخند زدم و گفتم:

- هیچی..

با هم از اتاق بیرون رفتیم..

وقتی داشتیم از خانه خارج می شدیم ماما گفت زود تر برگردیم چون مهمون داریم.. خانواده ی عمه ها و عموها...وای چقدر من از این مهمونی ها بدم می اومد...

تنها یک حسن داشت و اونم دیدن روشنگ و رضا بود...این خواهر و برادر دوست داشتنی که برای منم خواهر و برادر بودن...پسر عمو سبحان...

سروش داخل ماشین نشسته بود و با دیدن ما از ماشین پیاده شد...سلام و احوالپرسی کردیم و داخل ماشین نشستیم...
سروش گفت:

- راستی عکسمو آوردم...رو به آراد گفتم...داخل داشبورد یه عکس هست بده به ارکیده جان....

آراد خم شد و عکس را برداشت و به سمتم گرفت...چه ژستی هم داخل عکس گرفته بود...از اون عکسایی بود که خوب می شد روی بوم آوردش...

- باعث زحمته....

با صدایی آرام گفتم: نه بابا چه زحمتی...

مرا مقابل کارگاه پیاده کردند و رفتند...

وارد کارگاه شدم. محل آرامشم. به دور از تنش ها غرق کارم می شدم. کاری که باتمام وجود دوستش داشتم. درآیختن رنگهها باهم حس خوبی به من میداد. آراد هم مثل من میخواست این رشته را انتخاب کند اما مامان و بابا نگذاشتن. چون عقیده داشتن او قراراست درآینده یک زندگی را بچرخاند ازهنر پولی در نمی آید. همیشه آراد معذور بود. بماند که چقدر آوش را به سر آراد می زد که او روانشناس است و تو میخوای نقاش بشوی؟ خلاصه که آراد را از علاقه اش محروم کردند.

هرچند من گاهی مطالبی را به آراد یاد می دهم...عکس سروش را جلوی چشمم گذاشتم تا یادم باشد...این روزها درگیر آماده کردن کارهام برای نمایشگاه بودم. ممکن بود که یادم برود.

مشغول کارم بودم که صدای زنگ در کارگاه بلند شد...تا اونجایی که یادم میومد کسی قرار نبود بیاد. دستام رنگی بود...با یه پارچه ی رنگی دستامو پاک کردم. شالمو روی سرم انداختم و در رو باز کردم...از دیدنش شوکه شدم

امیرحافظ اینجا چیکار میکرد؟

- سلام...

زیر لب سلامی کردم...

- نمیخواهی دعوتی کنی بیام داخل؟...

از جلوی در کنار رفتم تا بیاد داخل...نگاشو دور تا دور اتاق چرخوند:

- کارگاه خوشگلی داری...

وسط سالن و ایستادم و نگاهش می کردم...

- چیزی هم پیدا میشه اینجا که خورد؟...یه چایی چیزی...

سرمو تکون دادم به سمت چایی ساز برقی رفتم..و روشنش کردم..

- خوبی؟!

با صدایی آهسته جواب دادم:آره...

مشغول نگاه کردن نقاشی هام بود...

- اینجا رو چجوری پیدا کردی؟!

به سمتم چرخید و گفتم:آوش...

ابروهام و بالا انداختم..به سمت نقاشی نیمه کارم رفتم...مشغول شدم.

- شنیدم که قراره گالری بزنی.

سرم را بلند کردم و نگاهش کردم.

- گفته باشما..یکی از بهترین کارات مال منه..

چیزی نگفتم. یعنی نمیتوانستم بگویم. انگار درمقابل امیرحافظ لال می شدم. وجودم پراز حس بود. حس بد و خوب. سردرگم بودم بین این حس ها. از پشت سرم صداشو شنیدم:

- اینو از کجا می شناسی؟!

چرخیدم سمتش... رد نگاهشو گرفتم... به عکس سروش خیره شده بود...

- دوست اراده...

- فقط دوست اراده؟!

چشمامو ریز کردم: منظورت چیه...

- برای چی عکسشو داری؟!

- برای اینکه میخوام از روش بکشم... چهره شو نقاشی کنم...

- واسه چی؟! اینقدر سروش مهمه؟!

متعجب نگاهش کردم: تو سروش رو از کجا می شناسی؟!

- رفیقم توی اتریش بود... پرسیدم چقدر برات مهمه؟!

سرمو با تاسف تکون دادم...

- متاسفی؟! برای من؟!.. آره.. منم برای خودم متاسفم... تو اون یکسال و

نیمی که با هم بودیم یه نقاشی از چهره ام برام نکشیدی... حالا برای این

یارو...

- خیلی بچه ای... خیلی...

- آره بچه ام....بچه بودم و هستم که تو بازیم دادی....

- من بازیت ندادم...

داد زد:

- پس این کارات برای چیه؟! برای چی برام توضیح نمیدی؟!...

- امیر سر من داد نزن...

دیدم که ساکته ادامه دادم:

- اومدی اینجا که بازم حرفای تکراری بزنی؟! بسه امیر... بسه...

چند دقیقه ساکت شدیم و حرفی نزدیم...

- اون عکسو خودش داد تا برایش یه تصویر از چهره اش بکشم...هیچی

بین ما نیست...

نگاه شرمنده شو به من دوخت...صدای چایی ساز در اومد...به سمت چایی

ساز رفتیم و دوفنچون چای ریختم.

توی اتاق مشغول تعویض لباسم بودم که اراد اومد داخل:

- چرا زنگ نزدی پیام دنبالت؟!

سرمو به طرفش برگردوندم:علیک سلام..امیر حافظ منو رسوند...

اخماش در هم شد:امیرحافظ؟!اون کارگاه چیکار می کرد؟!باهم قرار

داشتین؟!

- نه...یهویی اومد...

وبه دنبال شال مورد نظرم گشتم.

- چی میگفت؟!

دست از کار کشیدم: بازجوییه؟!

- بازجویی چیه خواهر من... نگرانتم...

- نگران چی؟! مگه تو نمی گفتی باید با خواستگارام حرف بزنم... باید

براشون توضیح بدم؟!

- گفتم... اما...

حرفش را ادامه نداد..

- یکمی بی خیال من شو آراد. این روزاهمش درگیر منی.. همه فکر و ذکر

شدم من. کاش یکم نگران خودتم بودی...

- نگران تو نباشم؟ نگران قلم نباشم؟ آخه مگه میشه. کار نشدنی

میخوای.. بفهمم که چقدر برام مهمی. بفهمم اگه تو یه چیزیت بشه منم

آسیب میبینم.

چند لحظه ساکت بهم نگاه کردیم.

- اگه قرار باشه به خواستگارام فرصت بدم چرا به امیرحافظ ندم؟!

- اگه... اگه امیرحافظ واسه انتقام اومده باشه چی؟!

چند لحظه بهش خیره شدم و گفتم: نه... امیرحافظ اهل انتقام نیست...

- تو از کجا میدونی؟! امیری که تو می شناسی واسه چهار ساله پیشه... شاید تغییر کرده باشه... ارکیده... من نگرانم...

- خودمم هستم...

- قبلا هم پرسیدم... الانم می پرسم... دوستش داری هنوز؟!

مثل دفعه ی قبل فقط نگاش کردم...

- جواب من سکوت نیست... ارکیده باید حواست باشه... شاید امیرحافظ تغییر کرده باشه... شاید کینه کرده باشه...

چند ثانیه سکوت کردم و گفتم: بریم بیرون... زشته جلوی مهمونا اومدیم تو اتاق...

خواستم برم که دستمو کشید... قول بده حواست باشه...

لبخند زدم و گفتم: حواسم هست...

سرش رو به دو طرف تکون داد و گفت: نیست... د حواست نیست... هرچی شد به من میگی دیگه؟ انه؟! مثل قبل؟!

- معلومه که میگم... به تو نگم به کی بگم...

گونه اشو بوسیدم و دستشو گرفتم و گفتم: بریم تورو خدا... الان مامان زنده مون نمیداره...

کنار روشنک نشستم. رضا بادیدن من به سمتم آمد و گفت:

- به به... خانوم کم پیداتو آسمونا دنبالت می‌گشتیم رو زمین پیدات کردیم ستاره ی سهیل.

لبخند زدم و گفتم: نه که تو خیلی پیدایی..

- بابامن سرکار میرم خب سرم شلوغه. تو چیکار داری؟ انصافا چه کار مفیدی غیر آشپزی داری؟

- تو که تو اون شرکت فکسنی فقط داری مگس می پرونی.

روشنک خندید و گفت: تازگیا دیگه مگس هم توش پیدا نمیشه.

رضا اخم مصنوعی کرد و گفت: باشرکت من درست صحبت کنید. میزنم شتکتون میکنم..

روشنک رو به من کرد و گفت: اینقدر که این رضا حرف میزنه یادم رفت حالتو بپرسم. خوبی؟

لبخند زدم و گفتم: مرسی عزیز.. تو چه خبر؟ قراره کی شیرینی تو و اون مجنون بیچاره رو بخوریم؟

رضا گفت: ای بابا. این به ما شیرینی بده نیس که ارکیده جان.. آخرش باید حلواشو بخوریم.

روشنک مشتی به بازوی رضا کوبید و بعد روبه من گفت: تو کی قراره شیرینی گالری رو بدی؟

- نمیدونم.. سخت درگیر کاراشم.

- ایشالا درست میشه...

رضا و روشنگ را دوست داشتیم. به خاطر صمیمیت بی ریا و بی منظورشان. رضا چهار سال از من بزرگتر بود و روشنگ دو سال. بین بچه های فامیل این دونفر برایم محبوب تر بودند.

آراد همانطور که به سمت ما می آمد گفت: رضا جان. دلمون پوسید. قبلا دسته جمعی یه بیرون میرفتیم.

رضا با لودگی گفت: تازه داشتیم برای این دوتا مشنگ میگفتم آراد جان. درگیر کارای شرکتیم. خیلی سرم شلوغه.

من و روشنگ همزمان گفتیم: آه...

رضا اخمی مصنوعی کرد و گفت: چه خبر تونه شما دوتا؟ گوشم گر شد...

آراد خندید و گفت: یه قرار کوه بذار بریم جون آراد..

رضا سرش را تکان داد و گفت: هفته ی دیگه خوبه؟؟

من اعتراض کردم و گفتم: نه.. من کارای گالریم همه عقب افتاده..

رضا گفت: خب حالا تو ام.. با اون گالریت مارو کشتی. حالا یه روزم دیرتر به کارات برس.

- شما برین من...

روشنگ گفت: بیا دیگه ارکیده. مسخره بازی در نیار. تو نیای ماهم نمیریم.

به اجبار قبول کردم. آراد گفت:

- بعد شام هم بریم بیرون یه دوری بزنیم.

قبل از اینکه ما چیزی بگوییم، کیان، پسر عمه سیما گفت: ما که هستیم.

آراد اصلا از این بشر خوشش نمی آمد. به قول آراد نجسب بود. فکر می کرد خیلی سرتره. هم سن رضا بود. شاید یک سال کوچکتر. منم از او خوشم نمی آمد. مخصوصا با آن نگاه خیره ش. آراد باخنده گفت:

- حالا که تو هستی من یکی نیستم.

مطمئن بودم حرف دلش را زده اما بغیه به شوخی گرفتند و خندیدن قرار شد بعد شام بریم دربند.

چهاردهم مرماه بود. من عاشق پاییز بودم. عاشق مهر.. عاشق برگهای زرد و نارنجی اش... صدای خش خش برگها..

داشتیم کنارهم راه می رفتیم. غرق خودم شده بودم و نفهمیدم چه زمانی آراد از من فاصله گرفت و کیان جایش را گرفت:

- تو چه فکری هستی؟

سرم را به طرفش چرخاندم: هیچی.

- پس غرق چی بودی که متوجه ی من نشدی؟

- باید توضیح بدم؟

ابروهایش را بالا انداخت و گفت: نه خیر خانوم.

چند دقیقه ای سکوت کردیم. سرم را پایین انداخته بودم. معذب بودم از کنارش راه رفتن.. اصلا رفتارهایش و کلا شخصیتش برایم قابل هضم نبود. - تغییر کردی ارکیده.

متعجب از حرفش سرم را بلند کردم و نگاهش کردم: چه تغییری؟
- رفتارت...

منتظر ماندم تا جمله ش را کامل کند. ادامه نداد و گفتم: رفتارم چی؟
- یخی شدی..

ابروهایم را درهم کشیدم: یعنی چی؟

- قبلا اینطوری نبودى.. اینقدر تلخ.. شیطنت داشتى..
یاد حرفهای امیرحافظ در شب خواستگاری افتادم.
- آگه تلخم میتونی باهام حرف نزنى.

زل زد به چشمهایم: ارکیده ، من میگم مثل قبل باش. همونطور شیطون. همونجوری که آتیش می سوزوندی.

عصبانی شدم: من ۲۴ سالمه. توقع نداری که مثل قبل تخم مرغ تو کفشت بریزم یا روی صندلیت پونز بذارم؟ هان؟!

خندید: یادش بخیر.. از همه بیشتر سرمن بلامی آوردی...

- آره ، چون ازت خوشم نمیومد.

این حرف را از ته دلم زده بودم اما او به شوخی گرفت و خندید وزیر لب گفت:

- اگر با دیگرانش بود میلی، چرا جام مرا بشکست لیلی.

پرسیدم: منظورت چی بود از این بیت؟

با تعجب پرسید: مگه شنیدی؟

- او هوم.

- منظوری نداشتم.

- امیدوارم.

این را گفتم و از او فاصله گرفتم و به سمت آراد رفتم. دست آراد را

گرفتم. آراد زیر گوشم گفت:

- چی میگفت این یارو؟

چشمه‌هایم راریز کردم و گفتم: یارو؟

- کیان.

- هیچی..

- هیچی نمیگفت و یک ربع تمام داشتید حرف می زدید؟

ایستادم و به او زل زدم: تو منوزیر نظر داری؟

- وقتی بایکی که خوشم نیاد ازش هم صحبت بشی، آره..

- چیز خاصی نمیگفت.

نفس عمیقی کشید و گفت: خداکنه.

- منظورت چیه؟

ابروهایش را بالا انداخت و گفت: هیچی.

و بعد به راهش ادامه داد و من به رفتنش زل زدم.

تمام مدتی که در دربند بودیم فکرم مشغول منظور حرف اراد بود. حدس زدنش سخت نبود. ولی نمیخواستم باور کنم. آخه کیان؟! من؟! اما که هیچ نقطه ی اشتراکی نداشتیم.

تمام طول مسیر برگشت را سکوت کرده بودم. نمیخواستم درگیر یک فکر جدید شوم. فکر امیرحافظ کم بود که کیان هم اضافه شود. دیروقت شده بود و رضا و روشنک را به خانه شان رساندیم و در مسیر خانه ی خودمان بودیم. صدای اراد مرا از فکر و خیال بیرون کشاند:

- ساکتی.. چیزی شده؟

آهسته گفتم: نه..

- به چی فکر میکنی؟

- به حرفت.

همانطور که نگاهش به جاده بود گفت: اینقدر گنگ بود؟

- نه.. از واضح بودنش رفتم تو فکر. دارم باهش می جنگم. نمیخوام ک واقعیت داشته باشه..

- بجنگ.. اما چیزی رو عوض نمیکنه..

- ایناهمش فکر و خیال توئه..

دنده را عوض کرد و گفت: میتونی اینطور فکر کنی تا باهش ذهنتو آرام کنی.. اما واقعیت چیز دیگه ایه. خودتو گول نزن.

کلافه سرم را به طرفش چرخاندم و گفتم: تو از کجا اینقدر مطمئنی؟

- اگه توهم چشمتو باز کن و نگاهش به خودتو ببینی می تونی مطمئن بشی. زیاد سخت نیست.

- شاید چون روش حساس شدی اینطوری فکر میکنی.

سرش را تکان داد و گفت: آره. اینطوری هم قشنگه فکر کنی. اما من یه پسر.. همجنسمو خیلی خوب میشناسم. میتونم معنی نگاهشو حس کنم. میتونم حسشو درک کنم.

- کسی نمیتونه این حسو درک کنه مگه اینکه خودش این حسو داشته باشه.

- خب از کجا معلوم من این حسو نداشته باشم؟!

متعجب زل زدم به او: صبر کن ببینم.. تو... تو..

- الا اصلا این بحث ما نیست. بحث سر احساس کیانه.

باصدای بلندتر از حد معمولم گفتم:

- نه..اتفاقا بحث سرتوئه. تو یکیو دوس داری و من حالا باید بفهمم؟ منی که از تو هیچ چیز پنهون ندارم. خیلی ممنون واقعا..

دست به سینه به صدلی ماشین تکیه دادم و نگاهمو دوختم به خیابان.

- صبر کن ارکیده..داری تند میری.اون چیزی که تو فکر می کنی نیس..داری اشتباه میکنی

باصدایی که رد بغض در آن دیده می شد گفتم:

- آره..تاحالا اشتباه فکر میکردم که همونطور که تو برام محرمی منم برات محرمم..

سرم را به طرف شیشه ی ماشین چرخاندم و نگاهم را به خیابان دوختم.

- ارکیده..ه خدا میخواستم..

- هیس..هیچی نگو..

- آخه...

دادزدم:نمیخوام بشنوم.

درک نمی کردم.آرادی که از همه چیز من باخبر بود مرا محرم نمیدانست و از من پنهان کرده بود که عاشق است.

قطره اشکی رویی گونه ام سر خورد که از نگاه اراد دور نماند.زمزمه کرد:ارکیده.

ماشین را به کنار هدایت کرد و نگه داشت. به سمتم چرخید: بینمت.
 سمج تر سرم را به سمت پنجره چرخاندم: به خدا خواستم بهت بگم
 ..اما..اما..

- اما گذاشتی وقتی عقد کردی بهم خبر بدی. نه؟!
 - نه... عزیز من.. خواستم از احساسم مطمئن شم بعد بهت بگم.
 - مهم نیست.

لب باز کرد چیزی بگوید که گفتم: راه بیافت بریم. دیر وقته.
 کمی مکث کرد و بعد ماشین را روشن کرد و راه افتاد.

روی مبل نشسته بودم و داشتم تلویزیون تماشا می کردم. البته به
 ظاهر. اینقدر درگیری درونی داشتم که حتی لحظه ای از برنامه ی تلویزیون
 را درک نکردم. مامان با سینی چای از آشپزخانه بیرون آمد:
 - خب چه خبر؟

میدانستم منظورش خبر از امیرحافظ است اما پرسیدم: از چی چه خبر؟
 یکی از فوجان هارا مقابل من گذاشت و در همان حال گفت: امیر حافظ
 دیگه.
 - خوبه.

فنجان خودش را به دهانش نزدیک کرد: منم حالشو نپرسیدم. به کجا رسیدید؟

- هیچ جا.

- یعنی چی؟

مامان فکر میکرد که من از امیرحافظ یک ماه فرصت خواستم پس باید طوری وانمود می کردم که قضیه لو نرود: فعلا هیچ جا. بعدشم از اون یک ماه تازه دو هفته گذشته.

مامان دیگر چیزی نگفت. سکوت را شکستم: فردا تولدمه ها..

- بعله. میدونم. تولد تو و اراد.

با آمدن اسم اراد چهره ام را درهم کشیدم. از دیشب با او قهر بودم. البته به ظاهر. مگر می توانستم با او قهر باشم. با ارادی که نیمی از وجودم بود.

- گفتم آوش ایناهم بیان فرداشب. تو که مهمونی دوست نداری. مثل هر سال خودمونیم.

امشب باید با اراد آستی کنم. دوست ندارم شب تولدمون باهم قهر باشیم. هرچقدر هم که از او ناراحت باشم اما طاقت ندارم که با او حرف نزیم و سرسنگین برخورد کنم.

در فکر بودم که در خانه باز شد و اراد وارد خانه شد. سلامی کرد و روی صورت من کمی مکث کرد و رفت به اتاقش. دلم میخواست بلند شوم و به

اتاقش بروم و با او آشتی کنم اما می ترسیدم غرورم بشکند. درگیر و دار
 رفتن و نرفتن بودم که صدای آراد بلند شد: ار کیده. بیا کارت دارم.
 لبخند محوی روی لبهایم نشست. بلند شدم و به اتاقش رفتم. زل زد به
 من. سعی کردم اخم مصنوعی ای بکنم: کاری داشتی؟!
 روی صندلی نشسته بود. سرش را پایین انداخته بود:
 - معذرت میخوام ار کیده.. درسته... حق با توئه... من اشتباه کردم که نگفتم
 بهت...

سرشو بلند کرد و ادامه داد: اما به خدا قسم اونطوری که تو فکر میکنی
 نیست... من خواستم مطمئن بشم از حسم... چون نمیخواستم یه چیز الکی
 بپروم... چون یه سر قضیه تویی...
 سوالی نگاهش کردم: من؟!
 سرش را تکان داد: آره... تو... من... ناز گل رو دوست دارم...
 انگار که شوک الکتریکی به من وصل کردند: ناز گل!
 - آره اما نمیخوام رابطه ات با ناز گل بهم بخوره...
 روی تختش نشستم: چرا بهم بخوره؟!
 - خب... من و تو خیلی بهم وابسته ایم... نمیخوام ناز گل رو به چشم رقیب
 ببینی... نمیخوام احساسم باعث بهم ریختن بشه...
 لبخند زدم... بیشتر از خودش فکر من بود این داداش دوست داشتنی ام:

- برای چی بهم بریزم..نازگل عین خواهر نداشتمه...برام عزیزه...اگه باهات ازدواج کنه عزیزتر هم میشه...

با نگرانی گفت:من حتی از بس نگران تو بودم حرفی به نازگل نزدم...
نمیدانستم شاد باشم یا ناراحت...در آن لحظه بیخیال درگیری احساسم
شدم و گفتم:

- بیخود نگرانی عزیز من...بهش بگو...

با نگرانی پرسید:مطمئن باشم؟!از ته دلت میگی!؟

- آره...مطمئن...

با مهربانی نگاهم کرد...لبخند اطمینان بخشی زدم.

در اتاق نشسته بودم و بازهم درگیر احساسات.این بار درگیر احساسم به
برادرم.به قلم بود.قرار بود ازدواج کند و من تنها شوم.نمیدانستم خوشحال
باشم یا غمگین.اما هرچه که بود نمیخواستم آراد از این درگیری جدید
باخبر شود.او خیلی درگیر درگیری های من شده است.این یکی رامحال
است که بگذارم بفهمد.حالا وقتش رسیده که به فکر خودش باشد.اما این
فکر که محبت آراد را باید تقسیم کنم آن هم با بهترین دوستم،آزارم می
داد.

روز بعد اراد مرا به کارگاه رساند. هنوز در کارگاه را نبسته بودم که صدای موبایلم بلند شد. امیرحافظ بود. خدا به خیر کند:

- بعله؟

صدای شادش به گوشم رسید: سلام شاخه نباتم.

ته دلم غنچ رفت و لبخند محوی به لبم آمد: سلام. خوبی؟

- چه عجب شما حال مارو پرسیدی.. مگه میشه تولد شاخه نباتم باشه و من بد باشم؟

لبخند عمیق تر شد اما لحنم همچنان جدی بود: کاری داشتی زنگ زدی؟

- مرسی این همه محبت. خواستم تولد تو تبریک بگم.

- ممنونم که یادت بود.

- فکر کن یادم بره...

چند لحظه سکوت کرد و بعد گفت: یک ساعت دیگه کافه باش.

باز باید می دیدمش. باید نگاه داغش را تحمل میکردم. باید جلوی قلبم

را، احساسم را که یک صدا نام او را فریاد میزدند می گرفتم.

- نه.. من نمیتونم پیام.

- کاری داری مگه؟

دستپاچه گفتم: راستش.. چیزه.. من...

- دنبال بهونه نباش برای ندیدنم. من چندسال ندیدنت و نبودنتو تحمل کردم.. اما الان دیگه نمیتونم. منتظرتم. خدا حافظ.

نگذاشت اعتراضی بکنم و قطع کرد. به صفحه ی موبایل خیره شدم. چند لحظه در همان حالت ماندم که صدای زنگ در مرا از جا پراند. احتمال دادم نازگل باشد... در را باز کردم... از دیدن سروش شوکه شدم.. انگار قصد کرده بود هر باز مرا با دیدنش شوکه کند...

- سلام...

- سلام... بفرمایید.. از جلوی در کنار رفتم تا وارد بشود.

- شما همیشه عادتتونه که بقیه رو شوکه کنید؟! به طرفم چرخید و لبخند زد و گفت: یه جورایی...

جلوتر از او حرکت کردم تا لامپ کارگاه را که هنوز خاموش بود را روشن کنم...

- بفرمایید... ببخشید که یه کم بهم ریخته است اینجا...

- نه بابا خواهش می کنم...

به طرفش چرخیدم و گفتم: کاری داشتید با من؟! نگاهش را از من به بوم نقاشی نیمه کاره که از چهره اش کشیده بودم چرخاند و گفت: اومد دنبال این...

- حاضر که شد می دادم اراد براتون بیاره...

دستانش را در جیب شلوارش گذاشت و گفت: الان ناراحتی که اومدم اینجا؟

سرم را تکان دادم و با دستپاچی گفتم: نه... نه... اصلا...
خوبه ای گفت و روی کاناپه ی دونفره نشست...
- مزاحم کارت نمیشم. مشغول شو....

با تعجب نگاهش کردم: میخواید منتظر بمونید تا تموم بشه؟!
سرش را تکان داد و گفت: نه... میخوام نقاشی کردن تو تماشا کنم...
- ولی من نمی تونم اینجوری تمرکز می پره..
- چه بد...

سرم را تکان داد و به سمت آشپزخانه رفتم تا چای را آماده کنم... تا چای آماده شود در آشپزخانه ماندم. نمی توانستم تحملش کنم... حضورش باعث می شد به گذشته سقوط کنم...

دوفنجان چای ریختم و بیرون رفتم: زحمت شد...
خواهش می کنی زیر لب گفتم... چند دقیقه سکوت کرد و بعد گفت: راستش اومدم حرف بزنیم...

حرف؟! نکنه میخواد راجع به... وای خدا جون... تورو خدا نه... من طاقت ندارم... خدایا چرا نمیدارن فراموش کنم...
با صدای لرزانی گفتم: در چه مورد؟!

- میخوای همینطور سرپا و ایسی؟! بشین بهت می گم...
روی صندلی مقابل پایه نشستم: خب..می شنوم...
فنجان چای را در دستش گرفت و با دست دیگرش لبه ی فنجان را لمس کرد:

- راستش من می خواستم که یه کم بیشتر همو ببینیم...
سوالی نگاهش کردم اما چیزی نگفتم تا ادامه دهد.
- یه کم بیشتر با هم حرف بزنیم... راستش من از شما خوشم اومده... دوست دارم بیشتر با هم آشنا بشیم... ببینیم به درد هم میخوریم یا نه...

گیج و منگ نگاهش کردم... "خدایا معلومه قشنگ هوامو داری... هرروز یه درگیری جدید... دمت گرم"
از چای نوشید و گفت: نظرتون؟!
از حالت گیجی در آمدم:
- این رابطه به کجامیرسه اونوقت؟
- ازدواج...

نفس عمیقی کشیدم و گفتم: من تصمیمی برای ازدواج ندارم.
خنده ی بی صدا و کوتاهی کرد و گفت: اینو بذارم پای ناز دخترونه..

عصبی شده بودم اما سعی کردم خودم را کنترل کنم... با صدایی که ته مایه اش حرص داشت گفتم:

- پای هرچی که میذارید مهم نیست... جوابمو بهتون گفتم... دوست ندارم این بحثو هیچوقت دیگه باز کنید...
- چرا؟!

- من برای شما مناسب نیستم... شما هم برای من..
از جایش بلند شد و لب پنجره ایستاد: این که شما برای من مناسبی یا نه رو من تشخیص میدم... اما...

به سمت من چرخید و زل زد به من: این که من برات مناسب نیستم... شاید امیرحافظ برات مناسبه... هوم؟!

متعجب نگاهش کردم... ادامه داد: امیرحافظ راجع به تو باهام حرف زد... اونم گفته که میدونی ما همو میشناسیم...

از جایم برخاستم و مقابلش قرار گرفتم: پس حتما از علاقتش به من هم گفته...

- قطعاً...

- پس شما چه رفیقی هستید که دست گذاشتید رو عشق رفیقتون....

- تو که بهش جواب منفی دادی...

- چرا فکر کردی وقتی جوابم به اون منفی بوده به تو مثبته؟! فکر کنم بهت از علاقه ام بهش تو گذشته هم گفته...

وقتی با اون همه علاقه بهش جواب رد دادم چرا باید به شما که اصلا نمی شناسمتون جوابم مثبت باشه؟! -

خب من یه چیزی میدونم که امیر نمیدونه.

قلبم افتاد در پاچه ام. آب دهانم را به سختی قورت دادم. توانی نداشتی که بخواهم جوابش را بدهم.

دستانش را در جیبش فرو برد و چند ثانیه زل زد به من و بعد گفت: علاقت به امیرحافظ فقط تو گذشته بوده یا هنوزم هست؟! -

باز هم این سوال و باز هم سکوت من در مقابلش. سرش را سوالی تکان داد... صدای زنگ موبایلم که روی میز عسلی بود سکوت را شکست... و شماره ی امیرحافظ روشن و خاموش می شد.

نگاهی به موبایلم انداختم و نگاهی به سروش. سروش گفت: نمیخواهی جواب بدی؟

سعی کردم به خودم مسلط شوم. به توجه به سوالش گفتم: هرچیزی که هست به خودم مربوطه و تغییری تو جوابم به شما ایجاد نمیکنه.

سروش را تکان داد و گفت: بسیار خب.

و به سمت در رفت. من همانجا ایستاده بودم و به رفتنش نگاه میکردم. میان راه ایستاد و به سمتم برگشت:

- امیرحافظ عشقش واقعیه. خودم به چشم دیدم تو این چندسالی که هم خونه م بود اونجا چطور بی تابت بود. نگران گذشته هم نباش. آگه هنوزم دوسش داری بهش بگو.

زل زده بودم به او. زیر لب خداحافظی گفت و رفت و من به جای خالیش زل زده بودم. می گفتم؟ به امیرحافظ؟ تناقض رفتارش را درک نمی کردم. با وجود اینکه از عشق امیرحافظ خبرداشت آمده بود و به من پیشنهاد داد. نکند امیرحافظ او را فرستاده تا زیر زبانش را بکشد؟

کلافه دستم را به صورتم کشیدم. ذهنم آنقدر آشفته بود که دیگر نمی توانستم روی کار تمرکز کنم. به ساعت نگاهی انداختم. ۵ بعد از ظهر بود. بهتر بود بروم کافه.

در کافه را باز کردم. کسی نبود. از کافه موزیک لایتی پخش میشد. به سمت پیشخوان رفتم. آهسته صدا کردم: امیرحافظ؟!

از اتاقی که پشت پیشخوان بود بیرون آمد: جانم؟

بادیدنش ضربان قلبم روی دور تند رفت. بازاین دلم بی تابی می کرد. پیراهن مردانه ی سورمه ای پوشیده بود و آستین هایش را تا آرنجش بالا برده بود. خودم را جمع و جور کردم و گفتم: سلام.
- علیک سلام خانوم..منور کردید.

نگاهم را به اطراف چرخاندم و گفتم:هیچ کس نیست.مشتری هات پریدن. ابروهایش را بالاانداخت و گفت:امروز خودم کافه رو خلوت کردم واسه تولد شما.دوست داشتم فقط خودمون باشیم.بروبشین من الان میام.
رفتم سمت همان میزهمیشگی.بعدازچنددقیقه امیرحافظ بایک کیک که رویش شمع و فشفشه قرار داده بود آمد:
- تولدت مبارک شاخه نباتم.

دردلم یکهو چیزی فروریخت.یک حس خوب.بازهم ذهنم فلاش بک زد و به خاطر آوردم اولین تولدی که باامیرحافظ بودم.مثل امروز کافه خلوت بود.چراغ های کافه تا حدامکان خاموش بود و فقط یک نورمالایم فشاراروشن میکرد.ازدیدن آن صحنه حسی مثل همین امروز به درونم تزریق شد.یک حس ناب و خالص.مثل امروز گفته بود:تولدت مبارک شاخه نباتم.من هم لبخند زدم و گفتم:ممنونم حضرت حافظ من.

می خندیدیم.شادبودیم.غافل از بازی روزگار.غافل از دست تقدیر.
صدای امیرحافظ مراازتونل زمان بیرون کشید:

- ارکیده...

لبخندروی لب نشاندم: ممنونم امیر حافظ.

کیک را روی میز گذاشت و خودش مقابلم نشست و نگاهی را به من دوخت. فشفشه ها خاموش شد. امیر حافظ گفت: نمیخواهی شمعو فوت کنی؟ خواستم فوت کنم که گفت: اول آرزو.

از ته دل آرزو کردم هرچه صلاح است بشود و این ماجرا ختم به خیر. بعد شمع را فوت کردم. امیر حافظ دست زد و بعد بسته ای را مقابلم گرفت: قابلتونداره.

دست دراز کردم و گرفتم: ممنون.

- کلمه ای جز ممنون بلد نیستی؟!

لبخند زدم.. "بلدم عزیزم... اما زبانم قفل خورده..."

زیر لب گفت: لبخند ز کوند میزنه واسه من.

لبخند عمیق تر شد و بسته را باز کردم. از دیدنش شوکه شدم. گردن بند ظریف با پلاکی بانگین کهربایی. نگینش همانی بود که چند سال قبل امیر حافظ درست در همین روز برایم انگشترش را گرفته بود. دوست داشت همه چیز را مثل گذشته تکرار کند تا شاید عشقم هم مثل گذشته شود. غافل از اینکه عشق من به او از گذشته هم فراتر است.

- بیا امروز راجع به چیزای خوب حرف بزنیم.

آهسته پرسیدم: مثلاً چی؟

- اینکه سال دیگه این موقع توخونه ی خودمونیم.

بازهم تکرار.. این حرف را درتولد چندسال پیش هم زده بود. بادرماندگی

گفتم: بسه امیرحافظ. باتکرار گذشته میخوای به چی برسی؟

خونسرد جواب داد: اوندفعه حرفم درست از آب درنیومد. اما این بار

میشه.. شک نکن. سال دیگه تو خونه ی خودمون تولدتو جشن میگیریم.

"خونه ی خودمون؟! خونه ی من و امیرحافظ؟ این امکان نداره." باید مثل

آن روز قند در دلم آب کنند. اما نمی کنند. مگر قرار نبود گذشته تکرار شود؟ چرا

پس این یه مورد تکرار نشد؟ در عوض چیزی به قلبم چنگ انداخت. قلبم را

می فشارد. عذاب نخواستن درعین خواستن. مستاصل نگاهش

میکنم. اما اول بخند به لب دارد. "به چه لبخند میزنی؟ به حال نزار

من؟ امیرحافظ بفهم... تو برای من میوه ی ممنوعه ای.. اگر به تو دست بزنم

سرانجامش شکست من است.. سقوط میکنم. سقوط آزاد. این بار بشکنم

دیگر نمیتوانم سرپا بشوم."

نگاه از او برمیدارم. برق نگاهش در فضای تاریک و روشن کافه دیوانه ام

میکند. دلم میخواست سرش داد بکشم که اینقدر مران خواهد. دلم

میخواست التماسش کنم که مرانادیده بگیرد. از من متنفر باشد. بگذارد و

برود. کاش میدانست با بودنش کار مرا سخت میکند.

ماشین را مقابل درخانه نگہ داشت. سرم را بہ طرفش چرخاندم و گفتم: بابت امروز ممنون.

کلافہ بود. "خواہش میکنم" ی زیر لب گفت. درماشین را کہ بازکردم صدایم زد:
- ارکیدہ.

بہ طرفش چرخیدم و گفتم: بلہ..

لبخند تلخی زد و گفت: آرزوم شدہ یہ بار دیگہ بگی جانم. سرم را پایین انداختم. چہ میگفتم؟ از سعی و تلاشی کہ میکنم کہ ای کلمہ را بہ لب نیاورم تا اورا هوایی تر نکنم.

- ارکیدہ ازت خواہش میکنم یکم فکرکن. تو خلوت خودت. ببینم انصافہ من اینطور بی خبر باشم؟ آگہ یہ ذرہ تو دلت بہم حق دادی بہم بگو. چی باعث میشہ کہ ازم دوری کنی؟ من احساستو از چشات میخونم. خودخواہیہ اما میدونم دوسم داری. میدونم کہ منو میخوای. چی یا کی این وسط مانعونہ.

خواستہم چیزی بگم کہ دستانش را بلند کرد و گفت:

- الان چیزی نگو. برو فکرکن. بعد باہم حرف میزنیم.

حق داشت... نداشت؟ چرا یادم نبود کہ امیر درحس خوانی نظیر ندارد. چرا یادم نبود او حرفہایم را ازچشمانم میخواند. ازاین بہ بعد کہ اورا

میبینم باید چشمهایم را ببندم تا مرا لو ندهند. خدا حافظی زیر لبی کردم و از ماشین پیاده شدم. منتظر ماند که وارد خانه شوم. وارد شدم و در را بستم و پشت در ایستادم و لحظه ای بعد صدای جیغ لاستیک خبراز رفتنش میداد.

کنار آراد روی مبل نشسته بودم. در فکر فرو رفته بودم. در تردید گفتن و نگفتن به امیر حافظ. ماما یک را آورد و روی میز مقابل ما قرارداد. روی آن شمع ۲۴ را گذاشته بود. ۲۴ سال از عمر من گذشته بود و من فقط بیست سال را زندگی کردم و چهار سال دیگر را فقط تظاهر کردم. تظاهر به زندگی کردن. صدای بابا مرا از فکر بیرون کشاند:

- فوت کنید دیگه بابا جون. شمع آب شد.

نگاهی به آراد انداختم. اخم خفیفی روی پیشانی داشت. فکر کنم دیده بود که در فکر هستم. بابا سه شماره شمرد و من و آراد همزمان شمع را فوت کردیم. ماما رو به من گفت:

- ایشالا سال دیگه این موقع تو خونه ی خودت باشی.

مادر هم حرف امیر را میزد. انگار این روزها همه بامن سر جنگ داشتند بدون اینکه خود بدانند. آراد گفت: نه... ماما خانوم. پس من چی؟

مامان پشت چشمی برایش نازک کرد و گفت: برای تو زوده.

آراد اعتراض کرد: ببخشیدا اوش هم همسن من بود ازدواج کرد.

نگاهی به اوش و بهار همسرش انداختم. ۵ سالی بود که ازدواج کرده بود. دردانه ی مامان. همیشه مامان اوش را خاص تر دوست داشت. اما بابا نه... هنوز از شب خواستگاری با اوش سرسنگین بودم. مامان گفت: چون اوش از نظر عقلی بزرگ شده بود... بابا اعتراض آمیز مامان را صدا کرد: فرناز.

آراد دلخور از جایش برخاست و به اتاقش رفت. من هم از جایم بلند شدم: خوب شد مامان خانوم؟ راضی شدی ناراحتش کردی؟ شب تولدمونه ها... یه امشب یکم مهربون تر باشید به کسی بر نمیخوره... بفرما.. حالا برو به دردونه ت برس.

این را گفتم و به اتاق آراد رفتم. آراد روی تخت نشسته بود و سرش را در میان دست هایش گرفته بود. مقابل پایش نشستم. دستش را گرفتم. سرش را بلند کرد.

- درست میشه داداش.. غصه نخور. من درستش میکنم

- چی رو درست میکنی؟ افکارشو؟ اینکه هنوز فکر میکنه من بچه م؟

بلند شدم و کنارش روی تخت نشستم: تو از هر مردی مردتری.. اینو من بهتر از هر کسی درک میکنم. مامانو که میشناسی.. عادتشه که اوشو از ما بهترن بدونه.. چون همیشه حرف مامانو گوش کرده.. اما من و تو شیطان و لجباز بودیم.

- بار اولش نیست که میگه..

- اشکالی نداره. بازم مادره..

چند لحظه سکوت کردیم .

- پاشو.. شب تولدمونو خراب نکن.. پاشو قربونت برم.

به زور او را از جایش بلند کردم و باهم از اتاق بیرون رفتیم.

دفتر خاطراتم را ورق زدم. اوایلش خاطرات دبیرستانی من و نازگل بود و بعدش خاطرات من و امیرحافظ. بیشتر خاطراتمان هم در آن کافه بود. از یاد آوری خاطراتم لبخندی ناخود آگاه روی لبم آمد. دفتر را بستم و به تاج تخت تکیه دادم. باید فکر میکردم. به اینکه به اوبگویم یانه. "اگه برم و بره. اگه دوباره تنهابشم این بار بد میشکنم." این فکر بود که مرا عذاب میداد. فکر رفتنش. حقش بود بداند. ولی نمی توانستم لب باز کنم. انگار به لبهایم قفل محکمی زده بودند. کلافه دستی به موهایم کشیدم. آخرش این درد مرا دق میداد. صدای زنگ موبایل مرا از جاپراند. اسم نازگل روی صحنه افتاد. دکمه ی سبز را زدم. هنوز الو نگفته بودم که صدای جیغ جیغوش به گوشم رسید: تولدت مبارک عنق جونم.

خنده ام گرفت. انرژی و نشاطش را دوست داشتم. در ذهنم تجسم کردم ناز گل با آراد. چه شود؟....

- سلام جیغ جیغو..

- هرچی باشم از تو بهترم
خندیدم...

- هر هرهر... برای دندونات خواستگار پیدا نمیشه.

- دیوونه ای تو به خدا....

- اگه دیوونه نبودم که باتوی بد ترکیب رفیق نبودم....

- حتما تو خوبی؟؟

- پس چی...

- صحیح!

انگار چیزی یادش آمده باشد گفت: راستی ار کیده... فردا همه خونه ی سوده
ایم...

باتعجب گفتم: اونجا چرا؟!

- دوستای دانشگاہو دعوت کرده. توهم دعوتی.. گوشیش افتاد تو

آب.. شماره ها پاکید. شماره تو نداشت... شماره ی منو حفظ بود بهم

زنکید. گفت بچه هارو جمع کنم..

ابرهایم رابالا انداختم: که اینطور.

- میای دیگه!؟

- نمیدونم.

نازگل عصبانی شد و گفت: غلط کردی نمیدونی. میام دنبالت. حرف اضافی هم نباشه.

همانطور که با چند تار موهایم ورمی رفتم گفتم:

- آخه کارای گالری مونده.

- اگه کمتر با اون حضرت حافظ بری بیرون به اون کارات میرسی. یکمی هم در جوار ماباش...

- گمشو نازی..

- باشه. من گم میشم... خب دیگه کاری نداری؟

- از اولم کاری باهات نداشتم. تو زنگ زدی.

نازگل با حرص گفت: پررو.. برو شرت کم..

- خدا حافظ..

- بابا چقدر این امیر حافظ رو دوست داری که هی اسمشو میاری

خندیدم و گفتم: خفه نشی تو نازگل....

- نگران نباش شما.. نمیشم... خدانگه دار...

و روی کلمه "خدانگه دار" تاکید کرد. خنده ام شدت گرفت. در کنار

درگیری این روزها تنها چیزی که ته دلم را شاد میکرد علاقه ی اراد به

نازگل بود و فکر اینکه این دو باهم ازدواج کند. نازگل برایم عزیز بود. خیلی

زیاد. کسی که حتی در غم ها هم نقاب خنده میزد. میگفت به غمها بخند تا از

رو بروند. به وقتش چنان جدی میشد و فیلسوفانه حرف میزد که فکر میکردی اصلا شخصی دیگر است... باید به اراد بگویم که با نازگل حرف بزند....

در جایم غلت زدم. خوابم نمی برد... این بی خوابی هم یاد گاری روزهای سخت چهار سال گذشته است....

کلافه از جایم برخاستم... آباژور را روشن کردم... چند دقیقه بی حرکت روی تخت نشستم و بعد نیم خیز شدم و از زیر تخت بوم نقاشی را بیرون کشیدم... بوم نقاشی نیمه کاره ای که همان چهار سال پیش با ذوق فراوان برای خانه ی خودم و امیرحافظ کشیدم... خانه ی من و امیرحافظ! آن زمان چقدر به این جمله احساس نزدیکی میکردم و الان چقدر آن را از خودم دور میبینم. دیگر به مرز جنون رسیده بودم. چهار سال کم نیست. چهار سال درد کشیدن. عذاب کشیدن. عذابی که تنهایی کشیدم. البته اراد هم پایه پای من زجر کشید اما درد من کجا و درد او کجا.. بغض گلویم چنگ انداخت. بغضی که این روزها بیشتر از قبل به سراغم می آید. به نقاشی زل زده بودم. بعضی شبها مثل امشب که خوابم نمی برد به سراغ یکی از یادگاری هایم از امیرحافظ می رفتم. مثل این نقاشی. که امیرحافظ طرحش را داده بود و گفته بود دوست دارد این مدل نقاشی را در خانه مان داشته باشیم. آن هم با قلم خودم. من هم ساعت ها

پشت این بوم می نشستم و رنگهارا باهم در می آمیختم و بادقت نقاشی می کردم. اما افسوس که نیمه کاره ماند. نقاشی را سر جایش گذاشتم و اشکهایی که روی صورتم راه گرفته بودند را پاک کردم. این اشکها دیگر شورش را در آورده بودند. باهر اشاره ای روی صورتم جاری می شدند. دردهایم این روزها تبدیل به دردهای لاعلاج شده بودند. بزرگترین دردم هم این بود که نمیتوانستم از امیرحافظ بگذرم. گذشتن از او سخت بود. سخت و دردناک. باید بگذرم. گذشتن و درعین حال نگذشتن. در واقع باید بازهم تظاهر کنم که از او می گذرم.

هنوزم پای تو گیرم
 هنوزم روتو حساسم
 یه کاری بادلم کردی
 که هیچ کیو نمیشناسم
 کسی حال منو جز تو
 نه میدونه، نه میپرسه
 نرو میترسم از رفتن
 تو اینجایی دلم قرصه...

آره... دلم قرص بودن امیرحافظ بود. قرص بود و نبود. ته ته دلم میخواست که گویم به او این درد را. این نیش کشنده ی مار را. که مرا کشت و

نکشت. اما میترسیدم.. از عکس العملش.. ته دلم شور میزد.. بانگشت دستم بازی میکنم. کلافه از جابرمی خیزم. از یک سمت اتاق به سمت دیگر میرم. پوفی میکشم و از اتاق بیرون میروم. امشب به قرص خواب نیاز دارم. آهسته به آشپزخانه میروم و در کابینت را آرام باز میکنم.. نمیخواهم کسی بیدار شود. قرص آرام بخش را میگیرم و یکی را از جلدش در میآورم. یک لیوان آب میریزم. دستم می لرزید. از ترس بود یا استرس بود یا هرچه را نمیدانم.. قرص را در دهان گذاشتم و آب را سرکشیدم.

- بازم قرص؟

از ترس هینی کشیدم و لیوان آب از دستم افتاد کف آشپزخانه و شکست...

نگاهم ابتدا به آراد و بعد به سمت در آشپزخانه افتاد...
با نگاه من آراد هم سرش را به طرف در آشپزخانه چرخاند. وقتی مطمئن شد کسی بیدار نشد به سمتم چرخید. خواست یک قدم جلو بیایم که صدای آراد مانع شد: نیا جلو... شیشه میره تو پاهات...

دمپایی آشپزخانه را گرفت و به سمت من آمد: چرا اینطوری کردی آخه؟
آهسته گفتم: خب ترسیدم...

خم شد و دمپایی را جلوی پایم گذاشت و سرش را بالا گرفت: مگه لولو ام..

در میان آن حجم عظیم استرس خنده ام گرفت...آراد هم خندید و ایستاد ..

دمپایی را پوشیدم خم شدم...خرده شیشه ها را جمع کنم...

- قرص میخواستی چیکار؟!

سرم را بلند کردم تا بینمش...:خوابم نمی برد...گفتم یه قرص بخورم شاید هم خوابم بیره...

- چرا خوابت نبرد؟!

- حرفا میزنیا آراد...خب مگه دست خودمه....

- آره...دست خودته...دست خودته که فکر و خیال نکنی...

چیزی نگفتم..کلافه دستش را به صورتش کشید:ارکیده ...چرا اینقدر فکر میکنی؟!

اینقدری که به مرز جنون برسی و دوباره قرص بخوری..من این حالتو میشناسم..داری برمیگردی به همون ارکیده ی چهار سال پیش...باید بری دکتر...باید درمان بشی...چرا آخه تو حرف گوش نمی دی؟!

از جایم برخواستم و به کابینت تکیه دادم...فقط نگاهش می کردم...از سکوتم کلافه تر شد و گفت: فقط وایمیستی و نگاه می کنی....گفته باشم من برات نوبت دکتر می گیرم...باید بری..

با لحنی ملتمسانه گفتم:نه...

چشماشو بست و بلند گفت: آره...
 یک قدم جلو رفتم و گفتم: تو رو خدا نه آراد... خوب می شم...
 - اگر قرار بود خوب بشی طی این چهار سال می شدی...
 باز هم چیزی نگفتم...

این کتاب توسط کتابخانه ی مجازی نودهشتیا (wWw.98iA.Com)

ساخته و منتشر شده است

- میخوای با اوش حرف بزنی؟!
 محکم گفتم: نه...
 چیزی نگفته... ادامه دادم: یکم به من فرصت بدی خوب می شم... قول می
 دم...
 چند لحظه نگاهم کرد و گفت: امیدوارم این فرصت دادتم بدترت نکنه...
 این را گفت و از آشپزخانه خارج شد...
 چند لحظه به جای خالیش زل زدم و بعد به خودم آمدم... خرده شیشه ها
 را جمع کردم و به اتاق رفتم... فکر اینکه دوباره دکتر بروم اذیتم می
 کرد... نباید بگذارم که مغلوب شوم... مغلوب احساس...
 این بار شکستمم برابره با نابودیم... شده ام چینی بند زده...

چشمانم گرم شد و خوابم برد...

صدای زنگ موبایلم خواب را از سرم پراند... یک بار زنگ خورده بود و چشمم بسته بود و ریجکت کرده بودم و حالا دوباره در دل هر چه ناسزا بلد بودم به کسی که پشت خط بود دادم... چشمان باز نمی شد تا بینم اسم روی گوشی را.. با صدای خواب آلودی جواب دادم: بله؟

بله و بلا... هنوز خوابی تو؟!

ناز گل بود

- الهی بمیری ناز گل... خواب بودم. اه. خروس بی محل.

صدای طلبکارش بلند شد: حواست باشه هرچی دلت خواست داری میگیا.

- چیکار داشتی؟

- اوه اوه.. چه خشن..

و زد زیر خنده..

- مرگ....

- پررو.. خواستم بهت بگم ساعت ۳ میام دنبالت که بریم

بادست چشمهایم را مالیدم: کجا؟

- خوش حواس / خونه ی سوده..

- واسه این صبح زود زنگ زدی؟

- صبح زود؟ نه.. مثل اینکه خواب بهت چسبیده. ساعت یازده و نیمه.

- اصلا به توجه..واسه من یازده صبح زوده.
- اوه.اوه..خدا به داد من برس با این اخلاق سگیت امروز.
- خفه نازی..بای
- هه...خدا حافظیت عوض شد؟قبلا چیز دیگه ای میگفتی...
- صدای خنده ش دوباره بلند شد..دختره ی سرخوش
- مرگ...
- برو به ادامه ی خوابت برس..مثل ایکه داشتی خواب یارو میدیدی...بد موقع زنگ زدم.
- از جایم برخاستم:خوابم پرید..
- نه...؟؟...حیف شد پس...کدوم صحنه بودید حالا؟اگه سانسوری بود نگو..
- چهار منتظرم نازگل..خدا حافظ
- خندید و خدا حافظی کرد.
- دختره ی...خوابم را پراند.همیشه صبح زود بیدار میشد و مثل خروس بقیه را بیدار میکرد.پوفی کشیدم و به دست شویی رفتم.

گره ی روسری ام را محکم کردم.نگاهم به رژلب قرمزم افتاد.خیلی وقت بود که خاک میخورد.به تپپی که زده بودم عجیب این رژ می آمد.روسری زرشکی و مانتوی مشکی ام که لبه اش طرح های سنتی زرشکی

داشت. بی تعلل رژ را برداشتم و به لبهایم مالیدم. صدای زنگ درخانه بلند شد و لحظه ای بعد صدای احوالپرسی نازگل با مادرم آمد. میدانستم چند لحظه ی دیگری هوا میبرد به اتاقم. دیگر حرکاتش را ازبر بودم. همین هم شد. تا مرادید سرتاپایم را دید زد و سوتی کشید و گفت: کی میره این همه راهو... مرسی رژ قرمز...

بعد سرش را تکان داد و گفت: نه... اونقدایی هم که فکر میکردم پیه نیستی..

ضربه ای به سرش زدم و گفتم: سلام تو دهن تو نمی چرخه دختر؟
- نه.. سلام تو دهن من نمی چرخه.. اما خدا حالا افضی بدجور تو دهن
میچرخه...

ملتمسانه گفتم: جون من یه امروزو بیخیال همه.

- باسه بابا... حالا چرا زار میزنی.

خندیدم و دیوانه ای نثارش کردم.

دوستان دانشکده را که دیدم پرکشیدم به خاطرات چهارساله ی دانشگاه.. بعد از درگیری هایی که برایم پیش آمد و رفتن امیرحافظ من به سختی توانستم درسم را تمام کنم. شاید اگر نازگل و اراد نبودند من درس را نیمه کهره رها میکردم. یک سال و نیم بود که درسم تمام شده بود و من

دوستانم به غیر از سوده را بعد از یکسال دیده بودم. سوده و فرهاد که اوهم همکلاسی ما بود یکسالی بود که ازدواج کردند. وقتی خبر ازدواجشان را شنیدم نزدیک بود شاخ دریاورم. آخه هیچوقت باهم نمی ساختند و هر جلسه بدون استثنا باهم بحث داشتند. بیشتر بچه ها ازدواج کرده بودند و فقط من و نازگل و ترنم مجرد بودیم. بچه های متاهل از ازدواجشان میگفتند و به ماسه نفر اصرار داشتند که ازدواج کنیم. ماسه نفر هم یکدیگر را نگاه میکردیم و میخندیدیم.

سوده کیکی را که دستپخت خودش بود روی میز گذاشت. نازگل گفت:

- این کیکو باید ارکیده میداد که دیشب تولدش بوده نه تو عزیزم.

سوده با تعجب گفت: آره ارکیده؟ دیشب تولدت بود یا این دیوونه داره باز چرت میگه؟

نازگل کوسن مبل را کوبید به سر سوده: خودت دیوونه ای.. بی تربیت. فرهادم نتونست ادب کنه؟

همه خندیدیم و سوده دوباره پرسید: تولدت بوده حالا؟

سرم را تکان دادم و گفتم: آره.

سیل تبریکات و ماچ و بوسه ها به سمتم بارید. ازدست این نلزگل. حالا انگار اگر نمیگفت می مرد. خدا به اراد صبر ایوب دهد برای تحمل این اعجوبه.

نگاهی به نازگل کردم که با کفشش درگیر بود. صدای غرغرش را شنیدم:
 - اینم وقت گیر آورده واسه پیاده روی... نمیبینه کفشم پاشنه ش
 بلنده... مخش معیوبه... ضربه ای به بازویش زدم و گفتم: چی داری میگی
 واسه خودت.. سرش را بلند کرد و گفت: دارم میگم تو آخه تو مگه کوری که
 نمی بینی کفشم پاشنه بلنده... حالا میذاشتی یه روز دیگه قدم زدنو...
 - غر نزن نازی... یه خورده دیگه میرسیم...
 خانه ی ما و نازگل نزدیک هم بود... یک کوچه فاصله داشت... نازگل دوباره
 کفشش را پوشید و راه افتاد و باز هم شروع کرد به غر زدن: احمق
 جون.. آخه تو هوای بارونی قدم میزنن نه تو این هوا و این وقت شب... تو
 دیگه زیادی عاشقی...
 - همچین می گی این وقت شب انگار ساعت دوازدهه... ساعت تازه هفت
 و نیمه...
 - دیوونه... تو نیمه ی دوم سال هفت و نیمه شبه... یه نگاه به آسمون
 بندازی میتونی بفهمی...
 پوفی کشیدم: ای بابا... بس کن دیگه نازی... از وقتی از تاکسی پیاده شدیم
 تا حالا داری غر می زنی... بدبخت شوهرت....

پشت چشمی نازک کرد و گفت: خیلی هم دلش بخواد... بده مثل تو خنگ
 نیستم... دست بدبختو بگیرم بیرون قدم بزنیم که پاش درد بگیره؟!
 یاد آراد افتادم و لبخند به لبم آمد...

- چیه خوشت اومد...

- نمیری تو نازگل...

- در عوض تو بمیری که پام داغون شد...

خندیدم. چند لحظه سکوت کردم و بعد پرسیدم: نازگل نظرت راجع به
 ازدواج چیه؟!
 چشمانش را گشاد کرد و گفت: میمیرم برایش و بعد زد زیر خنده....

- مسخره.. جدی پرسیدم...

- وای... منم جدی گفتم دیگه.... مثل تو خر نیستم که بگم.. صدایش را نازک
 کرد و گفت: قصد ازدواج ندارم... اینا دیگه واسه دخترای هجده ساله
 ست... نه من و تویی که ترشیدیم... مسخره...

- به جان تو راست میگم... الان هجده سالگی ازدواج می کنن... نوزده
 سالگی هم یه بچه بغلشونه... من و تو هنوز اندر خم یک کوچه
 ایم... رسیدیم سر کوچه ی ما... دستش را دراز کرد و گفت: بفرما... اینم
 کوچه...

خندیدم... با این بشر دقیقه ای نیست که نخندی...

خداحافظی کردم و به خانه رفتم.

بابا روی مبل نشسته بود و آلبوم را ورق میزد. سینی چای را مقابلش گرفتم:
- بفرمایید بابا جونم.

سرش را بالا آورد و لبخندبه رویم پاشید. تشکر کرد و یکی از فنجان هارا برداشت. سینی را روی میز گذاشتم و کنار بابا نشستم. دستش را پشتم قرار داد و گفت:

- چی میگن؟.. آهان.. دختر عشق باباشه..

خندیدم و گفتم: بابا هم عشق دخترشه.

چشمانش از ذوق برقی زد. عاشق بابا بودم. عاشق آرامشش.. مهربانی در عین صلابتش.. نه اینکه مامان را دوست نداشته باشم.. نه.. اما من و آراد بابایی بودیم.. اگر بابا میگفت آخ من برایش میمردم و آراد هم.

آلبوم را کمی به سمت خودم کشیدم و گفتم: منم بینم..

- بیا بابا جون...

انگشت اشاره ش را روی یکی از عکسها گذاشت: اینو ببین. و بعد خودش خندید.

عکسی از من و آراد بود. به گمانم سه سالمان بود داشتیم ماست میخوردیم و تمام هیکلمان ماستی شده بود.

- چقدر زود بزرگ شدید. هعی روزگار. زندگی تویه چشم به هم زدن. میگذره... حالا خوب یابد.. انگار همین دیروز بود که بچه بودین و آتیش می سوزوندین..

صدایش را بلندتر کرد و گفت: والا من که بچه ی آرومی بودم.. شماها حتما به مامانتون رفتین که اونقد شیطون بودید.
و چشمکی به من زد. مامان شنید و از آشپزخانه بلند گفت: حواست باشه داری چی میگیا...

بابا خندید و من هم به خنده افتادم. بعد از چند لحظه آهسته پرسید: کارت با امیرحافظ به کجا رسید باباجان؟
با آمدن اسم امیرحافظ ناگهان تمام حس های عالم به وجودم سرازیر شد. غم.. شادی.. دلتنگی.. عشق..

- هنوز هیچی.

- باباجان خوب فکر کن و درست تصمیم بگیر. در این که امیرحافظ پسر خوبیه شکی نیست. اما مهم اینه که شما دو تا با هم بسازید. این همه طلاق به خاطر این نیست که آدمهای بدی ان... به خاطر نساختن باباجون.. فکر مامانت هم نباش. دو روز ناراحت میشه فوقش. اونم به فکر آینده.. راضی به بدبخت شدنت که نیست. پس خوب فکر کن. نظرت هرچی بود به روی چشم.

و دستش را روی چشمش گذاشت. کمی آرام گرفتم و گفتم: ممنون باباجون.

صبح با صدای بلند ماما از جا پریدم:

- بلند شو عمه خانوم... پاشو..

هنوز گیج خواب بودم و با حرف ماما گیج تر شدم. چشمان خواب آلودم را به او دوختم. از چهره ی ماما شادی می بارید:

- داری عمه میشی.. آوشم داره بابا میشه..

جانم؟ عمه؟ چه بی خبر؟ "خاک برسرت.. مگه باید به تو میگفتن.. نازگل راست میگه خیلی احمقی"

ماما چهره اش را درهم کرد و گفت: چه بی ذوق. خدا به داد نوه م برسه با این عمه ی عنقش.

خندیدم و گفتم: خب ماما من.. من هنوز گیج خوابم یهویی این خبرو میدی.. شوکه شدم..

- وای.. الان بهار میاد.. من برم برات اسپند دود کنم..

از اتاق بیرون رفت. خدا به داد ما برسد با این نوه ی ارشد از فرزند ارشد و مهمتراز همه دردانه ی ماما.

درست است با آوش رابطه ی خوبی نداشتم اما بچه اش را نمیشد دوست نداشتم. هرچه باشد او برادرم است و اگر گوشت هم را بخوریم استخوان

هم را دور نمی اندازیم. فرزند او هم خون من در رگهایش است. درد دل قربان صدقه ی بچه ای که هنوز شاید لخته خونی بیش نبود رفتم. از جایم برخاستم و به سمت اتاق آراد رفتم که اگر مامان به او نگفته من به او بگویم. در اتاقش را باز کردم. نبود. مامان را صدا زدم: مامان.. آراد کجاست؟ - بهش گفتم داره عمو میشه... رفته شیرینی بگیره.

لبخند زدم. چه هنوز نیامده عزیز شده بود این وروجک. در میان درگیری های این روزهایم شاید این تنها روزنه ی شادی بود. ***

بهار که در مقابل آراد از خجالت سرخ شده بود، کنار من نشست بود. من که متوجه ی معذب بودنش شدم به آراد اشاره زدم که به اتاقش برود. آراد که رفت روبه بهار کردم و پرسیدم: چند وقتشه عزیز دل عمه؟ لبخندی زد و گفت: یه ماه ونیم..

دستم ره به سینه ام کوبیدم و گفتم: قربون فینگیلم برم. بهار خندید. دختر خوبی بود. حداقل ما در این ۵ سال از او بدی ندیدیم. دختر ساکت و ساده ای بود.

- آوش کجاست؟ هان؟ حتما مطب... بهش گفتم؟
سرش را به نشان مثبت تکان داد.
- بذار بهش زنگ بزنم بیاد.

خواستم از جایم بلندشوم که بهار دستم را گرفت و گفت: بذار به کارش برسه...

- کار همیشه هست.. یه امروزو که میتونه به خاطر تو کارو بذاره کنار.
از جچایم بلند شدم و تلفن را برداشتم و شماره ی آوش را گرفتم. لحظه ای بعد صدای آوش پشت گوشی شنیده شد:

- جانم مامان؟

- سلام آوش..

- نه.. تویی ار کیده؟؟ چه عجب..

- پدر نمونه.. آخه تو الان باید سرکار باشی؟ یا پیش مامان خانوم خوشگل بچه ی فینگیت؟

صدای نفس عمیقش را شنیدم. چند لحظه سکوت کرد و بعد گفت:

- بهار اونجاست؟

در صدایش هیچ ذوقی حس نمیشد.. تعجب کردم و گفتم: خوبی تو؟

- خوبم... بهار اونجاست؟

- آره.

- خيله خب... کاری نداری؟

- نه وا.. آوش.. دارم باهات حرف میزنم..

- جانم ار کیده؟ چیه؟

- چیزی شده.

- نه..

- میای اینجا دیگه؟

- آره. کارم تموم شد میام.

- آ..

- ارکیده جان.. من الان بیمار دارم.. خداحافظ.

و نگذاشت من چیزی بگویم و قطع کرد. هنوز گیج بودم.

- چیزی نگفت؟

سرم را به طرف بهار چرخاندم. اوهم انگار که نگران بود. چهره اش اصلا

شبيه کسی که خبر مکادرشدنش را شنیده باشد نبود. آهسته گفتم: نه..

مطمئن بودم یک چیزی این وسط بود.

سینی چای را روی میز گذاشتم و به جای خالی آوش نگاه کردم. نگاهم را به

سمت بهار چرخاندم و گفتم: پس آوش کو؟

به درتراس اشاره کرد. چند لحظه به در زل زدم و بعد به سمت تراس

رفتم. در تراس را باز کردم. آوش به نرده تکیه داده بود و سیگار

میکشید. سیگار را که لای انگشتانش بود قاپیدم و مچاله ش کردم:

روانپزشک مملکت و سیگار؟

نگاهش را به من دوخت. از چشمانش کلافگی می بارید.

- چی شده؟

سرش را بلند کرد و نگاهش را به آسمان دوخت: هیچی.

چشمانم را ریز کردم و گفتم: هیچی نشده که تو اینقدر کلافه ای و بهار

اونقدر مضطرب؟

- بهار چیزی گفته؟

سرم را تکان دادم و گفتم: نه.. طفلک بهار که صدایش در نیاد..

نه چیزی گفت و نه نگاهم کرد.

- نگام کن اوش.

سرش را به طرفم چرخاند:

- شاید من و تو خیلی صمیمی نباشیم اما برادرو خواهریم. می تونم نگاهتو

بفهمم. پس سعی نکن منو گول بزنی. بگو چی شده؟

نفس عمیقی کشید.

- مربوط به بچه س؟

سرش را به نشان مثبت تکان داد.

- خب؟

- زود بود... نمیخواستم..

- خب؟

- خب همین دیگه..

- خب الان بهار باید چیکار کنه؟ مقصره؟ خجالت بکش آوش. خودت روانپزشکی.. اونوقت من باید این چیزا رو بهت یاد بدم؟ اون الان نیاز داره تو آرومش کنی. تو اصن میدونی از وقتی اومده چقدر مضطریه.. تو نمیخواستی اما خدا خواسته... روی خواسته ی خدا میخوای وایسی؟ سکوت کرد و چیزی نگفت.

- چرامیگی زوده؟ بیست و نه سالته...

- خب پدر بودن سخته. میت رسم نتونم ازپسش بر پیام.

لبخند زدم و گفتم:

- الهی قربون بابای نمونه...

- ار کیده...

- جانم... خب سخته دیگه... اما این نباید باعث بشه که همه بترسن...

باپایش روی زمین ضرب گرفت.

- راست میگن مردا همیشه بچه ن...

سرش را بلند کرد و عصبی نگاهم کرد.

- اونجوری نگام نکن... نمی ترسم... برو پیش بهار.. طفلک دق کرد.. کلی

استرس به خورد بچه ت داد... بچه ت کج و کوله شد گله نکن. تقصیر

خودته...

چشم غره ای به من رفت.

- نمی ترسم از تا... من بهار نیستم..

- بچه پررو..

- هستم...

از حاضر جوابی ام به خنده افتاد.

- آهان.. این شد.. بخند...

قدم برداشت که به داخل خانه برود که صدایش زد: اوش..

- جانم؟

- دیگه باباشدی... سیگار نکش...

- چشم عمه خانوم فسقل..

لبخند زدم و رفت داخل. سرم را به سمت آسمان بلند کردم.

- خدایا شکرت...

اوش برادرم بود. هر چند عقایدمان زمین تا آسمان فرق داشت و با او نمی

ساختم و کم پیش می آمد که مثل حالا با آرامش حرف بزنیم اما دوستش

داشتیم.. برایم عزیز بود.

هوای مهرماه عجیب به دلم می نشست. برگ درخت ها رفته رفته رو به

زردی می رفت. چشمانم را بستم و هوای مطبوع مهر ماه را با تمام وجود

استشمام کرد.

از تراس وارد خانه شدم. آراد یه ابرویش را بالا انداخته بود و یک چشمش را ریز کرده بود. خنده ام گرفت از حالت چهره اش. اشاره زد که به سمتش بروم. کنارش نشستیم. آهسته، طوری که بقیه متوجه نشوند گفت:

- چه خبره؟ صلح شده با برادر گرام؟

- وا.. مگه جنگ داشتیم.

- جنگ نشده. اما تا وقتی که من یادمه آبت با اوش تو یه جوب نمی رفت.. میگفتی زور میگه.

- آراد.. خب بزرگ تره.. حتما سیاستش بوده..

- که اینطور. حالا شده سیاست.

نگاهش را از روی صورتم به گل فرش دوختم.

- آراد.. بچه شدی قهر میکنی؟

سرش را بلند کرد و گفت: قهر کجا بود... مگه من مث شما دخترام..

مشتی به بازویش زدم: بی ادب..

- خودتی... حالا نگفتی.. قضیه چیه؟

- یه اختلاط ساده ی خواهر و برادری..

سرش را تکان داد و گفت: صحیح!

اخمی مصنوعی کردم و گفتم: بار آخرت باشه ادای منو درمیاری...

- ادا تو در نیاوردم که... مادوقولوئیم.. تیکه کلامونم شبیهه...

خندیدم و مسخره ای بارش کردم..

- اوه.. اوه.. تا یادم نرفته رضا زنگ زد و قرار کوه گذاشته.. واسه فردا..

- وای نه تو رو خدا... من هلاکم.. دارم بیهوش میشم.. دیگه نمیتونم صبح ساعت ۵ بیدار بشم..

- دیگه قول دادی بهشون.. زیرش نزن.

بادرماندگی نگاهش کردم: اونجوری نگاه نکن جوجه.. راه نداره.

بالحن بچه گانه ای گفتم: بوشه..

خندید و گفت: یه چیز دیگه...

- چی؟

من و من کرد و گفت: امم... راستش.. امیرحافظ هم میاد...

از تعجب چشمانم را تا آخرین حد گشودم.

- باور کن تقصیر من نبود. رفته بودم کافه... یکم باهم حرف بزنیم.. یعنی

..چیزه... اون به من زنگ زد.. گفتش برم باهم حرف بزنه... وقتی رضا زنگ

زد پیشم بود.. از حرفام فهمید میخوایم بریم کوه.. گفت میاد.

عصبی گفتم:

- تو هم قبول کردی؟

- چاره ی دیگه ای هم داشتیم؟

نمی دانستم عصبانی هستم، ناراحت یا خوشحال.. این روزها حس هایم
باهم قاطی شده بود..

- الان من به رضا و روشنگر بگم این کیه؟

خونسرد جواب داد: راستشو بگو.

- آخه..

- آخه چی؟

- هیچی...

آراد دیگر چیزی نگفت. امیرحافظ... امیرحافظ.. امیرحافظ... این اسم تمام
احساسم را تحت الشعاع قرار داده بود.

یک فکر آنی به ذهنم رسید. به سمت آراد چرخیدم: آراد...

- جونم؟

- میگم.. منم به نازگل میگم که بیاد.

آراد متعجب نگاهم کرد: جانم؟ بابا بی خیال تو رو خدا..

- خب تو باید باهش حرف بزنی... بهش میگم بیاد.. توهم باهش حرف
میزنی..

- ارکیده آخه...

سرم را کج کرد و مظلومانه نگاهش کردم.

- توهم خوب بلدیا...میدونی وقتی اینجوری نگام میکنی کم میارم هی
سوءاستفاده کن..

خندیدم...

- کوفت...اینارو به نازگل یاد ندیا...

- اون خودش بلده...

خندیدم..وقتی میخندید یک چال کوچک کنار لبش می افتاد..مثل من..دردل
قربان صدقه ی آن چال کوچک رفتم..

صبح با صدای آراد بیدار شدم.با پشت دستم چشمهایم را مالیدم...با
صدای خواب آلودی پرسیدم:ساعت چنده؟!
آراد آهسته جواب داد:پنج...

از جایم بلند شدم و در حالیکه به سمت دستشویی می رفتم زیر لب
گفتم:خدا بگم این رضا رو چیکار کنه...پسره ی الکی خوش..
آراد گفت:غر نزن أبجی خانم...

وسایلم را در کوله ام می گذاشتم که صدای زنگ موبایلم بلند شد و اسم
امیر حافظ روی آن خودنمایی می کرد...جواب دادم:سلام...
صدای سرحالش به گوش رسید:سلام و صبح به خیر...

- صبح شما هم بخیر

- نماید بریم؟! من پایین منتظرم...

- الان میایم..

- خیلی خب...منتظرم...فعلا

کوله ام را روی دوشم انداختم و از اتاق بیرون رفتم...همزمان اراد هم از

اتاقش بیرون آمد:بریم...رضا اومده...پایینه....

امیر حافظ هم اومده...

سرش را تکان داد.

از در خانه که بیرون رفتم امیرحافظ را دیدم به کاپوت ماشینش تکیه داده

با دیدن ما به سمتمان آمد.رضا و روشنگ هم از ماشین پیاده شدند...

نمی دانستم الان به روشنگ و رضا چه بگویم...

بعد از احوالپرسی رضا رو به اراد گفت:رفیقمونو دعوت نمی کنی؟!

اراد نگاهی به من کرد و نگاهی به امیر حافظ و گفت:امیر حافظ دوست

آوش...خواستگار ارکیده...

نگاه متعجب رضا و روشنگ روی من نشست...نمیدانستم باید چه واکنشی

نشان دهم...چند لحظه سکوت برقرار شد تا اینکه اراد گفت:نمیخواید راه

بیفتیم؟!ظهر شد...

رضا و روشنک به سمت ماشینشان رفتند. آراد هم به سمت آنها رفت و من هم خواستم پشت سر آراد حرکت کنم که آراد به طرفم چرخید: تو کجا؟! - پیام تو ماشین رضا اینا دیگه...

امیر حافظ تنها باشه؟! -

خب...

- برو تو ماشین امیر حافظ... زشته...

خواستم مخالفت کنم که گفت: بحث نکن ارکیده... و داخل ماشین نشست... ناچار به سمت ماشین امیر حافظ رفتم... منتظرم ایستاده بود... سوار شدیم و راه افتادیم اول به سمت خانه ی نازگل رفتم تا او را سوار کنیم و بعد بردیم تا رسیدن به خانه ی نازگل نه من حرف زدم و نه او....

شماره ی نازگل را گرفتم و به او گفتم که پایین منتظرش هستیم. پنج دقیقه ی بعد نازگل از خانه بیرون آمد. همه از ماشین پیاده شدیم و احوالپرسی کردیم. نازگل داشت به سمت ماشین امیر می آمد که آراد گفت: نازگل بیا تو ماشین ما...

نازگل نگاهی به آراد کرد و نگاهی به من... دعا می کردم که قبول نکند... اما در کمال ناباوری به سمت ماشین رضا رفت... سریع صدایش کردم: نازی... بیا تو ماشین ما...

آراد خواست چیزی بگوید که رو به نازی که مستاصل مانده بود گفتم: بیا دیگه...

آراد چشم غره رفت و نازگل سوار ماشین شد.

چند دقیقه بود که حرکت کرده بودیم و هیچ کدامان حرفی نمی زدیم. چشمهایم را بسته بودم. اگرچه خوابم نمی برد. صدای موزیک در فضای ماشین پخش شد:

گل ار کیده.. گل ار کیده

با چشمای خسته... لبهای بسته..

انگار تنظم کرده بود که هر دفعه سوار ماشینش می شوم ان آهنگ پخش شود. صدای نازگل باعث شد چشمانم را باز کنم:

- آقا امیر... لطفا آهنگو عوض کنین.. این چیه آخه..

امیر حافظ از آینه جلوی ماشین نگاهی به نازگل انداخت و گفت:

- آهنگ به این خوبی.. مناسبتم داره باین خانوم اخمویی که کنارم نشسته.. مت اینکه از دنده ی چپ بلند شده..

نازگل خندید و گفت: این که همیشه ی خدا از دنده ی چپ بلند شده و..

نگاه تیز من باعث شد خنده اش را جمع کند و جمله اش را ناتمام بگذارد. امیر حافظ هم آهنگ را عوض کرد:

چه بی احساس رد میشی

چه با احساس میخندی

فقط رو زندگی من

داری چشمتو میبندی

به تو نزدیکتر میشم

تو از من دور تر میشی

داریم دیوونه تر میشم

داری مغرور تر میشی

انگار حرف دلش بود به من...اگر اینطور فکر میکرد چه؟یعنی فکر میکرد

که بی احساس شده ام؟مغرور؟اینکه چشم به روی او بسته ام؟من فقط

به فکر خودش بودم..به خاطر خود او بود که داشتم خودم را زجر میدادم...

هنوزم پای تو گیرم

هنوزم رو تو حساسم

یه کاری با دلم کردی

که هیچکسو نمیشناسم

کسی حال منو جز تو

نه میدونه نه می پرسه

نرو می ترسم از رفتن

تو اینجایی دلم قرصه

این آهنگ عجیب روی مخم بود. دستم را جلو بردم و دستگاه را خاموش کردم. امیرحافظ سرش را به سمتم چرخاند و نازگل زمزمه کرد: ارکیده...
عصبی گفتم: ها؟

نازگل مظلومانه گفت: هیچی.

چند لحظه سکوت کردم.. جدیداً عصبی شده بودم. کلافه دستم را روی صورتم کشیدم.. سرم را به عقب چرخاندم و روبه نازگل گفتم: ببخشید..
نازگل لبخندزد و روبه امیر پرسید: خوش گذشت اونور؟
امیرحافظ دنده را عوض کرد و گفت: به لطف دوست گرامتون نه..
اعتراض کردم: امیر..

- جانم؟؟ دروغ میگم؟

- میشه بس کنی امروزو...؟؟

- چم خانوم... چشم... من به خاطر شما هرکاری میکنم... میدونی چرا؟
فقط نگاهش کردم..

- چون تو جات اینجاس... تو خودِ اینی..

و به قلبش اشاره کرد...

- من واسه قلبم همه کار میکنم...

فقط به نیم رخش زل زدم.. دوست داشتنی بود نیم رخش. با آن ته ریش
جذاب

نازگل سرفه ای مصلحتی کرد و گفت: بابا یکم رعایت بکنین..
 امیرحافظ خندید. اما من به جاده ی مقابلم خیره شدم. نفسم رفته
 بودم. از این همه محبت و عشقش... قلبم دیوانه وار به سینه می
 کوبید.. حسی دلنشین وجودم را گرفته بود. زیر پوستم می جوشید. حسی که
 میخواستم اما از آن می ترسیدم..

در طی مسیر حتی یک لحظه هم چشم برهم نگذاشتم. نمیتوانستم.. آرام
 نبودم. در کنارش نشسته باشم و آسوده بخوابم؟! مگر میشد؟! ترمز زد و
 دستی را کشید:
 - بفرمایید...

سرم را به عقب چرخاندم. نازگل خوابیده بود. صدایش کردم: نازی.. نازی
 بیدار شو. رسیدیم.

اول یک چشمش را باز کرد و بعد از چند لحظه چشم دیگرش را. از حالتش
 خنده به لبم آمد. از ماشین پیاده شدیم. آراد و روشنگر رضا هم به سمت ما
 آمدند... آراد که با رضا حرف میزد و می خندید با دیدن من اخمی به چهره
 نشانده و با چشمهایش برایم خط و نشان کشید. خندیدم و به طرفش
 رفتم. در گوشش آهسته گفتم: خوبه حالا نمی خواستی که بیاد... تند نگاهم
 کرد.

- نزن منو با اون چشمات...

این را گفتم و خواستم به سمت روشنگ و نازگل با هم صحبت می کردند بروم... میان راه ایستادم و به سمتش برگشتم: امروز میگی ها...نگی خودم میگم. لب باز کرد چیزی بگوید که گفتم: اعتراض بی اعتراض.
 امیرحافظ جلو آمد و بحث ما را نیمه کاره گذاشت: نمیریم بالا؟!
 اراد سر تکان داد و گفت: میریم... پس واسه چی اومدیم...
 نازگل همانطور که به سمت ما می آمد گفت: گفته باشما من سوار تله کابین نمی شم...

زدم به بازویش و گفتم: حرف نباشه... سوار میشی... باید سوار بشی...
 خندیدم و مرضی بارم کرد... به سمت بالا حرکت کردیم... واسط راه بودیم و با نازگل و روشنگ داشتیم از کوه بالا می رفتیم که امیرحافظ از جمع پسرها جدا شد و به سمت ما آمد... این یعنی اینکه میخواه با من همراه بشه...

نازگل متوجه شد و دست روشنگ را گرفت و به رهشان ادامه دادند...
 - آخیش... بالاخره ما تنها شدیم... چیزی نگفته و به راهم ادامه دادم...
 - نمیخواهی حرف بزنی؟! سرم را که پایین بود بلند کردم به سمتش...
 - حرفی ندارم...

- عه؟! چطور مثل بلبل با اون دوتا حرف می زدی؟!
 - بلبل چهچه میزنه... نه حرف...

- حالا همون...

- خب با اونا حرف داشتیم...

- نگاهم کرد بدون هیچ حرکتی... ناراحتی که اومدم؟!!

شاید می خواستی خلوت کنی... سرش را تکان داد و گفت: آره..نباید می

اومدم...نباید..شاید می خواستی با رضا خلوت کنی...در مورد آیندتون...

گیج نگاهش کردم:چی میگی تو...

خنده تمسخرآمیزی کرد.

عصبی گفتم:بگو منظورت چیه...

چیزی نگفت:...نتونستم خودم رو کنترل کنم و با حرص گفتم:اگه منظورت

اینه که چیزی بین منو رضائه باید بگم سخت در اشتباهی...اولا رضا مثل

آراده برای من دوما رضا خودش به یه دختر دیگه علاقه داره که از قضا منم

دیدمش...

پس این فکرای پوچ و مزخرفتو حذف کن از ذهنت...البته دست خودت

نیست...شکاک...اصلا من چرا دارم برات توضیح میدم...

اصلا فکرکن بین من و رضا چیزیه...فکرکن...آره هست..به تو چه

اصلا...هان؟!!

حواسم نبود که صدایم بلنتر از حد معمول شده... اعصابم متشنج شده... کنترلی روی رفتارم نداشتم... دست خودم نبود... کاملاً ناخودآگاه بود... و گرنه من و داد کشیدن سر امیر؟!

نایستادم تا نگاهش کنم... نه اینکه عصبی باشم از دستش، روم نمی شد. و به سمت نازگل و روشنگ حرکت کردم... قدم هایم را با حرص می گرفتم.

حالم گرفته شده بود... مثلاً اومده بودم تفریح.

در طول مسیر ساکت بودم و روشنگ و نازگل فقط حرف می زدند و من فقط لبخند... به طور قطع می توانم بگویم حواسم اصلاً به حرفهایشان نبود... خیلی زود باهم جور شده بودند و شوخی می کردند... این خصلت هردویشان بود...

تمام حواسم به امیرحافظ بود که مثل من ساکت بود... زیر چشمی نگاهش می کردم.

درفکر بود... رسیده بودیم به تله کابین... باید سوار می شدیم...

اول روشنگ و رضا سوار شدند... در یک لحظه ی آنی آستین امیرحافظ را کشیدم و او را با خود به داخل تله کابین انداختم... با این کارم خواستم اراد و نازگل با هم تنها بمانند. اراد و نازگل متعجب زل زده بودند به

من... خشکشان زده بود... آراد بعد از لحظه ای متوجه منظورم شد و خنده اش گرفت و سرش را تکان داد...

ناگهان به یاد رضا و روشنگ و امیر افتادم... نگاهی به چهره ی تک تکشان انداختم... هر سه متعجب بودند... مخصوصا امیرحافظ. از الت چهره شان خنده ام گرفت.

روی صندلی نشستیم... امیرحافظ هم کنارم. رضا یک ابرویش را بالا داده بود خنده ام شدت گرفت.

- هر هر هر... زهر مار... بچه پررو...

- چیه خب... نخندم...

- چه کاری بود کردی؟!

- حتما هدفی داشتیم... چشمانش را ریز کرد: چه هدفی...

دست به سینه نشستیم: حالا.....

زیر لب گفت: بچه پررو... سرم را به اطراف امیرحافظ چرخاندم: سرش

پایین بود و با انگشتانش بازی می کرد... دلم می خواست دستانش را

بگیرم... انگشتانش را در میان انگشتانم بگیرم... صدای روشنگ باعث شد

نگاهم را به سمت او بچرخانم.

- نازگل راستی... خبر داری کیان میخواد بره...

متعجب گفتم: بره؟! کجا؟!

- اونور آب...

- عه؟! به سلامتی... پس از دستش راحت میشم....

- من که سر در نیاوردم چرا اینقدر ازش بدت میاد.

- بدم نمیاد.. اما خوشمم نمیاد... نمی تونم درکش کنم...

مخصوصا اون نیشخندی که همیشه رو لبش داره...

رضا گفت: آی گفتی... دلم میخواد یه جوری بزخم تو پوزش...

خندیدم... دوباره نگاهم به سمت امیرحافظ رفت که عجیب ساکت

بود... باید از او معذرت میخواستم؟! اما مگر او نبود که شک کرده بود؟!!

چند لحظه سکوت بود... نگاهی به رضا و روشنک انداختم... روشنک داشت

در موبایلش چیزی نشان رضا می داد....

آهسته امیر حافظ را صدا کردم: امیر حافظ...

سرش را بالا آورد... چشمانش سرخ شده بود... بغض داشت این را از بالا

و پایین شدن سیب گلویش فهمیدم.

زیر لب گفتم: ببخشید...

- تو چرا معذرت می خواهی... تو ببخش... بهت شک کردم...

- من... هیس... هیچی نگو... آگه میبینی ناراحتتم از دست خودمه که تورو

ناراحت کردم... اذیت کردم...

چرا اینقدر خوبی امیرحافظ؟! نباش... با من بد باش... بگو همین...

نمی خوام صداتو بشنوم... به من بگو ببند دهننتو... سرم داد بزن... فحش بده...

نکن با دلم اینطوری... چی کشید تو این چهار سال که مرد مغرور من حالا تا این حد احساساتی شده بود؟!

شاید فکر می کرد غرورش سبب این جدایی اش است... نمی دانست من شیفته ی غرور به جایش هستم...

آخ امیرحافظ... کاش دردم را می دانستی... کاش این درد را هم از چشمانم می خواندی... کاش معنی نگاه حسرت بارم را درک می کردی...

چه بگویم به تو... چه بگویم به تو که نفسم بند به نفست است.. چه بگویم که دوری از تو چه بلاهایی به سرم آورد... من بد کردم... هم به خودم... و هم به تو...

کاش همان موقع می گفتم... لال نمی شدم... می گفتم و تمام... خلاص... مرگ یک بار... شیون یک بار...

نگاهم را از نگاه داغش که تا مغز استخوانم را می سوزاند گرفتم و به منظر اطراف دوختم... اما زیبایی های این منطقه ی بکر را درک نمی کردم... تمام دنیا و تمام زیبایی های دنیا اکنون در دوچشمان سیاه او خلاصه شده بود و بس... در آن لحظه بکری عشقی که از چشمانش بیرون می زد بیشتر از بکری طبیعت اطراف بود...

حالا می فهمم... که من تنها در لحظه ای زندگی می کنم که او هست کنارم...

بدون او لحظه لحظه ام را زندگی نباتی دارم... باید نگهش دارم... هر طور که شده...

از تله کابین که پیاده شدم تصمیم را گرفته بودم. مطمئن بودم ک میخواهم نگهش دارم. اما چگونه؟ نمیدانستم... روی تخته سنگی نشسته بودم. امیرحافظ هم کنارم ایستاد. منتظر نازگل و آراد بودیم. با تکه سنگ زیر پایم بازی میکردم. سرم را که بلند کردم آراد و نازگل را دیدم که از کابین خارج شدند. نازگل صورتش گل انداخته بود و آراد هم سرش پایین بود. با دیدن قیافه شان خنده ام گرفت. امیرحافظ با تعجب به من که بلند می خندیدم نگاه کرد. آراد و نازگل به ما رسیدند. آراد با دیدن خنده ی من زیر لب زهرماری گفت که خنده ام شدت گرفت. نازگل هم که سرش پایین بود و سعی میکرد لبخندی را که رو لبش نقش بسته بود را پنهان کند. میدانستم الان منتظر یک واکنش است تا از خنده منفجر شود. نازگل اصلا خجالتی نبود و الان هم مشخص بود که دارد نقش بازی میکند.

امیرحافظ، رضا و روشنگ همچنان گیج و مبهوت به من نگاه میکردند. خنده ام را جمع کردم و گفتم:
- بریم یه جا بشینیم.

همه موافقت کردند و من هم از شر نگاه های متعجبشان خلاص شدم.

نازگل پس گردنم زد و گفت: تو میدونستی و بهم نگفتی بی شعور؟
پشت گردنم را مالش دادم و گفتم: وحشی... آراد عاشق چیه تو شده...
- خفه ار کیده... می کشمت..

- به من چه خب...

- از کی تا حالاس؟

نگاهی به پشت سر نازگل، جایی که بقیه بچه ها نشسته ب. دند انداختم و
گفتم:

- هیس... یواشتر... می شنون..

- بگو از کی تا حالا؟

- به خدا نمیدونم.. من خودم تازه چند روزه که فهمیدم.

ساکت شد.

- نازگل؟ ناراحت شدی؟

- از چی؟

از اینکه آراد...

- گمشو. بابا... این ناراحتی داره..

- پس چته؟

- نمیدونم..

- بین قرار نیست حالا جواب بدی که..فکراتو بکن..اگه جوابت مثبت بود که هیچ..اگه هم منفی بود آراد خیلی منطقی میره کنار....یعنی باید بره...نکنه یه وقت تو رودر بایسی قبول کنی..
خندید:نه دیوونه...

دستم را روی دوشش گذاشتم و گفتم:من مٹ همیشه خواهر تم.باشه؟
لبخند زود و گفت:میدونم..تو همیشه بیخ ریش منی..
مشتی به بازویش کوبیدم.دستش را کشیدم و به جمع پیوستیم.
تا آخرین لحظه این گردش تحت نظر چند چشم متعجب بودم.هرچند میتوانستم از نگاهشان بخوانم که موضوع را فهمیده اند.ازبس که این آراد و نازگل تابلو بازی درآورده بودند.

دو روز روزی که به توچال رفته بودیم گذشته بود و در این دوروز فقط یک بار امیر حافظ زنگ زده بود.در این دو روز حسابی فکر کرده بودم...اینکه چطور به او بگویم...

اصلا بگویم یا نه؟!تا اینکه تصمیم گرفتم.

از درست بودن تصمیم مطمئن نبودم....به چهره ی پر استرس و دو به شکم در اینه خیره شدم...رنگ از صورتم پریده بود..بدون اینکه به

امیرحافظ اطلاعی بدهم می خواستم به کافه بروم... آب دهنم را به سختی
 قورت دادم... باید می رفتم... باید این خان را هم رد می کردم... می
 توانستم... باید می توانستم... به خاطر خودم.. به خاطر امیرحافظ...
 از در خانه که بیرون رفتم نامم را از صدایی آشنا شنیدم: اَر کیده...
 سرم را به سمتش چرخاندم... سروش بود...
 - سلام... او اینجا چه می کرد... دقیقا امروز...
 - س... سلام...
 - جایی می ری؟! برسونمت...
 - نه... نه.. کاری داشتی شما؟!
 کمی جلو تر آمد: نقاشی من چی شد؟!
 - راستش یه کم درگیر بودم... نشد... آماده شد میدم اراد براتون بیاره...
 کمی سکوت کردو بعد گفت: به امیرحافظ گفتم؟!
 سرم را به دو طرف تکان دادم...
 - اون حقشه که بدونه...
 - چی حقه که بدونم و نمیدونم؟! هان؟!
 صدای داد امیرحافظ لرزه به تنم انداخت... سروش دهان باز کرد چیزی
 بگوید که امیرحافظ گفت:

- تو نمیخواه حرف بزنی..حساب من و تو باشه بعدا.که از همه باخبر بودی و نگفتی...

سرش را به سمت من چرخاند و با صدای نسبتا بلندی گفت:

- باتو ام...مگه نشنیدی سوالمو؟من چی حقمه که بدونم؟هان؟
با صدای تحلیل رفته ای گفتم:امیر...

به طرفم آمد و دستم را کشید و با صدایی که خشم از آن می بارید گفت:
هیس هیچی نگو...فقط بیا...

و مرا داخل ماشین انداخت...چشمانم سوخت و از آن اشک بیرون زد...سروش جلو آمد و گفت: داری زود قضاوت میکنی امیر...
امیر داد زد:تو دخالت نکن...

سوار شد...ماشین را روشن کرد.صدای جیغ لاستیک ها بلند شد و ماشی از جا کنده شد..صدای هق هقم ماشین را گرفت...داد زد:- گریه نکن لعنتی...گریه نکن...چی می دونه سروش که من نمی دونم؟!چه رابطه ای بینتونه؟!ارکیده من بازیچه بودم؟!هان؟!!

فقط اشک می ریختم...درد بزرگی سنگینی می کرد روی قلبم...الان وقت گریه نبود...وقت حرف بود...اما زبانم قفل شده بود...
فقط توانستم زمزمه کنم:- امیر...

- امیر مرد.

از سرعت زیادش مدام تکان میخوردم. احساس کردم تمام محتوای معده
م در حال بالا آمدن است

- نگه دار....

حالت تهوع گرفته بودم. بی توجه به حرف من با سرعت می راند. جیغ
کشیدم:

- گفتم نگه دار... حالت تهوع دارم..

با نگرانی ماشین را کنار زد... از ماشین پیاده شدم و لب جوی خیابان
نشستم... تمام دل و روده ام بالا آمد... دستانم می لرزید... "خدایا .. تمام

کن.. این بازی را تما کن... به من قدرت بده.. به زبانم قدرت بده".

دستم را گرفت: ارکیده...

بی صدا اشک ریختم... و زمزمه کردم: جانم...

چشمانش برق زد...:

- چیه تو اون دل کوچیکت... چیه که جرات گفتنشو نداری..

الان وقت گفتن بود... باید می گفتم... چند لحظه به او زل زدم... دستم را

گرفت و مرا سوار ماشین کرد... خودش هم سوار شد...

چند لحظه هردو ساکت بودیم و به خیابان مقابل زل زدیم...

- امیر...

- ارکیده...

سرم را به طرفش چرخاندم...لبخند زدیم...

نمیدانم چند دقیقه سکوت کردیم...یک دقیقه...ده دقیقه...نیم ساعت...صدای امیرحافظ سکوت سنگین را شکست:

- چیزی نمی خوای بگی؟!

آب دهانم را به سختی قورت دادم:چی بگم؟!

نگاهش را به من دوخت. من هم...

- همونی که چهارساله دنبالشیم....

آهسته گفتم: باور کن دونستنش فرقی به حالت نمیکنه..

- حداقل ازاین سردرگمی در میام.

سکوت کردم و فقط زل زدم به او."بگو ارکیده.الان وقتشه..دیگه این موقعیت پیش نیاد..دیگه نمی تونی مصمم بشی برای گفتن..."

- بگو ارکیده..اون چیه که سروش میدونه اما من نه...

باصدایی که به بغض آلوده بود گفتم:

- چی میخوای بدونی؟اینکه...اینکه..روحم کشته شده...اینکه تموم دخترونه هام کشته شده..چی رو میخوای بدونی؟

قطرات اشک روی صورتم فرود آمدند.با حالت گیجی گفت:

- ن..نمیفهمم....درست بگو بینم..

- به چه دردت میخوره که بفهمی روح و جسمم بازیچه ی شهوت و هوس شده...هان؟ اینکه تموم دخترونه هام، آرزوهام، زندگیم، عشقم...همه اسیر یه فرد هوسران شده که واسه ارضای خودش منو بازیچه قرار داد...ازمن مثل یه عروسک استفاده کرده..هان؟اینکه چهارسال تمومه که کابوس شبونه م شده چهره ی کریهش...

امیرحافظ مات زل زده بود به من..گیج و منگ..دهان باز میکرد چیزی بگوید اما بدون اینکه کلمه ای از دهانش خارج شود آن را می بست.قدرت حرف زدنش را از دست داده بود گویی...تنها صدای هق هق من بود که فضای ماشین را گرفته بود.دیگر تحمل جو سنگین و نگاه خیره ی امیر را نداشتم.از ماشین پیاده شدم و پیاده به راه افتادم.انگار این حرکتم او را از شوک حرفهایم خارج کرد که صدای فریاد بلند "خدا" گفتنش لرزه بر اندامم انداخت..

سرعتم را بیشتر کردم.دویدم..آسمان پاییز ابری بود..مثل حال من..قطره ای باران روی صورتم افتاد و با قطرات اشک درهم آمیخت.

مامان داشت پاشویه میکرد و قربان صدقه ام می رفت.اما هیچکدام از قربان صدقه هایش دلم را آرام نمیکرد.الان فقط به شنیدن کلمه ی شاخه نبات از دهان امیرحافظ نیاز داشتم.

تب و لرز کرده بودم. خبری از امیرحافظ نبود. باحالی داغان به خانه رسیده بودم. طوریکه آراد وقتی مرا دید نزدیک بود سگته کند. مامان و بابا فکر میکردند باز دیوانگی کرده ام و این تب و لرز ناشی از زیر باران ماندن است. اما آراد فهمیده بود. فهمیده بود یک چیزی این وسط است. در تب می سوختم. این بار مطمئن بودم تب عشق است. از ترس نداشتنش.. از حال بدی که الان داشت تب کرده بودم برایش.

خبری از امیرحافظ نبود. خبری نبود و این حال را بدتر میکرد.. ناله میکردم.. نه از سوختن در تب.. از درد دلم..

مامان که پاشویه کرد برخاست و از اتاق بیرون رفت. من مانده بودم و آراد لب باز کردم چیزی بگویم که آراد گفت:

- هیس.. هیچی نگو.. حال و روزت به خوبی نشون دهنده ی همه چیز هست. میتونم حدس بزنم چی شده. این حالتو میشناسم. حال بعد اون اتفاق شوم. چیکارت کنم؟ هان؟ چیکارت کنم که فراموش کنی اون شبو؟ اون اتفاق؟

زمزمه کردم: همیشه..

- میشه... این همه دختر که همین بلا سرشون اومده اما برگشتن به زندگی... چون خودشون خواستن...
اشکهایم بی هوا باریدند.

- توچی؟ فقط زانوی غم بغل کردی... گریه کردی.. گفتم با آوش حرف بزن.. اون روانپزشکه.. مهمتراز همه داداشته.. گفتمی جز تو نمیخوام کسی بفهمه.. رفتم پیش بهترین روانپزشک به زور نوبت گرفتم.. توچیکار کردی؟ داروهاتو بدون مشورت قطع کردی... دوره های درمانیتو نرفتی... ادعا کردی خوب شدی... منتهی نیست سرت.. وظیفه م بوده.. من دارم میگم تا خودت نخوای بعله وضع همینه... توهیچ کاری نکردی که حالت خوب بشه... هیچ کاری برای خودت نکردی.. هیچکسی نمیتونه بهت کمک کنه وقتی خودت نخوای.. نه.. نه.. روانپزشک.. نه حتی امیرحافظ که عاشقشی... خودت فقط به خودت میتونی کمک کنی... وقتی که بخوای... به خودت بیار کیده...

کلافه دستی به صورتش کشید و از جایش برخاست و از اتاق بیرون رفت. سرم را چرخاندم و نگاهم را به موبایلم انداختم. خبری از او نبود. تا او نمی آمد من هیچکاری نمی توانستم بکنم.. نکند رفته باشد؟ برای همیشه؟

ساعت از یک شب هم گذشته بود و من همچنان منتظر. چشمانم را به سختی باز نگه داشته بودم. هنوز خبری از امیرحافظ نبود. دریغ از یک اس ام اس. حالا که باید بود، نبود... حالا که به حرفهایش نیاز داشتیم.. به صدای

بمش... به دستانش تا دستان سردم را در حصار بگیرد. آرامم کند. صدایم کند شاخه نبات و قند در دلم آب کنند... نبود...

صبح به سختی چشمانم را باز کردم. هنوز تب داشتم. تمام تنم درد میکرد. حتی توان حرکت دادن دستهایم را نداشتم. به سختی دستم را دراز کردم و موبایلم را از روی میز برداشتم. صفحه اش را روشن کردم. صفحه ی خالی از زنگ و اس ام اس. دلم گرفت.. یعنی واقعا رفته بود؟ ادعایش فقط در همین حد بود؟ "همین حد؟ خیلی روت زیاده ار کیده... چهار سال معطل خودت کردیش... کم چیزی نیس..."

صدای زنگ موبایل مرا از فکر بیرون آورد. با ذوق دست به سمتش بردم و بدون توجه به شماره جواب دادم. هنوز کلمه ای از دهانم خارج نشده بود که صدای نازگل خط بطلان به روی تمام افکار امیددهنده ام کشید:

- سلام ار کیده.. خوبی؟؟

با صدایی که به سختی شنیده میشد جواب دادم.

- سلام.

نازگل بانگرانی پرسید:

- چی شدی تو..؟ صدات چرا اینجوریه؟

- سرما خوردم..

- ای بابا...چه خبر؟

- هیچی..

- ولی یه چیزیت هست..غیر سرما خوردن..

- نه خوبم.

- خداکنه.

تمام روز را در اتاق مانده بودم.مامان و باباهم که فکر میکردند به خاطر اینکه مریض هستم در اتاق مانده ام و استراحت میکنم غافل از آشوب دلم.خبری از اراد نبود..از امیرحافظ هم..

در ذهنم تمام خاطرات را مرور کرده بودم.امیر می توانست فراموش کند؟به همین سادگی؟

دوروز گذشته بود و همچنان خبری از امیر نبود.آراد هم که بامن سرسنگین شده بود.کل دوروز را دراتاق مانده بودم.حتی وقتی آوش و بهار به خانه مان آمدند از اتاق بیرون نرفتم.

به کارگاه آمده بودم تا کمی سرم را گرم کنم.اگر در خانه می نشستم فکر و خیال دیوانه ام میکرد.تاابد که نمیشد در اتاق خود را زندانی کنم.

در کارگاه را که باز کردم پاکتی روی زمین افتاد. خم شدم و برش داشتم. بازش کردم. خط امیرحافظ را تشخیص دادم:

"شاخه نباتم..اون نقاشی رو که چهارسال پیش قرار بود برای خونه مون بکشی و نکشیدی رو زودتر بکش که خیلی عجله دارم برای دیدنش روی دیوار خونه مون"

قلبم به طپش افتاد. انگار در این چند روز خون در بدنم یخ زده بود و حالا ذوب شده و جریان پیدا کرده بود. لحظه ای بعد صدایش از پشت سرم تمام وجودم را به جنون کشاند:

- شاخه نبات...

دستانم بی حس شده بود و پاهایم بی حس تر. نمی توانستم از جایم تکان بخورم. به سختی به سمتش چرخیدم. انگار تمامی توانم را از دست داده بودم. حتی حرف هم نمیتوانستم بزنم. فقط از میان هاله ای اشک نگاهش کردم. جلوتر آمد. با صدای بمش گفت:

- میشه بریم داخل؟

از جلوی در کنار رفتم. کم کم توانم بازگشت. در را بست. میان سالن ایستاده بودم و فقط نگاهش میکردم. انگار این صحنه را باور نداشتم. جلو آمد:

- چیه؟ چرا اینجوری نگام میکنی؟ شاخ در آوردم یا دم؟

با لکنت گفتم: خ..خب..

جلوتر آمد. درست مقابلم قرار گرفت. فاصله ی بینمان شاید اندازه ی دو
وجب بود. دستانم را گرفت و گفت:

- میشه یکم از حدم جلوتر برم؟

فقط نگاهش کردم. زل زده بودم به چشمان سیاهش. در تاریکی محض فرو
رفته بودم که وارد یک جای نرم شدم. میان حصار بازوانش قرار
گرفتم.. پناهگاهم...

حس خوبیه بینی یه نفر همه رو به خاطر تو پس زده
واسه ی رسوندن خودش به تو همه ی راهو نفس نفس زده
حس خوبیه...

حس خوبیه بینی یه نفر واسه انتخاب تو مصممه
دستتو بگیره و بهت بگه موندنش کنار تو مسلمه
حس خوبیه...

گرمی آغوشش باعث شد که باور کنم این صحنه را. باور کنم که بیدارم...
تو همین لحظه که دلگیرم ازت از همیشه به تو وابسته ترم
اگه حس خوب تو به من نبود فکر عاشقی نمی زد به سرم
به من انگیزه ی زندگی بده تا دوباره حس کنم کنارمی
به دروغم شده دستامو بگیر الکی بگو که بی قرارمی

الکی...

حس خوبیه ببینی یه نفر همه رو به خاطر تو پس زده
 واسه ی رسوندن خودش همه ی راهو نفس نفس زده
 حس خوبیه...

حس خوبیه ببینی یه نفر واسه انتخاب تو مصممه
 دستتو بگیره و بهت بگه موندنش کنار تو مسلمه
 حس خوبیه...

قطرات اشک پهنای صورتم را در بر گرفت و لحظه ای بعد پیراهنش از
 اشکهایم خیس شد. تنها صدای هق هق من اتاق را پر کرده بود.
 اون تو بودی که همیشه بانگاش لحظه های منو عاشقونه کرد
 این منم که تو تموم لحظه ها واسه عاشقی تورو بهونه کرد
 هرگز اون نگاه مهربون تو بی تفاوتی رو یادمن نداد
 من پراز نیاز باتو بودنم مگه میشه قلب من تورو نخوادم....
 زمزمه کرد: هیش.. آروم... گریه ات دیگه برای چیه؟ هان؟
 باخنده گفت: هنوز که تنبیهت نکردم که گریه میکنی... حالا حالاها مونده..
 از آغوشش بیرون آمدم و باچشمان خیسم به او زل زدم.
 - حالا حالاها باید جواب پس بدی که منو غریبه فرض کردی و چهارسال
 تموم ازم مخفی کردی... یعنی اینقدر مردونگی تو وجودم ندیده بودی؟

و یک بند انگشتش را نشانم داد.

- فکر کردی میذارم و میرم؟ هوم؟

سرم را پایین انداختم..

دست زیر چانه ام برد و سرم را بالا آورد: مگه میشه قلب من تورونخواه..

سکوت کردیم..

- هیچی نمیخواهی بگی تو...

آهسته گفتم: یکم... یکم شوکه ام.

- از چی؟

- از اومدنت...

متعجب نگاهم کرد.

- فکر کردم... فکر کردم رفتی.. برای همیشه..

خندید: دیوونه... حالا بعدا که واسه همه ی اینا توبیخت کردم میفهمی نباید

از این فکرای چرت و پرت بکنی...

- خب آخه.. یه زنگی... یه..

- من اومدم.. همون شب.

این بار من متعجب نگاهش کردم.

- اما آراد نداشت بینمت. گفت چند روز منو نبینی بهتره.. گفت هم خودت مصمم تر میشی.. هم ارکیده یکم به خودش میاد. منم که از خداخواسته بودم برای گوشمالی دادن به تو...

از دست این آراد... پایم به خانه برسد من میدانم و او..

- میخوام بدونم...

- چی رو؟

- چی شد این اتفاق افتاد؟ سروش از کجا میدونه وقتی آراد میگه هیچکسی خبر نداره از خانواده ت.. بهم بگو.. خودتو خالی کن.
- اذیتم میکنه.

- باید چیزی رو که اذیت میکنه رو بریزی بیرون.

دستم را گرفت و سمت کاناپه برد: بیابشین... آرام شو.. بعد بگو..

نشستم. اوهم مقابل من نشست.. من بودم و او.. همه چیز بینمان هم خوب.. یعنی دیگر تمام شده بود؟ دلهره هایم؟ کابوسهایم؟ نمیدانم...

از آشپزخانه بالیوانی آب بیرون آمد. لیوان را به سمتم گرفت:

- بیابخور عزیزم...

دست دراز کردم و لیوان را گرفتم. کمی از آن را نوشیدم. روی کاناپه ی
مقابل من نشست:

- اینجا خیلی دل‌بازه... شاید اینجارو بخرم برای خودمون..خونه ی قشنگیه.
نگاهش به اطراف چرخید و باز روی من ایستاد.
- میخوای بگی حالا؟

سرم را تکان دادم:میخوام..اما..سخته...

به جلو خم شد و دستهایش را به پایش تکیه داد:بین ارکیده..تو باید حرف بزنی..ازاون اتفاق..باید بریزی بیرون..خودتو خالی کن...شنیدنشم برای من سخته..اما باید کنار بیایم بااین قضیه..بگو عزیز من..
چندلحظه سکوت بینمان برقرار شد.ذهنم پرواز کرد به چهارسال قبل..به مهمانی درخانه ی سروش..به آن شب شوم.شبی که دیگر بعد آن صبحی برایم طلوع نکرد..

داخل ماشین نشسته بودم و آراد رانندگی می کرد.روبه آراد گفتم:

- آراد..به خدا نگرانم..مامان اینا بفهمن می کشن مارو..

آراد بیخیال دنده را عوض کرد و گفت:

- از کجا بفهمن؟مامان اینا الان تو کیش دارن عشق و حال میکنن..آوش هم که الان ور دل خانومشه..نترس...یه مهمونی ساده س.یه گودبای پارتی..

بانگرانی پرسیدم: تو مهمونارو میشناسی؟

- نه..من فقط سروشو میشناسم.

نیم نگاهی به چهره ی رنگ پریده ام انداخت:بابا از چی میترسی..من هستم..

به سختی لبخند زدم.

مهمانی از آن ساده ای که آراد میگفت فراتر بود.دریک مهمنی ساده شراب سرو نمیشد؟میشد؟

دختر و پسرها با چه وضعی کنارهم ایستاده بودند.درواقع میتوان گفت در هان یکدیگر بودند.فشار دستم را که دور بازوی آراد حلقه کرده بودم بیشتر کردم که باعث شد نگاه آراد به سمتم بچرخد.متوجه معذب بودنم شد:

- یه ساعت میمونیم بعدش میریم..یکم تحمل کن خواهری..باور کن نمیدونستم اینجوریه..

سرم را تکان دادم..

نیم ساعتی بود که با آراد گوشه ای نشسته بودیم.صدای موزیک کر کننده بود.سرم دیگر داشت منفجر میشد.سروش به سمت ما آمد:

- خیلی خیلی خوش اومدین.بخشین که دیر خدمت تون رسیدم..

آراد لبخندی زد و گفت:این چه حرفیه...

آراد و سروش یکم مشغول گپ شدند. دستم را روی شقیقه ام گذاشتم. می‌گرنم عود کرده بود. کاش آراد بگوید که برویم.. با صدای سروش سرم را بلند کرد.

- مثل اینکه ارکیده جان حالش خوب نیست.

آراد نگاهش را به سمت من چرخاند:

- ارکیده..

لبخند زدم و گفتم: نه.. من خوبم..

- پاشو برویم..

خواستم چیزی بگویم که سروش گفت:

- کجا برین؟ تازه اومدین...

نگاهش را به سمت من چرخاند: شما بفرمایین اتاقای طبقه بالا استراحت کنین...

اینجا سرو صداست...

من و آراد هم زمان گفتیم: نه... ممنون...

سروش گفت: تعارف می کنید؟! بفرمایید...

در رودر بایستی قرار گرفته بودم... از جایم برخاستم و با آراد پشت سر

سروش حرکت کردیم... به طبقه بالا رفتیم...

در یکی از اتاق ها را باز کرد و گفت: بفرمایید...

داخل اتاق شدم... اتاق قشنگی بود... شامل سرویس خواب سفید و مشکی.
با قفل در کمی ور رفت و گفت: این کلیدش اینجا نیست... الان کلید رو
براتون میارم..

بعد دست آراد را گرفت و گفت: بیا بریم.. کسی اینجا نمیاد... نگران نباش...
اما آراد کمی مکث کرد...
سروش صدایش زد: آراد....

گفتم: برو آراد جان... یک کم استراحت می کنم میام...
آراد سرش را تکان داد و به همراه سروش از اتاق خارج شد.
روی تخت نشستم... پشت به در اتاق... نگاهم را به کتابهای کتابخانه
انداختم... عاشق کتاب بودم و از دیدن آن همه کتاب ذوق زده شده بودم...
از جا برخاستم و جلو رفتم... کتابها را یکی یکی از جایشان درآوردم و اسم
کتاب را می خواندم و دوباره سرجایش می گذاشتم... صدای در اتاق که آمد
فکر کردم سروش است... در همان حال کتابی که دستم بود را ورق می
زدم..

به سمت در برگشتم و گفتم: این کتابا...
سرم را که بلند کردم تازه فهمیدم آن کسی که وارد اتاق شد سروش
نبوده...

یک پسر بود که تلو تلو خوران به سمتم می آمد... از شدت ترس اندامم لرزید...

و کتاب از دستم افتاد زمین...

- به به... عجب حوری خوشگلی نصیبم شده امشب...

همچنان به سمتم می آمد... و من ناخودآگاه به سمت عقب می رفتم... از شدت ترس زبانم قفل شده بود... عقب عقب رفتم تا اینکه خوردم به دیوار... و او درست مقابلم قرار داشت... دقیقا در یک وجبی ام... بوی دهنش نشان از مست بودنش می داد... با لکنت گفتم: - ب... برو کنار...

مستانه خندید: مثلا اگه نرم چی میشه جوجه؟!

صدایم می لرزید... جیغ می کشم...

دوباره خندید و گفت: اون پایین سر و صدا زیاده... صدای جیغ تو هم روش...

دستش را بالا آورد و با پشت دستش گونه ام را لمس کرد...

با تمام توانی که داشتم دستش را پس زدم و خواستم فرار کنم که از پشت بغلم کرد...

جیغ کشیدم... کمک خواستم... او راست می گفت... آنقدر سرو صدای پایین

زیاد بود که صدای من به گوش کسی نرسد... مثل اینکه جیغ ها و دست و

پا زدن های من او را بیشتر تحریک می کرد که برای انجام کارش مصمم تر شده...

صدایم گرفته بود از بس جیغ کشیده بودم.. قلبم از دهنم داشت می زد بیرون...

تنها در آن لحظه فقط خدا می توانست نجاتم دهد.. از ته دل خدا را صدا زدم... اما انگار نشنید....

اشکهای راه گرفته روی گونه ام را پاک کردم و به دود سیگار در دست امیرحافظ بود نگاه کردم. امیرحافظ و سیگار. متوجه تعجبم شد که گفت:
- فقط گاهی که عصبی ام می کشم..

چند لحظه سکوت بود و بی مقدمه پرسید: پیداش نکردین؟
- کی رو؟

سیگارش را از پنجره ی سالن به بیرون پرتاب کرد و گفت:
- همون عوضی پست فطرتو...

سرم را به علامت منفی تکان دادم:

- آب شده بود رفته بود تو زمین. بعدشم به ارادگفتم نگرده دنبالش.. با پیداشدنش خانواده ام میفهمیدن که من اینو نمی خواستم.
- چرا؟

- مامان مریض بود اون موقع.. تازه حالش یکم بهتر شده بود و با بابا رفته بودن مسافرت.. یادت که هست؟ بعدشم که اومدن و حال بد منو دیدن نزدیک بود سخته کنن.. به اراد گفتم بگه یکی از دوستانم فوت کرده..

- بعدشم بهش گفتم بیاد و به من بگه همه چی تموم... آره؟
سرم را پایین انداختم.

- واقعا چرا؟ یعنی اینقدر نامرد بودم؟ ارکیده من میتونستم مرهم این دردت بشم.. اما تو با این کارت یه درد به دردی دیگه ات اضافه کردی..

- اون موقع اینقدر حالم بد بود که متوجه این چیزا نباشم..

دوباره چند لحظه سکوت ایجاد شد و بعد امیرحافظ نگاهش را به تصویر نیمه کاره ی سروش روی بوم انداخت و گفت:

- س.. سروش.. تورو..

متوجه منظورش شدم: آره.. وقتی کار از کار گذشته بود رسید... دیر رسید.. بعدشم به اراد گفتم که بیاد و..

- وقتی فکرشو میکنم که یکی...

کلافه دستش را در موهایش فرو کرد. با پاهایش روی زمین ضرب گرفت.

- پاشو بریم.. برسونمت..

- خودم...

- هیچی نگو ارکیده.. فعلا تنبیهتو گذاشتم واسه بعد. پاشو..

سربه زیر به حرفش گوش دادم و از جایم برخاستم.

نمیدانم چقدر در شهر دور زدیم. نیم ساعت.. یک ساعت.. دو ساعت.. شایدم بیشتر.. چند باری هم از نزدیکی خانه رد شدیم اما هر بار امیرحافظ کوچه را رد میکرد. کلافگی از چهره ش می بارید. نمیدانم چند سیگار کشید در همین مدت کم.. دو تا.. سه تا.. یا بیشتر... نمیدانم این که دستش بود چندمین سیگار بود. سیگار را از لای انگشتانش قاپیدم و به بیرون پرت کردم:

- آخرین بارت باشه که میکشی.. بسه دیگه..

اول مات نگاهم کرد و بعد لحظه ای لبهایش به لبخند کش آمد و گفت:

- چشم شاخه نبات..

لبخند زدم. این بار گرمتر از همیشه.

به خانه مان رسیدیم. این بار امیرحافظ نگه داشت: بفرماید خانوم.

همانطور که کمر بند را باز میکردم گفتم: ممنون..

دست به دستگیره بردم تا در را باز کنم که گفت:

- راستی.. امشب میایم با خانواده منزلتون سرکار خانوم.

متعجب نگاهش کردم: امشب؟ بیخیال... جحالا باشه برای بعد.

- نخیر. همین امشب.

نگاهی به ساعت مچی ام کردم که ساعت ۵ بعد از ظهر را نشان میداد:

- آخه ساعتو نگاه کن...

ابرویش را بالا انداخت و گفت:

- با مامانتون هماهنگ شده.. شما فقط پیر خونه.. خودتو آماده کن.. بقیه چیزا حله.

باز هم با تعجب نگاهش کردم:

- چیه خب.. صبح مامانم با مامانت صحبت کرد و قرار گذاشت. حالا هم من امشب یه خانوم خوشگل میخواما..

باز مامان سر خود تصمیم گرفته بود.. ای خدا... خندیدم و دیوانه ای نثارش کردم و از ماشین پیاده شدم. لحظه ی آخر گفتم: امیر..

- جان امیر..

- مواظب خودت باش.

چشمانش از ذوق درخشید.

- توهم همینطور عزیزم.

ماشین را روشن کرد و به راه افتاد. از ته دل خدارا شکر کردم. نمیتوانستم انکار کنم علاقه ام به او را. بند بند وجودم او را فریاد میزدند. نفس عمیقی از سر آسودگی کشیدم و وارد خانه شدم.

به خودم در آینه نگاهی انداختم. نمی دانم زیبا شده بودم یا نه.. برایم این چیزها مهم نبود. مهم این بود که به چشم امیر خوب بیایم. حتما خوب آمده

بودم که بعد از چهارسال که او را پس زده بودم دیوانه وار مرا
میخواست. مگر نه؟

استرس داشتم. این بار نه از ترس رو به رو شدن با او. از اینکه نکند امشب
مشکلی یا بحث های رایج پیش آید. با صدای آراد به خودم آمدم:
- خوردی بابا خودتو.. بسه.. همچین تحفه هم نیستیا..

خندیدم..

- قربون خنده هات خواهی..

اخمی مصنوعی کردم و گفتم: تو یه کتک از من طلبکاریا..

سرش را خاراند و گفت: بابت؟

دست به سمت گوشش بردم و گوشش را پیچاندم و در همان حال گفتم:

- اینکه همون شب اول نداشتی امیرحافظ منو ببینه.. با اینکه دیدی اون همه

بی تابم.

- آی آی آی... گوشم کنده شد.. این عاشق پیشه لو داد منو؟... عجب

آدمیه..

گوشش را رها کردم و گفتم: حرف نباشه.

- برای هردوتون لازم بود. میخواستم داغی از سر امیر بپره.. یکمم تو به

عقل بیای.. حالا این گردن من از مو باریک تر بیا بزن... ولی دیگه با گوشم

دیگه کاری نداشته باش..

خندیدم و گفتم:

- خودتو لوس نکن..

صدای زنگ خانه بلند شد. این بار دیگر ناقوس مرگ نبود. آواز خوشبختی بود. چقدر تفاوت داشت این بار آمدنشان با دفعه قبل. دفعه ی قبل انگار که مرا به صلابه می کشیدند و این بار گویا مراجان دیگر میدادند. شاد بودم. این بار بدون هیچ تظاهری شاد بودم.

با آراد از اتاق بیرون رفتیم. برعکس دفعه ی قبل که به تظاهر لبخند میزدیم این بار لبخندم واقعی بود. دقیقه ای به احوالپرسی گذشت. این بار بین آراد و آوش نشستیم. صحنه ی جالبی شده بود. انگار که بادیگاردم بودند و میخواستند گربه را دم حمله بکشند. امیرحافظ مقابل من نشست. باابروهایش دو طرفم را جایی که آوش و آراد نشستیم بودند نشان داد و بعد بی صدا خندید. او هم مثل من فکر کرده بود. به صورت خفیف خندیدم. آوش زیر گوشم آهسته گفت:

- هیس... زشته... نه.. هرو کر راه انداختین... لحنش تویبخانه بود. سرم را بلند کردم چهره ی خندانش را دیدم. سرش را به دو طرف تکان داد. آقای رادمهر سرفه ی مصلحتی کرد و گفت:

- بالاخره این یه ماه تموم شد و ظاهرا بچه ها تصمیم شونو گرفتن. یعنی باید گرفته باشن..والا..امیرحافظ که مارو کشت ازبس گفت دوباره بریم.. پدر لبخند زد و آقای رادمهر ادامه داد:

- هرچی بهش گفتیم که شما باید موافقت تونو اعلام کنین و بعدش ما مزاحم بشیم قبول نکرد..این شد که الان اینجاییم... پدر مثل همیشه آرام و موقر گفت:اختیار دارید..قدمتون سرچشم..مهم این دوتا جوونن..که ظاهرا قضیه پیدااست که موافقن..حالا باید بینم نظر دخترم چیه...

روبه سمت من پرسید:ارکیده..باباجون..نظر تو چیه؟
یکهو تمام وجود شادم را دلهره ای فراگرفت.اصلا دلیلش را نمیدانستم.
- ارکیده جان..

باصدای مادرم به خودم آمدم.به چهره ی تک تک مهمان ها نگاه کردم و نهایتا رسیدم به چهره ی رنگ باخته ی امیرحافظ...آهسته گفتم:

- میشه ...یه لحظه ...من و آقا امیر ..حرف بزنیم؟
بابا چند لحظه به چهره ام زل زد و بعد گفت:آره بابا جون..برید تو اتاق...حرفاتونو بزنین..

از جایم برخاستم. نگاهم روی چهره ی سوالی آراد نشست. بدون توجه به سمت اتاقم رفتم و امیرحافظ هم پشت سرم حرکت کرد. وارد اتاق شدم. کلافه انگستانم را درهم فرو بردم.

- ار کیده. تو چت شده؟

به سمتش چرخیدم: امیر...

- جانم؟ چته؟ چی شده؟

دستانم را در دستش گرفت: تو چرا اینقدر یخی.. بشین بینم.
و مرا روی تخت نشاند.

- حالا بگو پیشده؟

زل زدم به چهره اش.. چهره ای که دیگر آرام نبود و آثار استرس در آن هویدا بود:

- امیر من... از نظر روحی...

چند لحظه مکث کردم: بین من باید تحت درمان باشم. تحت نظر یه روانپزشک.. تو.. تو میتونی.. اینو بپذیری؟

چهره اش کمی آرام شد و از پریشانی در آمد:

- مشکلت اینه؟ ار کیده تو جدا دلت کتک میخوادا... نه.. دیوونه.. ترسوندیم.

- آخه..

- آخه بی آخه..دهه..این واقعا مشکله؟من همینطوری که هستی
میخوامت.چشمام کور نیست که..
چندلحظه هردو سکوت کردیم.
- پاشو.پاشو بریم..بار آخرتم باشه منو سخته میدیا..دفعه ی بعدی به
همین سادگی نمیگذرم.
- لبخند هم اضافه ی حرفش کرد تا مرا آرام کند.
- حالا یه چنددقیقه بشین..زشته..هنوز پنج دقیقه نشده اومدیم تو اتاق..
چمهایش را ریز کرد:میترسی فکر بد کنن؟
اعتراض کردم:امیر..
- جانم..
- سکوت کردم و بعد چندلحظه دوباره صدایش کردم :امیر...
سرش را خم کرد و گفت:جانم؟
این بار جانم را غلیظ تر گفت.
- پس حداقل فعلا فقط عقد کنیم.مراسم باشه برای بعد...
سوالی نگاهم کرد.
- خواهش میکنم امیر..باشه؟
چند لحظه فکر کرد و گفت:باشه...

از اتاق که بیرون رفتیم همه ی نگاه ها به سمت ما چرخید، لبخندی روی لب نشاندم، رفتم و سر جایم نشستم، بابارو به من پرسید:

- خب بابا جان...چی شد؟

نگاهم را از بابا به سمت امیر حافظ چرخاندم. لبخند اطمینان بخشی زد. روبه بابا گفتم: هرچی شما بگید.

علنا با این حرفم منظورم را رساندم که جوابم مثبت است، بابا بلند گفت: مبارکه. و بقیه دست زدند.

مادر امیر حافظ، شکوه جون، به سمتم آمد، به احترامش از جایم برخاستم و در آغوشش گرفتم. وقتی که سر جایم نشستم، آراد دستهایم را در دستش گرفت و فشرد. نگاهش کردم... چشمانش از ذوق می درخشید. لب زد:

- مبارکه.. و لبخند زد و چال کنار لبش را به نمایش گذاشت. صدای آوش مرابه خود آورد: ار کیده

سرم را به طرفش چرخاندم و آهسته گفتم: جانم...

زیر گوشم آهسته گفتم: جوابت از قبل معلوم بودا...

اعتراض آمیز گفتم: آوش...

خندید. سرفه ی مصلحتی بابا باعث شد که به خودمان بیاییم، آقای رادمهر رو به بابا گفت:

- خداروشکر این دوتا جوون همدیگه رو پسندیدن... شماهم که خانواده ی مارو میشناسین.. ماهم همینطور... پس بهتره الکی این دوتا جوونو اذیت نکنیم و زودتر برن سر خونه و زندگیشون...

با این حرف نگاهم به سرعت روی امیرحافظ نشست. نگاه اوهم روی من... قلبم به ولوله افتاد.. هر لحظه منتظر بودم امیر حافظ چیزی بگوید.. اما چیزی نگفت.. بابا گفت: والا ماهم مشکلی نداریم..

آقای رادمهر خواست چیزی بگوید که امیر حافظ گفت:

- ببخشید... در حضور بزرگترا جای من نیست که حرف بزنم، اما راستش چند لحظه مکث کرد و نگاهش را به من دوخت.. بابا گفت:

- بگو بابا جان راحت باش...

- راستش من و ارکیده جان تصمیم گرفتیم. مراسم مون باشه شب یلدا.. فعلا یه عقد محضری کنیم

با این حرف نگاه خانواده ی ما به من دوخته شد. زیر نگاهشان ذوب شدم. خب چیزی عجیبی نبود. ولی نمیدانم چرا اینطور نگاه میکردند... بابا چند لحظه متفکرانه به من نگاه کرد و بعد گفت: بسیار خب.. ما که مشکلی نداریم. هر جور که خودتون راحت ترید.

نفس بند آمده ام رهاشدم. باورم نمی شد همه چی حل شده باشد. تا چند روز آینده رسماً مال هم میشدیم... صحبت ها انجام شد و قرار شد که دو روز دیگر به محضر برویم و عقد کنیم و بعد آن یک مهمانی خانوادگی ..

در اتاق نشسته بودم و فکر میکردم. به سیر تمام این چهار سال. هیچ زمانی شادتر از امشب نبودم. اگر چه هنوز نگرانی هایی داشتم اما حال دلم قرص بود که امیر هست. با وجود او غیر ممکن برایم معنا نداشت.

پنجره اتاقم را باز کردم. آخرین روز های مهر بود. پاییز دوست داشتنی ام، دوست داشتنی تر شده بود امسال، صدای زنگ اس ام اس باعث شد که پنجره را ببندم و به سمت موبایلم بروم. نام امیر حافظ روی صفحه ی گوشی این بار به دلم نشست. اس ام اس را باز کردم::

چشم هایت کجای تقویم اند؟

از چه فصلی شروع خواهی کرد؟

واژه واژه غروب زاییدم

از چه صبحی طلوع خواهی کرد؟

تو نباشی تمام این دنیا

مملو از مردهای بیمار است

زندگی سخت کودک آزار است...

در کدم را باز کردم. دنبال یک مانتو با رنگ روشن می‌گشتم. در نهایت پیدایش نکردم. از بس که در این چند سال رنگ تیره پوشیده بودم. مانتوی مشکی ام را بیرون آوردم که لبه های آستینهایش و یقه اش چهارخانه ی قرمز رنگ داشت. همراه آن روسری تک رنگ قرمز را هم در آوردم و پوشیدم. مقابل آینه ایستادم و رژلب قرمز رنگ را روی لبهایم مالیدم. به لوازم آرایش دیگر روی میز خیره شدم. دلم خواست کمی سنت شکنی کنم و از لوازم دیگر هم استفاده کنم. اما یادم آمد که امیرحافظ قبلا میگفت دوست ندارد آرایش زیاد را.. پشیمان شدم. موهایم را به یک سمت هدایت کردم و کمی از آن را روی صورتم ریختم. روسری را سر کردم که صدای موبایلم بلند شد. ناز گل بود:

- سلام...

- سلام عروس خانوم بی شعور.. من باید از آراد بشنوم که دارم از شرت راحت میشم؟

خندیدم و گفتم: از کی تا حالا تو و آراد باهم در ارتباطید؟ و صدای خنده ام اوج گرفت.

- درد.. بی شعور... هی نمیخوام نمیخوامت همش ناز بود... بدبخت امیرحافظ نمیدونه چه کلاه گشادی سرش رفته..

- از خدایم باشه...

- طفلک ..اومده بهت لطف کرده و توی ترشیده رو گرفته...
- همون کاری که برادر بدبخت منم داره میکنه...
- هو..حواست باشه ها...
- خندیدم.درحالیکه باتلفن حرف میزدم کمی هم ریخت و پاش های اتاق را جمع و جور میکردم.
- خب..حالا کی عقدته؟
- میخوای بگی اون اراد فضول بهت نگفته؟
- بی شخصیت...بین یه بار برات ارزش قائل شدما..گفته باشم،من باهاتون میام محضر...
- معلومه که باید بیای...
- دسته گلتم مال منه ها...
- نه دیگه...اون مال خودم.میخوام یادگاری نگهش دارم.
- بامن بحث نکن.همین که من میگم.
- صدای بوق نشان از پشت خط بودن کسی بود.صفحه را نگاه کردم.امیرحافظ بود.
- اوه اوه...نازی..امیرپشت خطه..
- برو شوهر ذلیل..برو..
- زود خداحافظی کردم و دکمه را فشردم تا پاسخ امیر را بدهم.

- سلام.

- سلام خانوم گل...بدو بیا..من زیر پام علف سبز شده ها..

- چشم آقا...اومدم.

تلفن را قطع کردم و زود کیفم را روی دوشم انداختم و رفتم.

از در خانه که بیرون رفتم امیرحافظ جلوی در ایستاده بود:

- سلام علیکم..یکم دیر تر میومدی.

لبخند زدم و گفتم:سلام آقای عجول..اینقدر غر نزن.

- بدوسوار شو..دیر شد..

همانطور که به سمت ماشین میرفتیم گفتم:

- امیر من از خون میترسم.یهو دیدی غش کردم.هول نشو.

- خودم هستم عزیزم.نگران نباش..غش برای چی..

- خب میترسم.

خندید و گفت:ازبس نازک نارنجی هستی.

اعتراض کردم:امیر حافظ..

- جونم؟

آستینم را بالا زده بودم و پرستار مشغول آماده کردن سرنگ بود. امیرحافظ کنار در اتاق ایستاده بود. باابروهایش اشاره ای به سرنگ کرد و بعد خندید. پرستار به سمتم آمد. امیرحافظ گفت: ببخشید خانوم.. یکم آرومتر کارتونو انجام بدین.. این خانوم ما یکم نازک نارنجیه...
اعتراض آمیز صدایش کردم: امیرحافظ..

پرستار خندید و گفت: خوشبخت بشید ایشالا..

زیر لب "ممنون" ی گفتم. سرنگ که وارد دستم شد دلم میخواست جیغ بکشم. تمام بدنم گرخت شده بود. هیچ وقت از آزمایش و آمپول خوشم نمی آمد. سرنگ را که در آورد بیحال روی صندلی افتاده بودم. پرستار از رنگ پریده ام متوجه شد. امیرحافظ هم به سمتم آمد. باترس صدایم کرد: ارکیده.

پرستار گفت: چیزی نیست.. یکم فشارش افتاده... الان آب قند براش میارم.. و از جایش برخاست.

امیرحافظ روی صندلی کنار من نشست: ارکیده حالت خوبه؟
سرم را آهسته تکان دادم.

- میخوای خودتو برام لوس کنی؟

آهسته خندیدم و گفتم: اوهوم.

- تلافی همه ی کاراتو سرت در میارم.

- مثلاً چیکار میکنی؟

- حالا بذار....

با آمدن پرستار حرفش نیمه کاره ماند. کمی از آب قند را نوشیدم. حال کمی بهتر شده بود. با کمک امیرحافظ از جایم برخاست و از آزمایشگاه بیرون رفتیم. جواب آزمایش را فردا میدادند.

- امیر...

- جانم..؟

- آگه جواب آزمایش ..

نگاهش خشمگین شد: ار کیده.. من وقتی بعد چهار سال برگشتم و این همه سختی کشیدم برای رسیدن بهت پس دیگه برام مهم نیست جواب آزمایش چیه..

سرم را پایین انداختم..

- بعضی وقتا واقعا دوست دارم بزنت... نه.. الانم اینقدر مظلوم نشو...

سرم را بلند کردم و نگاهش کردم. مرد زندگی ام را. عشقم را.. و از دیدنش شوق به وجودم تزریق شد. شوق داشتنش.. و از داشتنش کنار خودم احساس غرور کردم.

پاکت آبمیوه رو و کیک را به طرفم گرفت و گفت:

- بیایخور فشارت میزون بشه...

- مرسی..اما اصلا اشتها...

برزخی نگاهم کرد و نگذاشت حرفم را ادامه دهم:میخوری...فهمیدی؟؟

سرم راتکان دادم...

- همه چیزو باید به زور فهموند بهت؟عجبا..قبلا اینطوری نبودى...سربه

زیر همش میگفتی چشم..

نی را درون پاکت آبمیوه گذاشت و به سمتم گرفت.باکراه گرفتم و گفتم:

- قبلا بچه بودم..الان بزرگ شدم.خودم تشخیص میدم خوب و بدو..

همانطور که بسته ی کیک را باز میکرد گفت:

- بله...بچه بودى که باحرف نزدنت با چهارسال تاخیر داریم میریم خونه ی

خودمون...هنوزم بچه اى که بعد چهارسال برگشتم با کلی التماس و

خواهش حرف زدى..

- میترسیدم بشکنم...نمیخواستم تصویرت تو ذهنم بهم بخوره...خودم

میرفتم بهتر بود تااینکه یه موقع تو منو بندازى بیرون از زندگیت.

نی را به دهانم نزدیک کردم و کمی از آبمیوه رانوشیدم.

- دیگه این فکرای مذخرفو نکن که بد میبینی...

امیر تکه ای از کیک جدا کرد و به سمتم گرفت. واقعا اشتها نداشتم. نمیدانم از هیجان بود یا هرچیز دیگر.. اما به اجبار کیک را گرفتم. همانطور که روی صندلی جابه جا میشد و کمر بند ایمنی را می بست گفت:

- خب.. اول بریم حلقه بگیریم یا لباس؟

- فرقی نداره...

- بگو خب...

- بریم حلقه بگیریم..

- بزن که رفتیم...

و استارت زد.. اما ماشین روشن نشد. دوباره استارت زد. اما باز هم روشن نشد.

- نه.. چی شد؟

- نمیدونم... دوباره استارت زد...

از ماشین پیاده شد. کاپوت ماشین را بالا زد. من هم از ماشین پیاده شدم.

- چیکار داری میکنی؟

- نمیدونم مشکلمش چیه لعنتی... بنزینم داره...

تمام دستش سیاه شده بود.

- شاید باید هلش داد.. بذار هل بدم..

سرش را بالا آورد و نگاهم کرد: تو آخه؟ تو جون داری اصن؟ یه میلی مترم تکون نمیخوره... بشین تو ماشین.. الان چند نفر میگویم که بیان کمک... به حرفش گوش دادم و نشستم. نگران بودم پیرهن سفیدش کثیف شود. دوسه نفری را که در حال عبور بودند خواست که ماشین را هل بدهند. خودش سوار ماشین شد و شروع کرد به استارت زدن. یکبار استارت زد اما روشن نشد. بار بعدی روشن شد. از شیشه ی پایین آمده ی ماشین دستی برای آن سه نفر تکان داد و بوق زد و به راه افتاد.

- اینم از شانسم ما... باید بعد خرید بپرشم سرویس.

دستمالی از کیفم در آوردم و گفتم: دستتو تمیز کن.. میخوره به پیرهننت.. کثیف میشه..

- الان که دارم رانندگی میکنم عزیز من.. نترس.. نمیزنم به پیرهنم.

دست بردم و دکمه ی ضبط را فشردم تا موزیک پخش شود. لحظه ای بعد صدای موزیک در ماشین پخش شد:

- فقط واسه یه لحظه عاشقم باش

میخوام به این ثانیه دل خوش باشم

یه لحظه و دیگه مهم نیست

تا آخر دنیا تنها شم

هوام تویی

صدام تویی، غمه تو نگام

تویی اون کسی که میخوام

توی..تو...

هوام تویی...

برام تویی همه ماجرام

غمی که نمیکنه رهام

تویی...تو

به نیم رخ جذابش زل زدم..قابل وصف نبود حالیکه ازبودنش کنارم اینطور

قاطعانه ،داشتم.ناگهان سرش را به طرفم برگرداند:چیه؟چرا اینجوری

نگام میکنی؟

لبخند زدم و گفتم:

- میخواستم ببینم چه بلایی داره سرم میاد.

- نه؟؟؟اینجور یاست؟بسیار خب...

- تو قشنگ ترین بلایی هستی که داره سرم میاد..

- بله..خودم میدونم..

- اعتماد به نفست منو کشته.

- خدایی الان کلی ذوق داری که همچین آقای گلی گیت اومده...نه؟

- بهتره بگی خل..

- دِ همین تو خلم کردی...

خندیدم.. از ته دل... و خدارا شکر کردم برای هزارمین بار...

برای صدمین بار از زمانی که به خانه برگشتم حلقه را از جایش درآوردم و نگاهش کردم. یک حلقه ی ساده. هرچقدر امیرحافظ اصرار کرد که حلقه ی ساده نگیرم اما زیر بار نرفتم و درنهایت هردویمان ست حلقه ساده یاهمان رینگ را گرفتیم.

- عروس خانوم..

صدای آراد از پشت سرم باعث شد شوکه شوم و حلقه از دستم بیوفتد. قل خورد و رفت زیر تخت.

- ای خدا.. آراد... اه.. نمیتونی مثل آدم در بزنی و بیای تو..

آراد خم شد تا حلقه را زیر تخت بدهد.

- خب حالا... تحفه که نیست... تا زیاده از این رینگا..

مشتی به بازویش کوبیدم. آراد از جایش بلند شد و حلقه را به من داد:

- والا خواهر من... چقدر تو کم توقعی.. آخه ساده؟؟؟

- خب خودم دوست داشتم...

- ماما اون بیرون داره حرص میخوره از دستت.. بااین خریدای ساده

ت... کم مونده زنگ بزنه به امیر.

- به اون چرا آخه؟؟ بابا خب من همیشه چیزای ساده دوس داشتم...
خندید و گفت:

- حرص نخور.. پوستت خراب میشه.. آرایش رو صورتت نمیشینه عروس خانوم.

خندیدم. اراد آهی کشید و گفت: داری میری ارکیده... تنها میشم..
دستش را گرفتم و گفتم: الهی قربونت برم... نگو اینجوری.. دلم میگیره. اصلا همین الان زنگ میزنم همه چیزو بهم میزنم.
اخم کرد و گفت: نه.. بچه شدی.؟

- خب آخه طاقت ناراحتی تورو ندارم.
چند لحظه سکوت کرد و بعد گفت: من مقصرم که تو و امیر بعد چهارسال دارین بهم میرسین. من مقصرم که...
دستم را روی لبانش گذاشتم و گفتم: هیس... آخرین باری که حرف از مقصر بودن خودت زدی مدیونت کردم که باز بگی... مقصر هیچ کس نیست.. تقدیر این طور بوده..

- باز خوبه بهم رسیدین.. وگرنه من هیچ وقت خودمو نمیبخشیدم...
- نه... این چه حرفیه داداش من.. اصن بیا حرفای خوب بزنیمو... کارت باناز گل به کجا رسید...؟؟

سرش را تکان داد و گفت: دست رو دلم نذار که خونه.. دلم میخواد بزنمش
از بس ناز داره...

اخمی مصنوعی کردم و گفتم:

- حواست باشه. دست روش بلند کنی بامن طرفی..

- چشم.. اون دست رومن بلند نکنه.. من کاریش ندارم..

خندیدم و اراد گفتم: ار کیده..

- جانم؟

- بعد ازدواجت... من هنوز... برادرت... محرمت...

میان حرفش پریدم و گفتم: بعله.. بعله... تو برادرم.. محرمم.. زندگی می... کسی

جای تورو نمیتونه تو قلبم بگیره.. من هیچ وقت نمیتونم کارای تورو جبران

کنم...

- حرف از جبران نزن.. وظیفه ام بوده... میترسم..

- از چی؟

- از اینکه.. ازم فاصله..

در آغوشش گرفتم و سرم را روی سینه اش گذاشتم: فاصله گرفتن از تو

محاله.. مگه من میتونم از قلم جداشم... حرفامیزنیا..

اوهم مرا در آغوش کشید و سرم را بوسید. صدای نفس عمیقش نشان از

راحت شدن خیالش داد...

روز عقد، از بعد نماز صبح خوابم نبرد. هیجان داشتم. مدام در جابجایی این پهلوی و آن پهلوی می شدم. صدبار همه چیز را در ذهنم چک کردم. همه چیز مرتب بود. اما باز هم استرس داشتم. ساعت ده صبح قرار محضر داشتیم. قرار بود امیرحافظ دنبالم بیاید و باهم برویم. دوتایی ... به لباس سفید که روی صندلی گذاشته بودم نگاه کردم. لباس بخت... امروز برای هم می شدیم ... تا ابد... این دوری پایان می گرفت. امروز رسماً دل‌هایمان به نام هم میشد. دیگر هیچ حد و مرز و حریمی برایمان نبود.

من و او، ما میشدیم... صدای مامان مرا از فکر بیرون آورد: به جای زل زدن بهش بپوش.. دیر شد..

تکالی به خودم دادم و لباس را گرفتم و پوشیدم. شال نباتی راهم روی سرم انداختم.. رژلب قرمز رنگ را به لبم مالیدم. مامان دوباره به اتاق آمد: - ارکیده.. امروز یکم تنوع بده.. فقط رژزن... ناسلامتی مراسم عقدته دختر من..

نگاهی به لوازم آرایش خاک خورده ی روی میز انداختم:

- به جای نگاه کردن استفاده کن از شون... دکوری خریدی؟؟

و جلو آمد و مرا روی صندلی نشانده. خط چشم را از روی میز گرفت و گفت:

- چشمتو ببند...

چشمانم را بستم و مامان خط چشم را کشید. چشمانم را باز کردم و به چشمانم در آینه خیره شدم. چشمانم کشیده شده بود. دست برد تا سایه چشم را بیاورد که گفتم:

- نه مامان.. بسه.. میدونی که آرایش دوست ندارم..

- یه ذره فقط..

- نه.. امیرحافظ هم دوست نداره.

مامان متعجب گفت: تو از کجا میدونی؟ تو همین چند جلسه فهمیدی؟

لبم را گاز گرفتم. برای اینکه قضیه لو نرود گفتم: خب... آره..

مامان که گویا قانع نشده بود مشکوک نگاهم کرد. من هم نگاهش کردم که صدای زنگ موبایل مرانجات داد. به طرف موبایل رفتم. امیر بود.

- بله؟

- از یه ساعت دیگه باید بگی جانم..

خندیدم. در حضور مامان معذب بودم حرف بزنم. مامان از اتاق بیرون رفت.

- تشریف نمیاری بیرون؟؟ بنده منتظرم شاخه نبات...

- اومدم حضرت حافظ...

- ای جانم.. حضرت حافظ!

و صدای خنده ش بلند شد.. خندیدم و گفتم: اومدم الان..

سریع قطع کردم و از اتاق بیرون رفتم. اراد مرا دید و گفت:

- چه باعجله.. نترس فرار نمیکنه... تا آخر عمر اسیرته..

اعتراض کردم: آراد...

آراد خندید و بابا گفت:

- اذیت نکن دخترمو..

آراد مظلومانه گفت: اذیت کجا بود.. فکر کنم بین بچه هاتون من سرراهیم..

بابا دستش را پشت آراد گذاشت و گفت: خودتو لوس نکن...

- به خدا راست میگم.. مامان که عاشق اوشه.. شما هم که ارکیده... یکی هم

منو تحویل بگیره...

- خودم فدای داداش خوشگلم میشم... و روی پنجه ی پایستادم و

صورتش را بوسیدم.

خندید و مامان همانطور که یقه ی بابا را درست میکرد و کت را به دستش

میداد گفت: خوبه حالا... برو اون بنده ی خدا دق کرد اون بیرون...

آراد اعتراض کرد و گفت: حالا شد بنده ی خدا.. بابا گربه رو دم حجله

بکشین... بذارین برم ازش زهر چشم بگیرم..

و نمایشی آستین هایش را بالا زد.. اعتراض کردم: آراد..

- چیه؟ هنوز که شوهرت نشده...

بابا خندید و رو به من گفت: برو باباجون.. به حرف این گوش نکن..

روبه آراد گفتم: نوبت توهم میرسه ها.. صبر کن..

این را گفتم و رفتم ولی هنوز صدای غرغر آراد را میشنیدم....

از در خانه که بیرون رفتم امیرحافظ را دیدم. کت و شلوار مشکی و پیرهن سفید پوشیده بود.. موهایش را بالا داده بود. به طرفم آمد:

- سلام شاهزاده خانوم.. حال شما؟

لبخند زدم و گفتم: خودتو لوس نکن.. خوشم نیاد.

لبهایش را جمع کرد و گفت: چه بی ذوق!.. بفرمایید سوار بر اسب سفید ما بشید..

جلو تراز من راه افتاد و درماشین را باز کرد: بفرمایید بانو..

خندیدم و گفتم: از دست تو.. همه جور لقبی به من دادیا...

- بعله.. اما هیچ کدومش به شاخه نبات نمیرسه..

سوارماشین شدم. خیلی ذوق داشتم. شوق وصال یار.. همراه بانو کی

استرس. امیرحافظ هم سوار شد.. همانطور که کمر بند را میبست

گفت: کمر بندتم ببند که هنوز به وصال نرسیده ناکام و جوون مرگ نشیم..

- بی مزه..

دست برد و ضبط را روشن کرد و اندکی بعد خودش هم با آن شروع به

خواندن کرد:

خیلی وقته دلم میخواد بگم دوست دارم

بگم دوست دارم..بگم دوست دارم..
 از تو چشمای من بخون که من تورو دارم
 فقط تورو دارم بی تو کم میارم
 نبینم غم و اشکو چشمت
 نبینم داره میلرزه دستات
 نبینم ترسو توی نفسهات
 بین دوست دارم...
 منم مثل تو باخودم تنهام
 منم خسته از تموم دنیام
 منم سخت میگذرن شبام
 بین دوست دارم...بین دوست دارم..
 دوست دارم وقتی که چشمتو میبندی
 باهم به دردای تواین دنیا میخندیم
 آروم میشم بگی از غمات دل کندی
 بیا بهم بگیم دوست دارم...
 به اینجای آهنگ که رسید صدای ضبط را کم کرد و گفت:
 - ارکیده...
 به طرفش چرخیدم:جانم؟

بالحن شیطنت آمیزی گفت:

- بهم بگو دوستت دارم..

- اول تو..

- نه دیگه.. اول من گفتم بگو... اول تو..

ابروهایم را بالا انداختم و گفتم: نوچ..

دستش را روی ته ریشش کشید و گفت: جون من... بگو..

- میگم اما اول تو..

- یعنی تا حالا ثابت نشده بهت؟

- ما زنا دوست داریم بشنویم که دوستمون داریم...

- خب اول تو بگو دیگه... بگو..

چند لحظه سکوت کردم. با چشم و ابرو ازم میخواست که بگویم..

- باشه..

- ایول... بگو.. ادامه ش...

- دوست دارم تو اول بگی...

نگاهش را به جاده دوخت و به حالت قهر گفت: نخواستم اصلا...

- امیر..

- نمیخوام.. والا.. ناز میکنه... اینقدر سخته یعنی..

- قهر نکن دیگه..

چیزی نگفت...

- باشه میگم ..داشتم شوخی میکردم..معلومه که دوستت دارم.

دستش را به گوشش گرفت:چی؟؟ نشنیدم..بلندتر...

بلندتر از قبل گفتم:دوستت دارم...

- نشنیدم ...یه بار دیگه...بلند..

- مسخره..

خندید و گفت: تنبیهت بود که دیر گفتمی...

- خب حالاتو..

آهسته گفت:دوستت دارم.

شیشه ی ماشین را پایین کشید و بلند تر از قبل داد زد: دوستت

دارم..دوستت دارم...

ته دلم قند آب میکردند: چیکار میکنی دیوونه...

- دیوونه ام دیگه...دیوونه ی تو...

دستش را روی بوق گذاشت و با ریتم شروع به بوق زدن کرد.

- بسه امیرحافظ..دیوونه بازی درنیار...زشته..آبرومون رفت..

- چه زشتیه بابا...آدم خانومشو دوست داشته باشه زشته؟؟

- همه ی مردا زناشونو دوست دارن اماهوار نمیزنن....

- من دوست دارم هوار بزئم..عشقم میکشه...

خندیدم و گفتم: باشه..باشه...

و دوباره شروع کرد با ریتم بوق زدن و سرمستانه خندیدم..

کمی در شهر چرخیدیم تا خانواده ها زودتر از ما به محضر برسند. راس ساعت ده دفترخانه بودیم. از ماشین پیاده شدیم. داشتیم از پله های دفتر بالامی رفتیم که امیرحافظ ایستاد و گفت: آخ..آخ...دسته گلتو یادم رفت بهت بدم..

چندپله ای را که بالا آمده بود را پایین رفت. چند دقیقه بعد با دست گل برگشت. گل را به طرفم گرفت: بفرماید بانو..
گل را گرفتم و به بینی ام نزدیک کردم. گل ار کیده بود.
- بفرماید..دیرشد بانو.. وباهم از پله ها بالا رفتیم.

[این کتاب توسط کتابخانه ی مجازی نودهشتیا \(wWw.98iA.Com\)](http://wWw.98iA.Com)

ساخته و منتشر شده است

نازگل اولین کسی بود که ما را دید و شروع کرد به کل کشیدن. نگاهم را سمت اراد چرخاندم که با ذوق به نازگل نگاه میکرد. سنگینی نگاهم را حس کرد. نگاهش را از نازگل به سمت من چرخاند. لبخندی زد و سرش را پایین

انداخت شکوه جون و مامان به طرفم آمدند و درآغوشم کشیدند...جلوتر
رفتم روشنگ را هم دیدم...به طرفم آمد...او را هم بوسیدم...
چند دقیقه ای صرف همین کارها شد و بعد با امیر به جایگاه عروس و
دادما رفتیم و نشستیم...

آوش و آراد در کنار هم ایستاده بودند...به گمانم این صحنه را اولین بار بود
که می دیدم...هردویشان کت و شلوار به تن داشتند...نگاهم به سمت بابا
چرخید که از ذوق چشمانش می چرخید و لبخند از لبش محو نمی
شد...صدای آهسته امیرحافظ باعث شد که نگاهم را از آنها بگیرم به
امیرحافظ بدهم:- یک کمی هم به ما زل بزن...بدنیست...تحویل مون
بگیری...

فقط نگاهش کردم...

- چیه؟! -

- خودت گفתי زل بزن...آهسته خندید...

نازگل، بهار و روشنگ به طرف ما آمدند و پارچه سفید را بالا سرمان
گرفتند...دو رف پارچه را بهار و روشنگ گرفتند و نازگل می خواست قند
بسابد...آهسته زیر گوشم گفت: ان شالله قسمت خودم بشه صلوات...
خندیدم و گفتم: ان شالله...

عاقده با اجازه گرفتن از پدرانمان شروع کرد به خواندن خطبه... قرآن مقابل را باز کردم... سوره ی نور... شروع کردم به خواندن... نا خودآگاه تپش قلبم بالا رفت... گویی که میخواست همین حالا از سینه بیرون بزند...

لحظه ای به آینه مقابل خیره شدم... به تصویر خودم و امیر در آن... ناگاه سر امیر بالا آمد و از درون آینه به من لبخند زد... متوجه نمی شدم که عاقده چه می گوید... فقط در حس شیرینی حل شده بودم... نفهمیدم عاقده چند دور خطبه را خواند...

یک بار... دوبار... یا سه بار... فقط لحظه ای متوجه اش شدم که گفت:

- عروس خانوم برای بار آخر عرض می کنم... آیا بنده وکیلیم؟!

قرآن را بوسیدم و بستم... لحظه ای کوتاه به چهره ی مضراب به امیر نگاه کردم... و زبان باز کردم و گفتم: با اجازه ی پدر و مادرم بله... همگی دست زدند... و نازگل باز کل کشید... چشمان امیر از ذوق می درخشید... انگار در آن شب ستاره ها سوسو می زدند... به قول معروف چشمانش چراغانی شده بود.

عاقده گفت: حالا نوبت آقا داماده...

امیر زیر لب گت: حاجی معلومه دیگه.. بعله...

خنده ام گرفت و عاقده شروع کرد به خواندن خطبه برای داماده...

و در آخر گفت: بنده وکیلیم!

- با اجازه ی بزرگترا بله...

هر دو نفس حبس شده مان را بیرون دادیم...

حالا دیگه رسما مال هم بودیم...بدون هیچ حد و مرزی...

قرار بود جشن خانه ی پدر امیرحافظ باشد.ناهار را باامیر در یک رستوران

خورده بودم و بعد مرا رسانده بود آرایشگاه و خودش رفته بود دنبال

کارها.نازگل هم همراه من آمده بود آرایشگاه.

آرایشگر دست از کار کشید و گفت:

- خب..کارت تموم شد خوشگلم..چقدم ناز شدی...

سرم را بلند کردم و به چهره ام در آینه خیره دم.آرایش ملیحی روی

صورتم کارشده بود که چهره ام را خواستنی کرده بود.از جایم

برخاستم.نازگل به طرفم آمد و گفت:خیلی جیگر شدی..یه ماچ میدی؟

ضربه ای به بازویش زدم و گفتم:دیوونه..

- نترس تموم نمیشی با یه ماچ...به آقا دامادم میرسه..

- خفه نازی...

- واه واه...چه عروس بی ادبی...پیراهنت چقدر شیکه..

به پیراهن نباتی رنگ در تنم نگاهی انداختم و گفتم:

- سلیقه ی امیره...میدونی که کلا خوش سلیقه س...

وبادست خودم را نان دادم.

- ایش...خودشیفته...

- کی میاد دنبالت؟

- نترس باشما دوکفتر عاشق نیام.یه آقای خوشتیپ میاد دنبالم..

فهمیدممنظورش اراد است..چون اراد به من گفته بود شاید به دنبال نازگل بروم.

- من چطور شدم؟

نگاهی به سرتاپایش انداختم و گفتم:

- خوبه..داداشمو از راه به در میکنی...

نازگل لب باز کرد چیزی بگوید که آرایشگر گفت:آقا دوما تشریف آوردن... نازگل باشنیدن این جمله کل کشید.

شنل را به دست گرفتم.امیرحافظ داخل سالن آمد.بادیدنم سرجایش ایستاد.آهسته به طرفش رفتم.خیلی خوشتیپ شده بود.همه چیز تمام..مقابلش ایستادم.همچنان به من زل زده بود.

دستم را مقابل صورتش تکان دادم.لبخند زد و شنل را از دستم گرفت.جلو آمد و پیشانی ام را بوسید.حسی به وجودم تزریق شده بود.قلبم به تپش افتاد.صورتتم گر گرفت.شنل را روی سرم انداخت و بندش را گره زد.دستم را در دست قدرتمندش گرفت و باهم از آرایشگاه بیرون رفتیم.دستهایش

داغ بود و دستهای سرد مرا گرم کرد. درماشین راباز کرد و سوار شدم. چند لحظه بعد خودش هم سوار شد.

چند دقیقه ای بود که در راه بودیم اما فضای بینمان فقط سکوت و د.هیچ کدام حرفی نمیزدیم. تا اینکه گفتم:

- خیلی جشنمون مفصل شده.. قرار بود ساده باشه... پس عروسی چی؟

- ماما نارو که میشناسی.. عروسی هم به جای خودش...

دوباره سکوت کردیم..

- خیلی خوشگل شدی...

کمی شنل را عقب کشیدم و نگاهش کردم. نگاهش را لحظه ای به من داد و بعد دوباره به جاده خیره شد.

- برای فردا نوبت داری... پیش روانپزشک..

با تعجب نگاهش کردم. نگاهم کرد و گفت:

- خب چیه؟ قرار بود تحت درمان باشی.. غیراینه...؟؟؟

سرم را به حالت قهر به طرف شیشه چرخاندم.

- ارکیده.

- بله؟

- ارکیده...

- بله!

- ارکیده؟

- جانم؟؟

- آها.. حالاشد.. قهرت برای چیه عزیز من؟ اونم امشب..

به طرفش چرخیدم و گفتم: میذاشتی چند روز بگذره.. آخه کی فردای روز عقد میره دکتر.. اونم روانپزشک.

- خب حالا توام.. یه ویزیت ساده س...

به جاده خیره شدم و گفتم: من نمیرم..

- میری...

- نمیرم...

- باز لجبازی؟ نه.. باهم میریم.. وقت گرفتم برات..

بغ کردم و چیزی نگفتم:

- بغ نکن عشقم... نه.. آرایشست خراب میشه ها.. زت میشی..

- به درک..

- نه. ارکیده... بخند..

نخندیدم...

- بخند دیگه..

دست به سمت بوق برد و باریتم شروع کرد به بوق زدن...

- بخند..

آنقدر بوق زد که ناخود آگاه خنده روی لبم نشست..

- آهان..حالا شد...

جمعیت مهمان ها بیشتر از آنی بود که فکر میکردم. دست در دست امیر میان مهمان ها راه میرفتیم و خوش آمد گفتیم. به سمت صندلی ای که مخصوص ما بود میرفتیم که متوجه نگاه خیره ی کیان شدم.. نگاه از چشمانم به دستهای قفل شده ی من و امیرحافظ رفت... نگاه از او برداشتم و به سمت صندلی رفتم. باچشم دنبال اراد میگشتم. مشغول صحبت بانازگل ود. میان جمع هم ول نمیکردند. امیرحافظ زیر گوشم گفت:

- فکر کنمهفته ی دیگه نوبت ایناس...

- کیا؟

- همونایی که بهشون زل زدی...

- طفلی داداشم.. ایشالا...

خندید و دستم را گرفت: باورم نمیشه ما.. اینجا...

- منم..

- عروس و دوماد چی دارن میگن؟

صدای دخترانه ای خلوتمان را بهم زد.. امیر زیر لب گفت: خرمگس..

خنده ام گرفت..امیر روبه دختر گفت:به توجه آخه..

از صراحت کلامش جاخوردم.اما دختر گویا برایش عادی بود که واکنشی
نون نداد..شاید خیلی پررو بود:

- معرفی نمیکنی منو؟/

امیر روبه من گفت:ساناز..دختر عمه م.

روبه ساناز کردم و گفتم:خوشبختم.

ساناز مزه پراند:بایدم خوشبخت باشی وقتی پسردایی نازنینمو تور
کردی...

یکه خوردم.از گستاخی اش..از بی پروایی اش.امیر بالحن عصبی صدایش
کرد:ساناز.

- چیه..وا...دارم ازت تعریف میکنم.

- نیازی نیس..

ساناز پشت چمی نازک کرد.باشه ای گفت و رفت.امیرحافظ رو به من که
مات مانده بودم گفت:

- ارکیده..ببخش..یه کم بی ادبه...

نیشخند زدم و گفتم:یه کم؟؟

- خب خیلی...بیخیال دیگه...چرت گفته...

سرم راتکان دادم و مشغول نگاه کردن به مهمانها شدم...

ساعت از یک شب گذشته بود. مهمان ها رفته بودند و فقط دو خانواده مانده بودیم. ماما هم حاضر شده بود که بروند. از جایم برخاستم:

- کجا؟

- میخوام.. میخوام با ماما اینا برم.. توهم خسته ای...

- بگیر شین.. بیخود/// امشب اینجا بی///

شوکه شدم... اینجا؟؟ آب دهانم راه سختی قورت دادم و گفتم: نه.. بهتره که برم..

- ارکیده لجبازی نکن...

- امیر خواهش میکنم... یه بار به حرف من گوش بده...

- مشکلت چیه که نیمونی؟

- خب.. خب.. بابام..

- اگه حرف بزنی باهاتس..

- امیر.. بذار برم.. باشه؟؟

چند لحظه نگاهم کرد و گفت: نه...

ملتمسانه گفتم: امیر حافظ..

- تو الان زن منی.. کجا میخوای بری..

- تو راضی هستی من اذیت بشم؟

- تو جایی که من هستم اذیت میشی؟

- امیر.. من میخوام برم..

مامان و بابا به سمتمان آمدند. مامان را در آغوش گرفت و گفت: مادیکه بریم..

از آغوشش بیرون آمدم و گفتم: منم.. میخوام بیام..

مامان آهسته در گوشم گفت: کجا بیای؟ تو باید کنار شوهرت باشی الان... درسته عروسی نکردین. اما شوهرته... رسما و قانونی...
- اما..

- اما دیگه نداره..

نمیدانستم باید چه کار کنم... حس بدی بهم دست داد. بغض کردم. ناگهان دست تنومدی دستم را گرفت. سرم را که بلند کردم امیرحافظ را دیدم که لبخند اطمینان بخشی زده بود.. مامان و بابا خداحافظی کردند. امیر صدایم کرد:
- ارکیده.

فقط نگاهش کردم. درهمین زمان شکوفه جون به طرفمان آمد و روبه امیرگفت:

- امیرجان.. باهم برید تو افاقتون... راحت باشید..

امیر دستم را گرفت و باخود به طرف اتاق برد. دراتاق را باز کرد.. روبه من گفت:

- اتاقم خوبه؟

فقط سرم را تکان دادم.

- شنیدم از ظاهر اتاق هر کسی میشه پی به شخصیتش برد. حالا شخصیت من چطوره؟

- نمیدونم..

- تو چته؟ چرا حرف نمیزنی؟ مامانت اینا زبونتو بردن باخودشون؟ به حالت قهر روی تخت نشستم.

- ارکیده...

بابغض گفتم: من میخوام برم.

کنارم نشست: نگاه کن تو رو خدا.. مثل بچه ها یی که روز اول مدرسه شون میگن مامانمو میخوام.. خجالت بکش.. مگه پیش غریبه ای.. من الان شوهرتم..

- خب میداشتی یکم بگذره... برام سخته.

- چرا؟ پیش من بودن برات سخته؟

- نه..

- پس چی؟

چیزی نگفتم و فقط نگاهش کردم. کمی به من نزدیک شد و بایک حرکت مرا در آغوش گرفت. سرم روی سینه اش بود و به راحتی صدای قلبش را میشنیدم. این صدا زیباترین موسیقی بود که شنیده بودم. موسیقی ای که به من آرامش میداد. سرم را بوسیدم.. کمی آرام گرفته بودم. مرا از آغوشش بیرون نکشید. من هم بیرون نیامدم. انگار هر دو میخواستیم. انگار نیاز داشتیم تا کمی آرام بگیریم در آغوش هم.. نمیدانم چند دقیقه طول کشید. در آغوشش زمان را گم کردم. تا اینکه مراها کرد. دست به سمت موهایم برد و آرام آرام سنجاق هارا در آورد. من هم اعتراضی نکردم. کارش که تمام شد گفت:

- چه قدر به موهای قشنگت تافت زدن... برو یه دوش بگیر... موهاات چسبیده بهم...

به سمتش چرخیدم: نمیخواه.. باشه فردا... خیلی خوابم میاد..

- پاشو.. زیاد طول نمیکشه تنبل خانوم... با این موها که همیشه خوابید..

- لباس ندارم خب اینجا..

- مامان برات یه سری لباس خریده.. گذاشته اینجا.. پاشو.

از جایم برخاستم. جلوتر راه افتاد تا حمام را نشانم بدهد.

دستم را میان موهای خیسم کشیدم. کمی آرام شده بودم و از کلافگی ام کاسته شده بود. صدای دراتاق آمد و بعد آن صدای امیر که صدایم کرد: ار کیده...

- بیا تو...

لباسش را بایک پیرهن و شلوار راحتی عوض کرده بود.

- عافیت باشه..

- مرسی.

چندتار مویم را به دست گرفت و گفت: خیسه که.. خوب خشک کن...

آهسته گفتم: خوبه...

به سمت میز توالتش رفت و از کشویش سشوار را در آورد. به برق زد و

موهایم را سشوار کشید.

- ممنون.

- باز تو کم حرف شدی؟

لبخند زدم و گفتم: چی بگم خب..

- هیچی... خسته ای شاید..

به سمت کمد دیواری اش رفت. یک تشک و دو پتو و یک بالش در

آورد. تشک را کنار تخت پهن کرد. روبه من گفت:

- تو روی تخت بخواب... من این پایین..

تنها زل زدم به او. چقدر عاشقش بودم. عشقم با اینکارش بیشتر هم شد. به خاطر درکش.. ارزشش برایم چندین برابر شد.

- خب تو بالا تخت بخواب من پایینووو

معنی دار نگاهم کرد و گفت: بخواب..

و خودش دراز کشید. به سمت تخت رفتم و دراز کشیدم. به سقف زل زدم. دو دل گفتم و نگفتم بودم. اما در نهایت گفتم:

- امیرحافظ..

صدایش را شنیدم: جانم؟

- دوستت دارم.

صدای نفس عمیقش را شنیدم و بعد: منم همینطور عزیزم...

یک هفته از عقدمان گذشته بود. یک هفته که هر روزش پراز خاطره بود. پراز ساعات با امیر بودن. فرقی نمیکرد که کجا باشیم مهم در کنارهم بودنمان بود. در اتاق نشسته بودم و مشغول خواندن کتاب روانشناسی. یک جلسه ی مشاوره رفته بودم. اما کل جلسه را حرفی نزدم و فقط اشک ریختم. رویا، روانپزشکم، گفت این طبیعیه که در جلسه ی اول حرفی زد نشود. قرار شد قدم به قدم جلو برویم

قرار بود امیر به دنبالم بیاید تا به خانه شان برویم.. صدای در اتاق باعث شد دست از مطالعه بکشم. در اتاق باز شد و اراد به داخل آمد:

- چه عجب، درزدی و اومدی...

باشیظنت گفت: والا الان تو نامزد داری.. ممکنه هرآن این امیر تو اتاقت باشه و... خلاصه ماهم که مجرد...

با حرص گفتم: اراد.. خیلی بی تربیتی..

خندید و گفت: حرص نخور.. جوش میزنی..

چیزی نگفتم و اراد جدی شد و گفت: ار کیده..

- بعله؟

- ار کیده جونم؟

دست به سینه شدم و گفتم: جونم؟ باز چی میخوای؟

- خوشم میاد زود مطلبو میگیری..

- بگو...

- میشه... میشه بامامان حرف بزنی؟

چشمانم را ریز کردم: درچه مورد؟

- نازگل..

- خب چرا خودت بهش نمیگی؟

روی میزنشست و گفت: خب..من بگم..میگه هنوز بچه ای. تو باهش حرف
بزن. راضی ش کن.

- اولاً از روی میز پاشو. دوما خودت بگی بهتره.

از روی میز بلند شد و گفت:

- یعنی نمیخواهی یه کار برای من انجام بدی؟ ناسلامتی خواهی.

مکشی کردم و گفتم: باشه..حرف میزنم.

ذوق کرد و گفت: کی؟

- حالا هر وقت موقعیتش پیش اومد..

- اومدیم و حالا حالا ها موقعیتش جور نشد

- گفتم حرف میزن دیگه. تو کاریت نباشه.

دستش را جلو آورد و گفت: قول بده.

- بچه شدی؟ قول دادم دیگه...

سرش را تکان داد و از اتاق بیرون رفت. داداش عاشقم..امیدوار بودم که

مامان رضایت دهد. چون در غیر این صورت بابا هم مخالفت میکرد. دلم

هوای نازگل را کرد. موبایل را برداشتم و باو تماس گرفتم.

- سلام عروس خانم.

- سلام..خوبی؟

- خوبم..ولی تو مثل اینکه بهتری..دیگه ازدواج کردی..تحویل نمیگیری..

خندیدم و گفتم: بابامن همش یه هفته س که ازدواج کردم.. تواین یه هفته هم که همش بهت زنگ زدم..

- حالا در هر صورت.

و مشغول صحبت شدیم. بانازگل همیشه از هردری حرف میزدیم. آنقدر غرق حرف زدن میشدیم که زمان را گم میکردیم. نیم ساعت.. یک ساعت... یا بیشتر...

فنجان چای را به لبم نزدیک کردم. امیرافظ پاهایش را روی هم انداخت و گفت:

- حالا واجبه که بریم مامان؟

شکوفه جون همانطور که برای من میوه می گذاشت گفت:

- عمه فروغو که میشناسی. همین الانم برای اینکه دعوتش نکردیم مراسم ازمون دلگیره. نوه ش اومده از خارج.. دعوتمون کرده که عروسمونو هم ببینه..

و روبه من لبخند زد. عمه فروغ، عمه ی شکوفه جون، بود. که مارا برای فرداشب شام دعوت کرده بود.

هنوز کنار پدر و مادر امیر معذب بودم. بدترین بود که خواهری هم نداشت که بتوانم با او کمی حرف بزنم. حوصله ام سر میرفت.

بعد از شام شکوفه جون آلبوم عکس های کودکی امیرحافظ را آورد. هرچه امیر گفت که عکسها را نشانم ندهد اما شکوفه جون کار خودش را کرد. بادیدن هر کدام از عکسها خنده ام میگرفت. و هر کدام از خنده هایم چشم غره ی امیر را به همراه داشت. تازه فهمیدم امیر چه پسر شیطون و بازیگوشی بوده.

مشغول دیدن عکسها بودم که موبایلم زنگ خورد. از شکوفه جون معذرت خواستم و از جایم برخاستم و از جمع فاصله گرفتم و جواب دادم:

- بله..

- ارکیده..

آراد پشت خط بود. صدایش میلرزید.

- جانم؟ چیزی شده آراد؟

- نه.. نه.. فقط... کی میای خونه؟

استرس گرفتم: نمیدونم.. چی شده؟

- بابای..

باترس گفتم: باباچی؟ جون به لب شدم.

امیرحافظ باشنیدن این جمله به سمتم آمد و مقابلم قرار گرفت و گفت:

- چی شده؟

سرم را تکان دادم و گفتم: نمیدونم.. و به اراد که پشت خط بود گفتم: چی شده اراد؟

- ه..هیچی به جون خودم. فقط بابا قلبش درد گرفت. / آوردیمش بیمارستان.. نفسم بند آمد. به سختی گفتم: کدوم بیمارستان؟

چهره ی امیر سوالی شد. اراد آدرس را داد و گفت: به خدا حالش خوبه. - الان میایم..

و تلفن را قطع کردم.

- چی شده ارکیده؟

- بابام بیمارستانه.. قلبش درد گرفته.

چند لحظه نگاهم کرد. دستپاچه بودم. نمیدانستم باید چه کنم. پدرم، کسی که حاضرم برایش جان بدهم بیمارستان بود و من هم بی خبر از حالش..

- بیوش بریم ارکیده.

سریع سمت لباسهایم رفتم. صدای امیر را شنیدم که داشت برای خانواده ش که با صحبت های مانگران شده بودند توضیح میداد. اصلا نمیدانستم

دارم چه چیز را می پوشم. هول شده بودم. متوجه هیچ نبودم دیگر. حتی نفهمیدم چطور خدا حافظی کردم و سوار ماشین شدم.

آراد، مامان و بهار را دیدم پشت در "سی سی یو" .. با امیرحافظ به طرفشان رفتیم. روبه آراد پرسیدم:

- چی شده؟

آراد که حالش کم از حال من نبود گفت: نمیدونم.. یهو قلبش درد گرفت. آوردیمش بیمارستان

مامان که صورتش از ترس کبود شده بود روی صندلی نشسته بود و تسبیح میزد و بهار داشت شانۀ هایش را مالش میداد.

- آوش کجاست؟

- رفت با دکتر صحبت کنه.

امیرحافظ دستم را گرفت و روی صندلی نشاند: بشین.. رنگ به رو نداری.

این را گفت و به سمت آب سرد کن رفت و برایم لیوانی آب ریخت و برایم آورد. ناخودآگاه بغض گلویم را گرفت و قطره اشکی روی گونه ام افتاد. امیرحافظ با انگشت شصتش آن قطره را کنار زد و گفت:

- چرا گریه میکنی آخه قربونت.. بیا این آبو بخور.

لیوان را به سختی گرفتم و آب را نوشیدم. بادیدن آوش به طرفش رفتیم:

- چی شد آوش؟ بابا حالش خوبه؟

آوش دستم را گرفت و گفت: آرو باش عزیزم.. آروم... آره... حالش خوبه. یه شوک عصبی بود... چیزی نیست..

با این حرف نفس حبس شه مان را بیرون دادیم. احساس می‌کردم سست شده ام و نمیتوانم روی پا بایستم. آوش رو به من گفت: تو چرا اینقدر یخی... رنگتم که پریده.

- میخوام بینم بابارو..

- همیشه عزیز من. فعلا همیشه.. بذار چند ساعت بگذره.. قول میدم اولین نفر تو بابارو ببینی...

اشک روی گونه ام راه گرفت:

- گریه چرا آخه خواهر من... حالش خوبه..

امیرحافظ دستم را گرفت. با اینکار کمی به من آرامش داد.. امیر روبه آوش گفت:

- یکم هول شده..

آوش روبه آراد کرد و گفت: تو که میدونستی ارکیده حساس رو بابا... چرا بهش گفتی... حداقل به امیر زنگ میزدی.

آراد سرش را پایین انداخت. آوش پیشانی اش را مالید و روبه امیرحافظ گفت:

- بیابگم یه سرم بهش بزن..

امیر سرش را تکان داد و دنبال آوش به راه افتادیم.

روی تخت دراز کشیده بودم و سرم به دستم. امیرحافظ روی صندلی کنار تخت نشسته بود.

- یک بخواب... چشماتو ببند.

آهسته گفتم: نمیتونم..

- نگران نباش عزیز من.. دیدی که آوش چی گفت.. حال بابات خوبه. یکم استراحت کن.

بابغض گفتم: اگه خدایی نکرده بابام طوریش بشه... من نفسم میره..

- نه... خدانکنه.. این حرفاچیه... یکم استراحت کن که میخوای بری باباتو

بینی سر حال باشی. نه اینکه بادیدن حال بدت خدایی نکرده بدتر بشه

حالش... یکم بخواب.

حالم خیلی بد بود. چشمانم را بستم. تن یخ کرده ام دقیقه ای بعد گرم

افتاد... چشمانم هم...

نمیدانم چند ساعت خوابیدم. بیدار که شدم دیدم امیرحافظ هم همانطور که

روی صندلی نشسته بود به خواب رفته. دستم هم در دستش بود. ترجیح

دادم تکان نخورم تا از خواب بیدار نشود. از طرفی هم میخواستم به سراغ

پدرم بروم. چند دقیقه ای صبر کردم که دیدم امیرحافظ بیدار شد و باهم به

بخش "سی سی یو" رفتیم. تنها آوش پشت در نشسته بود. آوش گفت که
 اراد، مامان و بهار را به خانه برده. آوش رو به امیرحافظ کرد و گفت:
 - امیرجان.. ارکیده رو ببر خونه.
 اعتراض کردم: من جایی نمیرم تا بابا رو نبینم.
 - ارکیده...

- همین که گفتم... میخوام بینمش... تو قول دادی..
 چند لحظه ساکت شد و بعد گفت: باشه.. فقط آرام باش.
 به سمت ایستگاه پرستای رفت. پرستار زیر بار نمیرفت. باهزار خواهش و
 التماس بالاخره رضایت داد. وارد اتاق بابا شدم. بابا خواب بود. بغض به
 گلویم چنگ انداخت. جلوتر رفتم. دستش را گرفتم. خم شدم و دستش را
 بوسیدم. بی صدا اشکهایم روی صورتم راه گرفته بود. پرستار پنج دقیقه
 زمان داده بود و من کل این زمان را فقط زل زدم به پدر..

فردای آن روز پدر مرخص شد و به خانه آمد تا حدودی من هم آرام
 شدم. لباس پوشیده بودم. منتظر بودم امیرحافظ به دنبالم بیاید که به خانه
 عمه فروغ برویم. هرچند دلم نمیخواست در این موقعیت کنار پدر باشم اما
 خب به قول مامان اولین مهمانی بود و زشت بود که نمیرفتم. نیم ساعتی

بود که منتظر امیر بودم. از امیر بعید بود که تاخیر داشته باشد. شماره اش را گرفتم:

- جانم؟

- سلام. کجایی تو؟

- ببخشید.. تو ترافیک موندم. نزدیک خونتونم.

- باشه. مواظب باش..

- چشم..

تلفن را قطع کردم. پنج دقیقه بعد امیر پیدایش شد. ابتدا به داخل آمد تا حالی از پدر پرسد و بعد باهم به سمت خانه ی عمه فروغ به راه افتادیم. امیر حافظ هم گویا دوست نداشت به این مهمانی بیاد. مدام زیر لب غر میزد..

- آخه خونه ی عمه ی مامانم پیام چیکار؟ نوه اش اومده؟ خوب اومده باشه... انگار شاهزاده اومده.

- چته؟ چرا اینقدر غر میزنی؟

نیم نگاهی به من انداخت و گفت: هیچی..

نگاهش به جاده بود و حرفی نمیزد.

- چی شده امیر؟

- دوست ندارم پیام خونه ی عمه...

- وا.. بچه شدیا.. چند ساعت میشینیم میام دیگه.. قرار نیس چند روز بمونیم که..

- خب مگه زوریه.

- چرا دوست نداری؟

انگار که دو دل گفتن و نگفتن بود. چند لحظه سکوت کرد و بعد گفت:

- خب بین.. این عمه فروغ.. یه نوه ی دختر داره.. خیلی دوست داشت ما باهم ازدواج کنیم. درهرشرایطی حرف از این وصلت میزد.. الان...
بالحنی آرام گفتم: الان چی؟

- خب.. میدونم بریم اونجا.. کلی متلک و کنایه و..

- بذار بگه.. بیخیال.. مگه تو برات مهمه؟

- برای من نه.. برای تو..

- برای منم مهم نیست..

نگاهی به من انداخت. لبخند اطمینان بخشی زد.

- جلوتو نگاه کن.. تا به درک واصل نشدیم عزیزم.

خندید و نگاهش را به جاده دوخت..

روی مبل مقابل عمه فروغ بودیم. نگاهی به من انداخت و گفت:

- پس تو اونی هستی که این پسرو هوایی کرده.

قلبم مچاله شد. من کسی را هوایی نکرده بودیم. کسی را تور نکرده بودم. دست امیر پیش آمد و دستهایم را گرفت. چشمان عمه فروغ از چهره ی گرفته ی من به دستهای قفل شده مان حرکت کرد. نیشخند زد. شکوفه جون برای اینکه بحث را عوض کند گفت: منصور جان کجاستن؟
عمه فروغ نگاه به شکوفه جون داد و گفت:

- بادوستاش رفتن بیرون..

در همین هنگام صدای زنگ خانه بلند شد. لحظه ای بعد صدای مردانه ای در فضا پیچید: سلام.

شکوفه جون از جا برخاست و به دنبالش من، امیر و آقای رادمهر هم برخاستیم. سرم را که برگرداندم احساس کردم دیگر قلبم نمیزند و نفسم بند آمده. سلامی را که روی زبانم بود را قورت دادم. بدنم یخ شد. حالت خفگی بهم دست داد. او.. اینجا.. نوه ی عمه فروغ... مگر میشد.. امکان نداشت از یادم برود چهره اش.. خودش بود. در یک قدمی من. گوشم سوت کشید و چیزی نمیشنیدم. فقط میدیدم که منصور مقابلم ایستاده و دهانش باز و بسته میشد. گویی حرف میزد. صدای امیرحافظ مرا به خودم آورد:

- ارکیده جان..

سرم را به طرفش چرخاندم.

- آقا منصور باشماست.

جرئت نمی‌کردم که سرم را به سمت منصور بچرخانم. فقط امیرحافظ را گنگ نگاه کردم. امیرحافظ متوجه حالم شد. ابروهایش بهم نزدیک شد و گفت: حالت خوبه؟

سرم را به دو طرف تکان دادم. همه به من خیره شده بودند. منصور گفت:

- بپریدشون تو حیاط.. گویا نمیتونن درست نفس بکشن...

صدایش مثل چکش روی اعصابم می‌کوبید. امیرحافظ دستم را گرفت و به حیاط برد. روی پله حیاط نشاند و خودش هم کنارم نشست:

- ارکیده.. چی شدی یهو؟

نمیتوانستم حرف بزنم. نسیم بد آمده بود و تمام بدنم میلرزید. باترس گفت:

- ارکیده... عزیزم؟؟

به سختی و با من و من زیاد گفتم: آ.. آمی.. امیر..

دستم را گرفت و گفت: جانم؟ جانم عزیزم..

سکسکه گرفته بودم: میخوام.. برم.. خونه..

- آخه الان کجا بریم؟ چی شده آخه؟ چرا بهم نمیگی..

- نمیتونم. فقط.. بریم...

بادستپاچگی و لحنی که استرس از آن می‌بارید گفت:

- آخه من نباید بدونم چی شده؟ تو که خوب بودی..

با زاری گفتم: امیر..

- جانم..

- بریم.. تو.. رو خدا..

لرزش بدنم بیشتر شد و این چشم امیرحافظ دور نماند.

- باشه. وایسا برم لباساتو بیارم. تو دیگه نمیخواد بیای تو..

سرم راتکان دادم. امیرکه به داخل رفت قطرات اشک روی گونه ام راه گرفتند. دو دستم را به طور ضربداری روی شانیه هایم گذاشته بودم و خودم را در آغوش گرفته بودم. هق هقم با سکسکه ام مخلوط شده بود. دیگر نمیتوانستم تحمل کنم. تمام بدنم بی وقفه می لرزید. به طوری که دندانهایم روی هم سائیده میشد. گوشم سوت میکشید و چشمانم تار شد. ناتوان روی زمین ولو شدم و چشمانم سیاه شد. فقط درمیان صدای سوت گوش هایم صدای ارکیده گفتن امیرحافظ را میشنیدم...

صداهای گنگی را می شنیدم. چشمانم را به سختی نیمه باز کردم. همه چیز تار بود. صدای کسی به صورت گنگ می آمد که اسمم را صدا میزد. کم کم صداها واضح شدند و تصویرهم. مردی سفید پوش بالبخند حرف میزد. حرفش را درک نکردم:

- خوبی؟ فقط میخواستی یکم خودتو لوس کنی برایش؟

سرم را چرخاندم. امیرحافظ باچهره ای که نگرانی از آن می بارید ایستاده بود. موهایش ژولیده بود و لباسش نامرتب. چند دقیقه ای گذشت تا متوجه موقعیتم بشوم و از گنگی دربیایم. بیمارستان بودم. امیرحافظ گفت: خوبی؟ تمام اتفاقات به ذهنم هجوم آوردند. آن شب.. منصور.. و.. فقط نگاهش کردم. دوباره احساس کردم نفس کشیدن برایم سخت شده. تند تند نفس میکشیدم. دکتر ماسک اکسیژن را روی بینی ام گذاشت. امیرحافظ گفت:

- ارکیده.. چی شده..؟؟ آخه چرا نمیگی..

دکتر گفت: هی جوون.... حالش فعلا خوب نیست.. صبرداشته باش. چشمانم رابستم اما هنوز صدای دکتر را میشنیدم:

- شوک عصبی بهش وارد شده..

فکرها به ذهنم هجوم آورد. دلم میخواست ذهنم غیرفعال شود. چشمانم گرم شد و دوباره به خواب رفتم.

نمیدانم چند ساعت خواب بودم. بیدار که شدم این بار اراد و نازگل بالای سرم ایستاده بودند. نازگل بادیدن باز شدن چشمم به طرفم آمد. دستم را گرفت و گفت: خوبی قربونت برم؟؟

سرم را آهسته تکان دادم. سرم سنگین بود.. به اندازه ی یک تُن... پیشانی ام را بوسید. اراد اما ساکت بود و چیزی نگفت. فقط نگاه میکرد. میتوانستم

بفهمم که مثل همیشه فهمیده یک ماجرای جدید است. در اتاق باز شد و امیرحافظ به داخل آمد. جلو آمد. سرش را خم کرد و آهسته گفت:

- خوبی عزیزم؟

سرم را تکان دادم. به سمت آراد نگاه کردم و با صدایی که به سختی شنیده میشد گفتم:

- بابا...

آراد گفت: خوبه... تو نگران نباش.. فعلا نگران خودت باش /

- بهش گفتین که..

- نه.. نگفتیم.. گفتم خونه ی امیرحافظ موندین..

نفس عمیق کشیدم. بعد چند دقیقه بعد نازگل و آراد از اتاق بیرون رفتند. امیر روی صندلی نشست. همانطور که دستم را گرفته بود بانگشت شصتیش پشت دستم را نوازش میکرد گفت:

- نمیخوای بگی؟

بغضی که از وقتی بیدار شدم در گلویم بود و اشک از چشمانم جوشید.

- نه.. ارکیده.. اصلا ولش کن...

همانطور اشک می ریختم:

- آخه چی شده عزیزمن؟ باز چی رو داری پنهون می کنی؟

صدای هق هقم اتاق را پر کرده بود.

- گریه نکن عزیزم..

اشکهایم را پاک کرد.

- آروم باش.. آروم باش و بهم بگو.. تو خودت نریز.. بگو بینم مشکل
چی..

- امیرحافظ..

- جانم؟ گریه نکن...

- دیگه نمیتونم...

- چی رو نمیتونی عزیزم؟ چی شده؟

- م... منصور..

- منصور چی؟

نتوانستم بگویم... بابت آمدن نفسم امیرحافظ گفت:

- آروم باش.. نمیخواد.. بعدا حرف میزنیم.. آروم باش...

و اکسیژن را روی بینی ام گذاشت. چند دقیقه طول کشید تا نفسم به
صورت عادی برگردد..

بعد از ظهر آن روز مرخص شدم و به خانه برگشتم. همه ی تلاشم را کردم
تا بابا متوجه نشود. حتی طبق معمول با آراد کمی کل کل کردم تا طبیعی به
نظر آید. در اتاقم روی تخت دراز کشیده بودم. پشتم به در اتاق بود. صدای

باز شدن در اتاق آمد. حوصله ی کسی را نداشتیم. فقط دلم تنهایی
میخواست. فکر کردم یا امیرحافظ است یا آراد. گفتم:

- برو بیرون. میخوام تنها باشم.

- قرصها تو آوردم.

صدای آوش باعث شد که به سمتش بچرخم و نیم خیز شوم. بادست
اشاره کرد که دراز بکشم. اما از جایم برخاستم و سرم را به تاج تخت تکیه
دادم. روی صندلی نشست. دانه دانه قرص هارا از جلدش درآورد و به من
داد و خوردم. بعد از تمام شدن قرص ها گفت:

- یکم باهم حرف بزنیم؟

سرم را پایین انداختم.

- نمیخواهی بگی چی شده؟ امیرحافظ نگرانته.. کلافه ست..

میدانستم ... ظاهرش داد میزد. اما نمیتوانستم بگویم.. درد من این
بود.. سکوت کردم.

- باین کارت داری چند نفرو عذاب میدی. امیرحافظ میگه بعد دیدن

منصور این طور شدی. منصور کیه؟ قضیه چیه ارکیده؟

قطره اشکی سمج از چشمانم به روی گونه ام چکید.

- این اشک یعنی چی؟ گریه جواب من نیست..

کم کم گریه ام شدت گرفت و تبدیل به هق هق شد.

- ارکیده.. به جای گریه کردن حرف بزن.. بذار مشکلتو بدونیم.. شاید بتونیم کمکت کنیم.

- همیشه.. چیزی حل نمیشه..

- تو بگو خوب..

دیگر عصبی شده بودم.. برای اولین بار کنترل رفتارم را نداشتم.. از جایم برخاستم.

- نمیخوام.. نمیتونم..

وسایلی را که روی میز آرایش بود را روی زمین ریختم.

اوش خونسرد نگاه میکرد.. خونسرد بودنش بیشتر حرصم را درآورد و شیشه ی عطر را محکم به این کوبیدم.. آینه هزار تکه شد و شیشه ی عطر هم شست و بوی آن تمام اتاق را پر کرد.

جیغ کشیدم: برو بیرون..

باسرو صدایی که کرده بودم امیرحافظ و اراد به داخل اتاق آمدند.. شانس آوردم که مامان و بابا رفته بودند دکتر.. وگرنه بابا الان سخته کرده بود.. امیرمات مانده بود و زمزمه کرد: ارکیده..

اراد روبه اوش گفت: مگه نگفتم کاریش نداشته باش..

روی زمین نشسته بودم و زانوهایم را بغل کرده و اشک میریختم.. امیرحافظ به سمتم آمد و کنارم نشست.. بدون توجه به اراد و اوش مرا در آغوش

گرفت و موهایم را نوازش کرد. سرم را به سینه اش چسبانده بودم و هق هق میزدم و او آرام زمزمه میکرد: آرام باش..

چند دقیقه در همان حالت ماندیم و بعد امیرحافظ مرا بلند کرد و روی تخت نشانده. دراز کشیدم. باز هم هق هق و سکسکه ام با هم قاطی شده بود. امیرخواست برود که دستش را گرفتم. نشست کنار تخت. همانطور دستش را گرفته بودم. امیرحافظ به اراد گفت: میشه آب بیاری برایش؟ اراد سرش را تکان داد و از اتاق بیرون رفت. آوش اما خونسرد نشسته بود. گویا برایش این عکس العمل ها طبیعی شده بود از بس که در مطبش دیده بود. گفت:

- آخه تاکی..

امیرحافظ میان حرفش پرید: آوش.. بسه.. نمیینی حالشو؟
بهار جلو آمد تا شیشه هارا جمع کند. خیره شده به آینه ی شکسته. امیر رد نگاهم را گرفت و آهسته زمزمه کرد:

- درستش میکنم.. هم آینه رو.. هم اون دردی رو که تو سینته...

فقط نگاهش کردم و او آرام دستم را نوازش کرد و لبخند اطمینان بخشی زد..

آوش از جایش برخاست و از اتاق بیرون رفت. بهار هم.. تنها من ماندم و امیر. همچنان امیر دستم را نوازش میکرد و پشت آن را می بوسید. دستانش داغ بود و این گرما را به دستان سردم منتقل کرد و تا حدودی آرام شده بودم. دستش را به سمت موهایم برد و آرام در لابه لای آن فرو میکرد و نوازش میداد. چشمانم را بستم تا آرامشم بیشتر شود. صدای بم و آهسته ی امیر گوشم را نوازش داد:

- بهتری عزیزم؟

چشمانم را باز کردم و نگاهش کردم. سرم را تکان دادم.

- میخوای حرف بزنی؟

با این سوال دوباره چشمانم پراشک شد

- گریه نه.. حرف.. مثل اینکه به حرف زدن آلرژی پیدا کردی.. میگم حرف گریه میکنی..

آهسته خندیدم. پاچشمانم پراز اشکم خندیدم.

- ار کیده...

- جانم.

- من همیشه پشتتم.. حتی اگه تموم دنیا روبرومون باشن.. تو این شک نکن.

آهسته گفتم: میدونم.

- خب پس بهم بگو چی شده که اینطور بهم ریختی..مثل اون قضیه نکن که چهارسال ازم پنهون کردی..بگو عزیزم.
نمیدانستم چطور بگویم..مانده بودم.

- امیر..

- جانم..

- منصور...

- منصور چی؟

- اون...کسی که...اون شب...به من...منصور به من..

دیگر نتوانستم ادامه بدهم..بریده بریده گفتم و گویا باهرکلمه تکه ای از بدنم بریده میشد..چهره ی امیر سرخ شد..حدس زدم که ادامه ی جمله ام را فهمیده باشد..فشار دستش روی دستم بیشتر شد..آب دهانش را قورت داد و باچشمانی که میدانستم آرام نیست نگاهم کرد..صدایش را از میان دندانهایی که از حرص روی هم فشرده می شد شنیدم:

- آروم باش..بسپرش به من...خودم حسابشو میذارم کف دستش..

از ترس لرزیدم..ترس اینکه نکند بلایی سرش بیاورد..باترس گفتم:

- امیر..

- جانم..

- نری..سراغش..

نگاه ازم گرفت و گفت: نمیرم..

- امیر..

دوباره نگاهم کرد: جانم؟

- قول بده که نری... نرو.. باشه؟

- باشه.. نمیرم..

- بذار.. همونجور پنهون بمونه... بابام... قلبش..

- باشه.. باشه... به کسی نمیگم... نگران نباش عزیز من.

کمی آرام شدم اما ته وجودم هنوز ترس داشتم. امیر همچنان کنارم نشسته بود. معلوم بود که از درون داغون است اما ظاهرش را به خاطر من حفظ میکرد و لبخند میزد. میدانستم زورکی است. حرف که میزد صدایش می لرزید. صورتش برافروخته بود و چشمانش پراز خشم... چشمانی که همیشه آرام بودند. آنقدر بامن از هرچیز غیراین ماجرا حرف زد که خسته شدم و چشمم گرم شد و به خواب رفتم.

بیدار که شدم دیدم اتاق مرتب شده و شیشه خورده ها جمع شده بود. هنوز گیج خواب بودم. دلم میخواست بازهم بخوابم. تا آرام شوم. آنقدر بخوابم تا روزی بیدار شوم و بینم همه چیز حل شده.. همه چیز را پشت سر گذاشته ام. از اتاق بیرون رفتم. فضای خانه پراز سکوت بود. به

- اتاق بابا رفتیم. خواب بود. چند لحظه نگاهش کردم و بعد بی صدا بیرون آمدم. انگار کسی خانه نبود. صدای آراد از پشت سرم کمی مرا ترساند:
- مامان تو آشپزخونه س.
- به طرفش چرخیدم: بقیه کجان؟
- چهره اش درهم بود. آراد همیشگی نبود.
- امیر رفت بیرون. آوش هم...
- سکوت کرد و حرفش را ادامه نداد.
- آوش چی؟
- نفس عمیقی کشید و گفت:
- برای اولین بار مامان باهش دعو کرد.
- چرا آخه؟
- به خاطر اینکه باعث شد تو اینطور بهم بریزی..
- سرم را پایین انداختم.
- ار کده.. حدس من درسته؟
- سرم را بلند کردم و نگاهش کردم.
- منصور.. اون... نامرده..

مثل همیشه فهمیده بود. حس کرده بود دردم را.. باسکوتم که برای او حکم
تأیید را داشت نفسش را با صدا بیرون داد. خواست چیزی بگوید که صدای
مامان مانع شد:

- ارکیده..

به طرف مامان رفتم که از آشپزخانه بیرون آمده بود:

- جانم مامان؟

خیره نگاهم کرد. چشمانش پف کرده بود و قرمز... گویا گریه کرده
بود. دستم را گرفت و سمت مبل بود و مرا نشانده روی مبل. خودش هم
کنارم نشست.

- ارکیده...

- جانم مامان.

- چی شده دختر؟ هان؟ به من بگو.. من مادرتم..

- باور کن هیچی مامان...

- به خاطر هیچی آینه شکوندی؟ تو که دختر آرومی بودی..

- خب اعصابم بهم ریخته بود.. آوش هم ...

- چرا اعصابت بهم ریخته بود؟ امیرحافظ کاری کرده؟

- نه مامان من...

- خب پس چی؟

ماندم چہ بگویم.

- ہان؟

- خب... بہ خاطر.. بابا..

- باور کنم؟

سکوت کردم و بعد گفت: باور کن..

- با میرحافظ مشکل داری؟ اذیتت کردہ؟

- نہ.. نہ... اصلا..

آراد بہ طرفمان آمد و مقابل ما نشست. نگاہم بہ سمت او چرخید. درسکوت

فقط بہ ما نگاہ میکرد. ماما بہ آراد گفت:

- آراد تو بگو.. این چشہ؟

- من چہ بدونم..

- تو از ہمہ چیز این خبر داری.

آراد نیم نگاہی بہ من کرد و بعد گفت:

- چیزی نیست.. یکم بہ خاطر بابا ناراحتہ... میدونین کہ.. بابایہ... لوشش

کردین دیگہ... من میگم زود بود شوہر دادنش باور نمیکنین.

مادر اخمی کرد و گفت: حرف بیخود زن.

آراد خندید. اما من فہمیدم الکی بود. اما باز ہم نجاتم داد و نگذاشت ماما

چیزی بفہمد. با نگاہم از او تشکر کردم.

سینی چای را مقابل امیرحافظ گرفتم. فنجان چای را برداشت. سینی را روی میز گذاشتم کنارش نشستم. بابامشغول خواندن روزنامه بود. خداروشکر حالش بهتر بود. سرم را به سمت امیرحافظ چرخاندم. نگاهم به دکمه های لباسش خورد که یکی شان کم بود.

- به چی نگاه میکنی؟

سرم را بلند کردم و گفتم: دکمه ی لباست افتاده..

نگاهی به دکمه ها انداخت و گفت: آره.

- کجاست؟ بده بدوزمش...

لبخند زد و گفت: خانوم خیاط باشی.. گم شده ظاهرا...

مشکوک نگاهش کردم. چشمانش را بزرگ کرد و گفت:

- چیه خب؟

- دعوا کردی؟

- مگه لاتم که دعوا بیافتم... یه دکمه افتاده دیگه..

- مطمئن باشم؟

نفس عمیقی کشید و گفت: آره.

سکوت کرد و دیگر چیزی نگفت.

در آشپزخانه در کنار مامان ایستاده بودم و داشتم ظرفهای شام را آماده می کردم. موقعیت جور شده بود که بامامان درباره ی اراد و نازگل حرف بزنم. همانطور که بشقاب هارا روی هم می چیدم گفتم:

- مامان..

- جانم؟

- میگم.. نمیخوای برای اراد کاری کنی؟

- چیکار کنم؟

- برایش زن بگیریم.

نگاهم کرد و گفت: تو دیگه چرا ار کیده.. اون هنوز بچه س...

- باور کن اینطور نیست. من بیشتر از همه تون باهات درارتباطم و میدونم

اصلا اینطور نیست. اگه میبینی که شوخی میکنه و بچه بازی در میاره به

خاطر طبعشه... به وقتش خیلی هم فهمیده است...

- خودش بهت گفته که بهم بگی؟

نگاهش کردم و چیزی نگفتم.

- کسی رو میخواد؟

باز هم چیزی نگفتم.

- آره؟!

سرم را تکان دادم.

- کی؟

- حالا چه فرقی میکنه..

- بگو تو...

- خب..نازگل...

متعجب گفت: نازگل؟

- آره..بهش نگیا..باور کنین خیلی بهم میان.

- آخه....نازگل هم دوشش داره؟

- فکر کنم..

مامان چیزی نگفت.

- مامان زنگ میزنین به مادر نازی؟

- اول باید به بابات بگم..

- خب..

- ظرفارو ببر دختر..مردن از گشنگی بنده های خدا..

چهره اش معلوم بود که راضی است. جلو رفتم و صورتش را بوسیدم و

گفتم: الهی قربونت برم..

دو روز از آن روز گذشت.دیگر آوش و مامان پاپی نشده اند که چرا حالم بد شده بود.من هم کمی آرام شده بودم.مخصوصا اینکه به مشاوره رفته بودم

و رویا بامن حرف زده بود. قرار بود مامان به مادر نازگل زنگ بزند. چون باباهم رضایت داده بود. در کافه نشسته بودیم. امیر فنجان چای را مقابلم گذاشت:

- بفرمائید. اینم یه چایی لب سوز مخصوص خانوم خودم.

لبخند زدم و گفتم: ممنون.

چند لحظه ساکت بودیم تا اینکه گفم: امیر حافظ؟

- جانم..

- ببخشید...

- برای چی؟ باز چیکار کردی؟

خندیدم و گفتم: خیلی اذیت شدی تو این مدت..

امیر حافظ خونسرد گفت: اشکالی نداره.. حالا وقت واسه تلافی هست..

- مسخره...

- جون تو...

مشتی به بازویش کوبیدم و گفتم: جرئتشو داری؟ داداشامو میفرستم

سراغت..

- اونا جرئت دارن بیان طرفم؟ و بازوهایش را نشان داد. خندیدم.. در کافه

باز شد و دونفر وارد کافه شدند. امیر حافظ از جابر خاست و به طرفشان

رفت:

- خیلی خوش اومدین...

صدایشان را می شنیدم: جناب امیرحافظ رادمهر؟

سرم را به سمتشان چرخاندم.

- بله..خودم هستم.

مرد کارت می را نشان امیرحافظ داد و گفت:

- سرگرد دولت‌شاه هستم از کلانتری - - - شما باید باما تشریف بیارین آگاهی..

از جابر خاستم و به سمتشان رفتم.

- چرا جناب سرگرد؟

- تشریف بیارین مشخص میشه.

باصدایی که میلرزید گفتم:خب چرا؟

- مربوط به پرونده ی قتل آقای منصور سهرابیه..

منصور به قتل رسیده بود؟نگاهم را به امیرحافظ دوختم که با تعجب گفت:قتل؟

- بعله..تشریف بیارید.

امیرحافظ مات مانده بود.

- خب این قضیه چه ربطی به من داره؟

- تشریف بیارین مشخص میشه..

زمرمه کردم: امیر... چه خبره اینجا؟

آهسته گفت: نمیدونم ار کیده... نمیدونم..

مردی که همراه سرگرد آمده بود دست امیرحافظ را گرفت و او را به حرکت درآورد. در مقابل چشمان مات من امیر را برده بودند. بدون هیچ دلیلی... یعنی امیر... منصور را.. نه.. این امکان نداشت..

بازهم منصور... بازهم او ققرار بود زندگی ام را خراب کند.. لبخند را از روی لبان من بردارد... این بار با مرگش؟
" خدایا... دیگه طاقت ندارم "

اشک در چشمانم حلقه زده بود. چرا نباید ذره ای آرامش نباید داشته باشم.. باز قرار بود چه بشود؟

" خدایا.. با امیر من... اینکارو نکن.. من مطمئنم کار اون نیست.. مطمئنم.. "

اصلا نفهمیدم چطور خودم را به خانه رساندم. در خانه را که باز کردم آوش را دیدم. با من و من گفتم:
- آوش... امیر.. امیرحافظ..

آوش با ترس به سمتم آمد: امیر چی؟
نفس نفس میزد: بردنش..

سرو صدایی که کرده بودم باعث شد بابا و اراد از اتاق بیرون بیایند و بهار و مامان از آشپزخانه. روبه آنها کردم و همانطور که گریه میکردم گفتم:

- بردنش... امیرو بردن.

اوش داد زد: کیا بردن؟ کجا؟

همه به سمت من آمده بودند.

- پلیس.. بردنش کلانتری..

مامان به صورتش زد و گفت: خاک به سرم..

باباگفت: کلانتری چرا؟

- نمیدونم.. نمیدونم...

همانجا روی زمین بی حال نشستیم. اوش هم نشست و گفت:

- درست بگو چی شده ار کیده...

- تو کافه نشسته بودیم که پلیسا اومدن.. گفتن منصور

مرده.. کشتنش.. امیرحافظ رو بردن..

- آخه منصور چه ربطی به امیرحافظ داره؟ هان؟ این منصور کیه؟ چیکاره

س؟ که تو از دیدنش میافتی رو تخت بیمارستان و بامرگش امیر دستگیر

میشه..

فقط هق هق زدم.. اراد گفت:

- الان وقت این حرفا نیست اوش.. الان باید بریم ببینیم امیر چی شده. وقت زیاده برای فهمیدن اینکه اون منصور کی بوده..
 اوش از جایش برخاست و عصبی به طرف اراد رفت و گفت:
 - تو میدونی.. نه؟؟ تو از جیک و پوک این خبر داری... دِ لامصب لب باز کن دیگه..

- آره.. میدونم... اما الان نمیشه.. ماجراش طولانیه..
 - بگو اراد.. باید بدونیم.. چی رو پنهون میکنی شماها؟
 - اگه یکم برادر خوبی بودی ارکیده باید اولین نفر به تو میگفت و چهارسال پنهونش نمیکرد.. نمیرفت پیش یه مشاور دیگه برای حل مشکلش...

رفته رفته صدایش بلندتر میشد. خواست ادامه دهد که بابا میان اوش و اراد ایستاد و گفت:

- بسه... الان وقت این حرفا نیست.. باید ببینیم امیر چی شده. شاید واقعا سو تفاهم بوده..

مامان مرا در آغوش گرفته بود و پابه پای من اشک می ریخت.

بابا رو به اراد گفت: سر فرصت همه چیزو میگی...

اوش و اراد فوراً لباس پوشیدند و خواستند از در بیرون بروند که ازجایم برخاستم.

- منم میام...

آراد گفت: تو کجا..مامیریم..

- میام..

- نمیخواه ارکیده...

- مثل اینکه امیر شوهر منه ها...اگه هم اتفاقی افتاده باشه به خاطر من بوده..باحرفهای من همه به جز آراد گیج تر می شدند.آراد آهسته گفت:

- خيله خب..بيا...اما بايد قول بدی آروم باشی..

سرم را تکان دادم و اشکهایم را پاک کردم و همراهشان راه افتادم..

صدای هق هقم فضای ساکت ماشین را پر کرده بود.آراد گفت:

- بس کن ارکیده..به جای گریه بگو کدوم کلانتری بردنش.

نام کلانتری را گفتم و آوش ماشین را به حرکت در آورد.دلم آشوب بود.اگر

واقعا امیر،منصور را کشته بود چه؟فقط دلم میخواست زودتر برسیم و

بگویند اشتباه شده بود.جواب خانواده اش را چه بدهم؟مغزم داشت منفجر

میشد از فکر و خیال..

به کلانتری که رسیدیم به آوش گفتم سراغ سرگرد دولتشاه را بگیرد. به سمت اتاقش به راه افتادیم. وقتی به اتاق رسیدیم در اتاق باز شد و امیرحافظ همراه یک سرباز خارج شد. زمزمه کردم: امیر... نگاهم به دستهای دستبند زده اش مات ماند.

- ارکیده.. به خدا دروغه.. آراد گفت: چی دروغه..

سرباز به امیر اجازه ی حرف زدن نداد و گفت: حرکت کن آقا..

و امیرحافظ به راه افتاد. همانطور که راه مرفت سرش را به طرفم چرخاند و فقط نگاهم کرد. اشک از چشمانم چکید. از بس که گریه کرده بودم چشمانم هیچ جارا نمیدید. ولو شدم و اگر آراد نبود روی زمین افتاده بودم. وارد اتاق سرگرد شدیم. سرش را که بلند کرد گفت:

- کی به شما اجازه داده بیاین داخل؟ سرباز کریمی...

آوش گفت: چند لحظه اجازه بدین جناب سرگرد. ما خانواده ی امیرحافظ رادمهر هستیم.. قضیه چیه؟

- قضیه یه قتله که متهم اصلیش امیرحافظ رادمهره..

- آخه بر اساس چه شواهدی؟

- شهادت همسایه ها که میگن روز پیش از قتل باهم درگیری داشتن و امیرحافظ منصور رو تهدید به مرگ میکنه. اشکهایم بی صدا روی گونه راه

گرفتند. امیرحافظ آن روز به قولی که به من داده ود عمل نکرد و ه سراغ منصور رفته بود

باصدایی که در میان اشکهایم خفه شده بود گفتم:

- من باید بینمش..

- همیشه.. باید مراحل قانونی طی بشه..

- خواهش میکنم.. فقط چند دقیقه..

چند لحظه نگاهم کرد و بعد گفت: بسیار خب.. خیلی کوتاه..

اوش گفت: همیشه با سند موقتا آزادش کرد؟

- نه... اتهام قتله. باید باشه اینجا تا تحقیقات انجام بشه..

سرگرد رو به من کرد و گفت: چند لحظه منتظر بمونید تا بیارنش..

سرم را تکان دادم.

مقابل نشسته بودم و فقط اشک می ریختم و اوهم مثل همیشه سعی

داشت آرامم کند. حتی با اینکه خودش آرام نبود. فضای اتاق سنگین شده

بود و انگار داشتیم خفه می شدیم..

- امیر.. کار تو بوده؟

- به خدا نه.. من اصلا اون ساعتی که به قتل رسیده پیش تو بودم.. خونه ی

شما..

- خب ماشهادت می دیم..

سرش را تکان داد و گفت: همیشه..دادگاه شهادت اقوامو قبول نمیکنه..

- پس باید چیکار کنیم؟

کلافه دستانش را به پیشانی اش زد و گفت:نمیدونم..

- امیر..اصلا مگه تو قول نداده بودی که نری سراغش..هان؟الان من

جواب مامان و باباتو چی بدم؟

- آروم باش عزیزم...درست میشه..

دستانم را روی صورتم گذاشتم و اشک ریختم.

- ارکیده..جون من آروم باش..باشه؟

و جواب من تنها صدای هق هقم بود که در فضای اتاق اکو می شد...

ازاتاق که بیرون آمدم شکوفه جون و آقای رادمهر رو دیدم که با باز شدن

در اتاق به سمت ما آمدند.شکوفه جون روبه امیرحافظ که سرش را پایین

انداخته بود گفت:

- چی شده پسرم؟ایناچی میگن؟آخه تو چه ارتباطی با منصور داشتی؟ تو و

آدم کشی؟

آقای رادمهر سعی کرد آرومش کند: آروم باش خانوم..هنوز که چیزی

معلوم نیست.

سرباز به امیرحافظ اشاره کرد که حرکت کند و او به راه افتاد و اشک هم از چشمان من..شکوفه جون مرا درآغوش گرفت و باهم اشک ریختیم.

آراد باسینی شام وارد اتاق شد : بیاعزیزم..بیایه چیزی بخور..

همانطور که چشمم را بستم گفتم: اشتها ندارم..

- آخه اینجوری که ازبین میری..درست میشه..مگه نگفتی قراره وکیل بگیرن..

بابغض گفتم:چه فایده ای داره اگه اثبات نشه بی گناهی من..

قطرات اشک از پلکهای بسته ام روی صورت راه گرفتند.

- ارکیده..

چشمانم راباز کردم و درمیان هاله ای ازاشک نگاهش کردم.

- تو باید الان محکم باشی تابتونی حق امیرو بگیری..حق شوهرتو.

سرم را تکان دادم.

- راستش بابا و مامان خیلی سوال پیچم میکنن..نباید امروز اون حرفو به

آوش میزدم.همه چی داره لو میره..

- اشکالی نداره..بالاخره اگه توهم نمیگفتی باجریانی که پیش اومده

میفهمیدن..

- یعنی میگی بهشون بگم؟

- آره.. از خودمون بشنون بهتره تا بعدا از یکی دیگه...

سرش راتکان داد و گفت: حالا بیا یه چیز بخور..

- باور کن اصلا اشتها ندارم..

نگاهم به آینه ی شکسته خیره ماند. با بغض گفتم:

- گفته بود درستش میکنه.. هم آینه رو.. هم این دردی که تو سینه

امه... اما... اما یه درد دیگه اضافه شده حالا..

آراد جلو آمد و روی تخت نشست بغلم کرد: قربونت برم. خودم

هستم.. درست میشه همه چیز..

- قرار بود مامان به مامان نازگل زنگ بزنه.. با اتفاقات پیش اومده کنسل

شده.. بازم تو داری فدای من میشی..

- فدای سرت عزیزم.. این چه حرفیه آخه.

و روی موهایم را بوسید./

پشت در اتاق نشسته بودم و صدای آراد را می شنیدم که داشت برایشان

ماجرا را تعریف میکرد. برایش سخت بود گفتنش. میان حرفهایش مدام

مکث میکرد. در آن میان صدای گریه ی مامان و یا خدا گفتنش دلم را آتش

میزد و سکوت بابا هم این آتش را شعله ورتر می ساخت. صحبتهایش که

تمام شد چند لحظه سکوت بود. تا اینکه صدای آوش آمد: آخه احمق الا باید بگی؟ چرا به ما نگفتی؟

آراد گفت: ارکیده ازم خواسته بود.. گفت که... بابا از ترس آبرو سخته میکنه.. و مامان هم که تازه حالش خوب شده بود اون موقع..
- خب به من میگفتی..

- تو میدونستی چی میشد؟ چیکار میکردی؟ من میدونستم چیکار میکردم؟ این مشکل حل شد؟ این درد کم میشد؟
باباهمچنان ساکت بود. ترسیدم.. نکنه چیزی بشود.. نکند قلبش درد بگیرد.. خجالت میکشیدم که از اتاق بیرون بروم. سکوتی که بوجود آمده بود مرابیشتر میترساند.. حالا آن راز مگو، رو شده بود..

صبح که از خواب بیدار شدم. سرم داشت از درد منفجر می شد. تا قبل نماز صبح خوابم نبرد. بعد نماز که خوابیدم فقط کابوس دیدم. کابوس های تکراری. نمیدانستم الان از اتاق که بیرون بروم واکنش آنها چیست.. دو دل رفتن و نرفتن بودم که در اتاق باز شد و مامان وارد اتاق شد. چشمانش پف کرده بود.

- بیا دخترم صبحونه بخور.. دیشب هم شام نخوردی.

صدایش بغض داشت. قبل از اینکه بغضش منفجر شود سرش را برگرداند و از اتاق بیرون رفت. طپش قلب گرفته بودم. از اتاق بیرون رفتم. آراد و بابا روی صندلی نشسته بودند. به سمتشان رفتم و آهسته گفتم:

- صبح بخیر..

بابا بدون اینکه نگاهم کند آهسته گفت: صبحت بخیر باباجون.. نگاه نکردنش اذیتم کرد. او که همیشه لبخند میزد و قربان صدقه میرفت و بعد صبح به خیر میگفت حالا...

قلبم فشرده شد. آراد زیر چشمی نگاهم کرد. روی صندلی نشستیم و مامان برایم چای گذاشت. اشتها نداشتم. به زور همان چای را خوردم. هرچه بابا را نگاه کردم تا بلکه نگاهم کند، نگاه نکرد. روبه آراد کردم و گفتم: بعد صبحونه بریم کلانتری.. دنبال کارای امیر..

- آوش رفته...

- رفته؟ پس چرا نیومد دنبال ما که باهم بریم؟

چشم غره ای رفت و گفت: همون دیروز اومدی بسه..

- یعنی چی.. اون الان توقع داره که من باشم.

مامان گفت: آخه عزیز من.. تو میری اونجا گریه و زاری میکنی حال اون بنده خدا هم بدتر میشه.. ناامید میشه..

- اینکه من نرم هم حالشو بد میکنه.. ناامیدش میکنه..

از جایم برخاستم و به سمت اتاق میرفتم که بابا گفت:

- لباس بپوش خودم می برمت..

به سمتش چرخیدم. هنوز نگاهم نمیکرد.

آراد زمزمه کرد: بابا..

- خب راست میگه دیگه..اگه الان ارکیده نباشه ناامید میشه..فکر میکنه

ارکیده هم حرفشو باور نکرده..

به اتاقم رفتم و زود حاضر شدم..

کنار بابا درماشین نشسته بودم.بابا آهسته می راند.زیر چشمی نگاهش

کردم.خونسرد بود..مثل همیشه..همانطور که نگاهم به خیابان بود گفتم:

- چرا دیگه نگام نمیکنی؟

صدای نفس عمیقش را شنیدم اما چیزی نگفت.

- چرا دیگه جوابمو نمیدین؟ تا حالا هیچ وقت نشده که نگام نکنی..باهام

حرف نزنین..به خدا..اگه نگفتم بهتون..به خاطر خودتون....

- بسه ارکیده...بیشتر از این خجالتم نده..همین حالا هم از خجالت روم

نمیشه تو چشات نگاه کنم..

متعجب به سمتش چرخیدم:بابا...

- اونقدر بابای خوبی برات نبودم که دردتو بهم بگی.. گذاشتم چهارسال تنهایی این بارو به دوش بکشی...درد تو ، درد منم هم هست. ماهمه یه خانواده ایم. باید دردامونو تقسیم کنیم تا کم نیاریم..

- خب..من..نگران حالتون بودم..ترسیدم که از ترس آبرو..

- اگه حالم بد می شد به خاطر دردی بود که داشتی..نه آبرو...آبرو مهمم هست..اما نه مهمم تر از جیگر گوشه م..

سرم را پایین انداختم..چیزی نداشتم که بگویم..در دل لعنت کردم منصور را که مرده و زنده اش برایم دردسر بود.

در راهروی کلانتری آوش را دیدم که کنار آقای رادمهر نشسته بودند و حرف میزدند. ما را دیدند و از جا برخاستند. بابا پرسید:

- چی شد؟

آوش سرش راتکان داد و گفت: شهادت همسایه ها باعث شده همه چی برعلیه ش شد. باید دنبال یه شاهد بگردیم که بتونه شهادت بده که اون ساعت قتل امیرحافظ خونه ی ما بوده. بدتر از همه اینکه امیرحافظ دلیل دعواش بامنصور رو نمیگه.

سرش را به طرفم چرخاند و نگاهم کرد. روبه آوش پرسیدم: میشه بینمش؟

- فکر نکنم .. به ما که اجازه ندادن ..

- من باید ببینمش حتما ..

- بذار برم از سرگرد پیرسم ..

سرم را تکان دادم. آقای رادمهر و بابا مشغول صحبت شده بودند و من هیچکدام از حرفهایشان را نمیفهمیدم. تنها یک چیز را الان می فهمیدم. امیرحافظ بی گناه است .. چند دقیقه بعد آوش از اتاق بیرون آمد و گفت:

- خیلی سخت قبول کرده .. گفته آخرین باره .. خیلی کوتاه ..

سرم را تکان دادم.

- تو اتاق سرگرد منتظر بمون ...

مقابلش نشسته بودم. چشمانش دیگر آرام نبود. موهایش بهم ریخته بود و ته ریشش بلند شده بود.

- امیرحافظ ..

- جانم ..

- بگو بهشون علت دعوا رو .. حرف نزدنت اونارو مطمئن میکنه که تو مقصری ..

- آگه بگم مطمئن تر میشن /..هم اینکه پای تو گیر میشه..توهم به عنوان متهم در نظر میگیرن..

مات ماندم..من؟ متهم؟ چرا به این قضیه فکر نکرده بودم.

- امیر..برات وکیل گرفتیم..نگران هیچی نباش تو..باشه؟

آهسته گفت: من فقط نگران توام..غصه نخور...

به زور لبخند زدم و گفتم: اینقدر خوب نباش...

- چشمات گود برداشته..زیاد گریه کردی..کاش به حرفت گوش کرده بودم.

بااینکه بغض داشت خفه ام میکرد اما کنترلش کردم..باید به او امید میدادم.

- نگران نباش..من ثابت میکنم تو بی گناهی..

- آگه..آگه بلایی سرم اومد..

- امیرحافظ..بس کن..سر بی گناه تا پای دار میره اما بالای دار نه..نمیدارم حقت بسوزه..ثابت میکنم.

چندلحظه ساکت شد و بعد یک نفس عمیق گفت: ما تازه دوهفته از عقدمون گذشته..این دوران باید برات بهترین دوره میشد..ببخش که تلخه..

- امیرحافظ..باتو همه چی برام شیرینه..حتی این سختیا...فقط تو خودتو
 نیاز..فقط محکم باش..نذار باشکستنت منم بشکنم.فردا دادگاهته..قوی
 باش..هرچی شد من پشتتم..اینو یادت نره..خب؟
 سرش را تکان داد و گفت: خب..
 لبخندزد..لبخند زدم..هر دو زور کی...

از اتاق که بیرون آمدم دیگر نایستادم و توجهی به صدای آوش و بابا که
 نامم را صدا میزدند نکردم و از آگاهی رفتم بیرون.دیگر نمیتوانستم تحمل
 کنم.نمیتوانستم دستهای در حصار دستبندش را بینم.نمی توانستم بغض
 هایم را خفه کنم.اشکهایم بی اجازه روی صورت راه گرفتند.درخیابان راه
 می رفتم.نمیدانستم کجاست...برایم مهم نبود.هیچ چیز برایم مهم نبود در
 آن لحظه جز امیرحافظ.صدای خنده هایش را میشنیدم.گویی دیوانه شده
 بودم.حرفهایش در ذهنم اگو میشد.

بغضم گرفته وقتشه بیارم

چه بی هوا، هوای گریه دارم

باز کاغذام باتو خط خطی شد

خدا این حس و حالو دوست ندارم

باز دور پنجره قفس کشیدم

دوباره عطر تو نفس کشیدم
 قلم تو دست من پراز سکوت
 دوباره از ترانه دست کشیدم
 باز خاطرات تو هین حوالیه
 حالم همینه و یه چندسالیه جای تو خالیه..
 جز تو تمام شهر میدونن حالمو
 مثل کبوترم که سنگ آدما شکسته بالمو
 این قلب بی قرارو از تو دارم
 این حس انتظارو از تو دارم
 اسمت هنوز دور گردنم هست
 من این طناب دارو از تو دارم
 اسمت نوشته رو بخار شیشه
 دلی که بی تو باشه دل نمیشه
 من موندم و یه سایه تو ی خونه
 میترسم اونم حتی رفتنی شه....

قلبم فشرده شده بود. دلگیر بودم. از خودم.. از امیرحافظ.. از منصور.. از تمام
 شهر.. نمیدانم چرا.. حتی از خدا.. خیلی دلم پر بود از خدا.. چه گناهی کرده

بودم که جزایش این مشکلات بود..دلم میخواست بیدارشوم و بینم این ها همه یک کابوس بوده. شبیه هزاران کابوسی که دیدم.. کاش فقط در حد کابوس بود. فراتراز آن بود. ذهنم جرئت نمیکرد فکر کند نتیجه این قصه چه میشود. این که فردا دادگاه... آنقدر درخودم بودم که وقتی به خودم آمدم دیدم که کارگاه هستم. کلید انداختم و رفتم داخل. دست بردم که چراغ را روشن کنم اما پشیمان شدم. دلم تاریکی میخواست. ذره ای آرامش.. اما منبع تمام آرامشم الان در یک سلول تاریک بود. در آن تاریکی نگاهم به بوم نقاشی نیمه کاره ی نقاشی امیرحافظ ماند. درد یکباره به قلبم هجوم آوردند. نکند این بارهم قرار بود نیمه کاره بماند. صدای زنگ موبایل روی مغزم خط میکشید. کمی سکوت میخواستم. کمی تنهایی.. کاش درک میکردند. کاش اینقدر اطرافم نبودند تا من باین ماجرا کنار بیایم.. تا برایم حل شود. روی کاناپه دراز کشیدم و دکمه ی قرمز را فشردم و بعد آن گوشی را خاموش کردم. زل زم به سقف.. به سقفی که قرار بود تا دوماه دیگر سقف خانه مان باشد.. خانه ی من و امیرحافظ...

صدای چرخیدن قفل در باعث شد چشمانم راباز کنم. چند دقیقه بود که خوابم برده بود. از جایم برخاستم و به طرف در ورودی رفتم. چراغ اتاق

روشن شد و باعث شد چشمانم اذیت بشود. دستم را مقابل چشمم گرفتم. چشمم که به نور عادت کرد دستم را پائین آوردم و اراد را دیدم.
- تو اینجا ای؟ از صبح تا حالا داریم در به در دنبال میگردیم. موبایلت چرا خاموشه؟

بی توجه به او به سمت کاناپه رفتم و دوباره دراز کشیدم و چشمانم را بستم.

- باتوام ارکیده؟ میدونی چقدر نگرانت شدیم؟ اصلا میتونی اینو بفهمی؟

- شما میتونین بفهمین که من یکم نیاز به تنهایی داشتم؟

- تنهایی که چی بشه؟ بشینی غصه بخوری؟ یکم به بقیه فکر کن.. اصلا بقیه به درک.. به خودت.. اینجوری که داغون میشی.. تو اینجوری میخوای از امیر حمایت کنی؟

چشمانم را باز کردم و گفتم: بسه اراد.. بسه.. تو نمی تونی منو درک کنی..

بلند شدم و نشستم : بینم اگه نازگل هم یه همچین اتفاقی برایش پیش می اومد تو چطور می شدی؟ تو میتونی اینو بفهمی که من تازه بعد چهارسال بهش رسیدم؟ بعد چهارسال تازه داشتم آرامشو میدیدم.. اینارو بفهم.. اینو بفهم اگه امیرحافظ الان اونجاست ، اگه اتهام قتل گردنشه به خاطر منه..

- دستانش را به نشانه ی تسلیم بالا آورد و گفت: باشه..باشه..اصلا حق با تو..اما آخه خواهرمن..باغصه خوردن تو چیزی عوض نمیشه..
- میدونم..اما نیاز داشتم یکم تنها باشم تا درک کنم این موقعیتی رو که توش هستم.
- حالا درک کردی؟
- سرم را تکان دادم و گفتم: نه..اصلا قابل هضم نیست..
- نگاهم کرد و چیزی نگفت.
- توماشینت قرص داری؟
- چه قرصی؟
- سرم داره میترکه...میگرنم عود کرده..
- بفرما.نگاه کن..پاشو..پاشو بریم خونه..
- نه..میخوام اینجا بمونم.میخوام این نقاشی رو تموم کنم امشب..
- و نگاهم را به بوم دوختم..
- سفارش امیره..
- پس منم میمونم..
- نه..تو برو..میخوام تنها باشم..
- اخم کرد و گفت: اصلا امکان نداره..یا بیا بریم یا منم می مونم..یه بار تنهات گذاشتم هنوز داریم تاوانشو میدیم..

- آراد..بابا حالش خوب بود؟

- آره..نگران نباش..

- آراد

- جانم؟

سرم را پایین انداختم و گفتم: هیچی..

- پاشو بریم شام یه چیز بخوریم...باز میایم همین جا..

سرم را تکان دادم.به آشپزخانه رفتم و آبی به دست و صورتم زدم.

آراد ساندویچ را به طرفم گرفت.گرفتم و تشکر کردم.

- خیلی هوا سرد شده ها...

گازی به ساندویچم زدم.

- میگم شما هم چه تاریخ بدی رو انتخاب کردین واسه عروسی..آخه تو

سرما؟

- بذار بینیم اصلا تا اون موقع این جریانات تموم میشه یانه..

آراد که ساندویچش را نزدیک لب برده بود،پائین آورد و گفت:

- شد تو یه بار امیدوار باشی؟

نگاهم به گوشه ای از خیابان خیره ماند. چراغانی بود و اطرافش شلوغ... گویا مسجد یا امامزاده بود. آراد برای خودش حرف میزد اما من حواسم به او نبود.

- ارکیده؟ حواست به من هست؟

به خودم آمدم: هان؟

رد نگاهم را گرفت و گفت: چرا زل زدی به اونجا؟

- امامزاده ست؟

- گمونم...

- میخوام برم.. اشکالی نداره؟

چند لحظه نگاهم کرد و گفت: نه.. باهم میریم.. اول ساندویچتو بخور..

سرم را تکان دادم..

در امامزاده نشسته بودم. نمیدانم چه مدت. زمان را باز گم کرده بودم. آنقدر

گریه کرده بودم که سبک شده بودم. کلی هم نذر کرده بودم که این مشکل

زودتر حل شود. آرام شده بودم. ویبره ی گوشی مرا از حال و هوایی که

داشتم بیرون آورد. شماره ی آراد بود:

- بعله..

- نمیای؟

- اومدم الان..

قطع کردم و از جایم برخاستم. دوباره سلام دادم و برای هزارمین بار خواستم که امیرحافظ را نجات دهد.

آراد روی کاناپه دراز کشیده بود و من روی صندلی مقابل بوم نشسته بودم. لباس مخصوص نقاشی ام را پوشیده بودم. رنگ ها و قلم موها را هم آماده کرده بودم.

- بگیر بخواب آرکی.. وقت هست واسه کشیدن نقاشی.

- تو بگیر بخواب آراد. با من چیکار داری تو..

- مگه نمیخواهی فردا بیای دادگاه.. بخواب که سر حال باشی..

- تو کاریت نباشه.. اینقدر هم حرف نزن تمرکز بهم میخوره..

آهسته گفت:

- یه جور میگه تمرکز انگار میخواد قانون جاذبه ی نیوتون رو اثبات

کنه.. چهار تا رنگه دیگه...

- دارم میشنوما...

پوف کلافه ای کشید و گفت: حداقل چراغو خاموش کن.. خوابم نمیبره..

- جوک میگی آراد؟ تو تاریکی چطور نقاشی کنی؟

- باشه.. باشه..

ساکت شد و چیزی نگفت..چند لحظه بعد گفت:

- فقط یه چیزی..ناز گل هم مثل توئه؟ اگه باشه که بدبختم.

نیم خیز شدم و گفتم:

- آراد میخوابی یا..

- باشه..غلط کردم..بداخلاق..

سرجایم نشستم و دوباره مشغول شدم.باعشق رنگ و طرح میزدم.این نقاشی ویژه بود.یه نقاشی خارق العاده که رنگ به رنگش باحساسم عجین شده بود..

کشان کشان امیر را می بردند.پاهایش را زنجیر بسته بودند.به سمت تاریکی می بردنش.هرچه جیغ میکشیدم فایده نداشت..صدای خنده ی مستانه ی منصور را می شنیدم.بلندتر جیغ میکشیدم تا نشنوم صدای خنده اش را..جیغ کشیدم..پشت سرهم..

باصدای آراد از خواب پریدم.

- ارکیده.چی شده؟

نفس نفس میزدم.صورتتم خیس بود و روی تنم عرق سردی نشسته بود.آراد بلند شد و یک لیوان آب برایم آورد.چند قلوپ آب خوردم.چشمانم رابستم.دوباره صحنه های کابوس در ذهنم آمد.چشمانم را باز کردم.

- خوبی؟

سرم راتکان دادم.

- خواب بد دیدی؟

آهسته گفتم: کابوس..

دوباره دراز کشیدم و دستانم را رو پیشانی ام گذاشتم.

- آگه میای دادگاه ن خواب... الان باید بریم.

- باشه..

چند دقیقه بعد از جاییم برخاستم و آبی به صورتم زدم. نگاهم به تابلوی

تمام شده خیره ماند. تا صبح بیدار مانده بودم تا تمم شود.

- به جای زل زدن زودتر لباس تو بپوش.. دیر میشه..

نگاه از نقاشی گرفتم و به سمت لباسم رفتم.

راهروی دادگاه شلوغ بود. به دنبال آوش و آقای رادمهر و وکیل امیرحافظ

میگشتیم. بعد از چند دقیقه بالا و پایین کردن بالاخره پیدایشان کردیم.

آقای رادمهر رو به من کرد و گفت:

- دخترم.. تو چرا اومدی؟

- امیرحافظ امروز نیاز داره که من باشم. باید بیینه کنارشم.

- شکوفه هم میخواست بیاد که نداشتیم. میدونستم بیاد اون بچه رو دق
 میده.. توهم حواست باشه کار نکنی که روحیه ش ضعیف بشه..
 سرم را تکا دادم. از پشت سرم صدای آشنایی شنیدم.
 - ایشالا به زمین گرم بخوره.. خداباعث و بانیشو لعنت کنه..
 به طرفش چرخیدم. عمه فروغ بود. دلم لرزید.. تمام وجودم سرد شد. مراکه
 دید به طرفم آمد و چند لحظه زل زد و گفت:
 - آرزوی اینکه آزاد بینیش رو به گور میبری.. میکشونمش بالای دار.. انتقام
 خون نوه امو میگیرم...
 این را گفت و رفت. و من به جای خالیش زل زدم. آب دهانم را به سختی
 قورت دادم. آراد صدایم کرد: ار کیده.
 سرم را به طرفش چرخاندم:
 - بریم. دادگاهش شروع میشه الان..
 سرم را تکان دادم. خواستم روم که دستم را کشید: محکم باش.. شاید راه
 سختی در پیش داشته باشی..
 بغض به گلویم چنگ زد. به سختی قورتش دادم و گفتم:
 - میدونم..

روی صندلی میان آراد و آوش نشسته بودم. هنوز امیرحافظ را ندیده بودم. سکوت دادگاه را تنها صدای ناله و نفرین عمه فروغ پر کرده بود. چند دقیقه ای که گذشت امیرحافظ را دیدم که وارد شد. همراه دوسرباز. از جایم برخاستم و خواستم به طرفش بروم که آوش دستم را کشید. امیرحافظ مرادید و لبخند زد. آمد و روی صندلی ردیف جلوی ما نشست. امیر دقیقاً جلوی من بود. صدایش زدم:

- امیر.. خوبی؟

سرش را به طرفم چرخاند.

- خوبم عزیزم. تو خوبی؟

لبخند زدم و گفتم: آره.. امیرحافظ.. نقاشی سفارشی تو تموم کردم. فقط مونده بیای خودت جای نصبشو تعیین کنی..

لبخند زد و خواست چیزی بگوید که سرباز کنارش گفت:

- حرف نزن آقا..

امیرحافظ سرش را به سمت جلو برگرداند و من هم به صندلی تکیه دادم. نفس در سینه ام حبس شده بود. استرس داشتم. کف دستم زخم شده بود از بس که ناخن را به کف دستم فرو کرده بودم.. آراد دستم را در دستش گرفت. قاضی آمده بود و داشت پرونده را بررسی میکرد. چند دقیقه بعد دادگاه به صورت رسمی شروع شد. چیزی از سوال و جوابهایی که را دادگاه

شده بود نفهمیدم. فقط منتظر بودم که امیرحافظ برود و حرفهایش را بزند. تا اینکه صدایش کردند و امیر برخاست و به جایگاه رفت. قاضی گفت:

- همسایه ها شهادت دادن که مقتول رو تهدید کرده بودی..

امیرحافظ بعد مکثی گفت: عصبانی بودم.... وسط دعوا که... حلوا خیرات.. نمیکنم.. منم.. یه چیزی گفتم..

- دعواتون سرچی بود؟

بازهم مکث کرد و قاضی گفت:

- چرا دعواتون شد؟

امیر سکوت کرد و چیزی نگفت.

- ادعا کردی که کارتو نبوده..

امیر با من و من جواب داد: بله.. هنوزم.. میگویم.. کار من نبوده.. اون ساعت من خونه ی پدر همسرم بودم..

- شاهد داری؟

- خانواده ی همسرم..

دستانم میلرزید. نمیتوانستم تحمل کنم دیگر..

- دادگاه شهادت اقوامو نمی پذیره.. شاهد دیگه ای داری؟

صدای آشنایی را از پشت سرم شنیدم:

- من شاهدم..

سرم را به طرف صدا چرخاندم.. از تعجب مات ماندم.. زل زده بودم به او.. اینجا چه می‌کرد؟ شاهد؟

نگاهم از سروش به سمت نازگل که سراسیمه وارد دادگاه شده بود و نفس نفس میزد چرخاندم. صدای همهمه فضای دادگاه را پر کرده بود. قاضی چندبار رو میز ضربه زد تا سکوت حاکم شد. آهسته از آراد پرسیدم: تو میدونستی؟

آراد که هنوز شوکه بود گفت: نه به جون تو..

نازگل آمد و پشت سرمان نشست. سوالی نگاهش کردم. چشمانش را یکبار بست و باز کرد و لبخند زد. قاضی روبه سروش گفت:

- لطفا به جایگاه بیاید.

امیرحافظ هم که مات ماند بود به سرجایش آمد و سروش به جایگاه رفت.

- خودتونو معرفی کنید.

- سروش جمالی..

- چه نسبتی با متهم دارید؟

- ما توخارج از کشور هم‌خونه بودیم و یکی از دوستان برادر همسرش هستیم.

- بسیار خب..لطفا توضیح بدید.

- اون شب من کنار در خونه ی همسر امیر بودم. تو ماشین نشسته بودم.رفته بودم که امانتیمو از ارکیده،همسر امیر بگیرم.یه سری اختلافات و سوء تفاهمات بین من و امیر بود که نخواستم منو اونجا ببینه به خاطر همین وقتی اونجا دیدمش دیگه پیاده نشدم و برگشتم..البته نزدیک به ده دقیقه اونجا وایساده بودم...

- حوالی چه ساعتی بود؟

- ساعت ده و نیم شب..

قاضی دیگر سوال نپرسید و از سروش خواست که بنشینند.خیلی تعجب کرده بودم.هنوز در شوک بودم.چنددقیقه بعد قاضی خت جلسه را اعلام کرد و دوباره همهمه فضا را پر کرد.امیرحافظ از جابرخواست که برود.به سمتش رفتم:

- امیر..همه چی درست میشه..بااین شهادت همه چی حل میشه..

سروش را تکان داد و لبخندزد.سرباز اشاره کرد که حرکت کند.آخرین لحظه گفت: مواظب خودت باش..

خدایا میشه همه چیز حل بشود؟ به سمت نازگل رفتم..همانطور که وارد راهروی دادگاه میشدیم گفتم:

- قضیه چیه؟سروش آخه از کجا فهمید؟

- هیچی بابا.. من دیشب برات قاضیه رو گفتم... رفت تو فکر.. امروز صبح
یهو زنگ زده میگه میخوام برم دادگاه و شهادت بدم..
سروش و آراد به طرفمان آمدند.. روبه سروش کردم و گفتم:
- ممنون که اومدین...

سروش لبخند زد و گفت: ممنون از شما که نقاشی مارو آماده
نکردی.. همین باعث شد که من اینجا باشم برای شهادت دادن.
- شما عادت دارین به غافلگیری؟
چشمک زد و گفت:
- یه جورایی...

لبخند زدم.. وکیل امیر حافظ داشت با اوش و آقای رادمهر حرف میزد.. به
طرفشان رفتم و پرسیدم: حالا چی میشه؟
- داشتیم توضیح میدادم برای آقایون.. احتمالاً باین شهادت همه چی حل
میشه.. بازهم باید با مسئول پرونده حرف زد.. اما نران نباشید.
- خداروشکر...

خدارا شکر کردم.. قلبم آرام گرفته بود.. به آرامش نسبی رسیده بودم...

به اصرار نازگل به خانه شان رفتم.. در اتاق نازگل نشسته بودیم و حرف
میزدیم.. نازگل همانطور که خیارش را پوست میکند گفت:

- من نمیفهمم...چه مشکلی بین امیرحافظ و منصور بوده که حالا متهمه به قتلش.. تو نمیدونی؟
- مجبور بودم دروغ بگویم. چون نازگل چیزی نمیدانست.
- نه..امیر به منم نگفت.
- آخه مگه نمیگین طرف تازه چند روزه اومده از خارج.. تو این چند روز چه بحثی بینشون بوجود اومده.
- شاید یه ماجرا برای قبل ازاینکه بره خارج بوده..
- نازگل لب باز کرد که چیزی بگوید که صدای زنگ موبایلم ساکتش کرد. آراد بود. به نازگل اشاره زدم: عشقته...
- نازگل میوه اش را رها کرد و به سمتآمد و گوشش را به گوشی چسباند.
- سلام آراد..خوبی؟
- سلام..مژده..مژده..
- چی شده؟چه خبره؟
- وکیل امیرحافظ زنگ زد و گفت فردا آزاد میشه..
- واقعا؟
- آره..فقط تا قبل مشخص شدن ماجرا از شهرنباید خارج بشه.
- خدایا شکر..این بهترین خبر بود..
- آراد که صدای ذوق زده ی مرا شنید گفت:

- فقط غش نکن اونجا. جلو خانمم زشته.. ابروم میره.
- نازگل گوشش را از کنار گوشی برداشت و ریز ریز میخندید:
- آراد خیلی بی شعوری... نازگل داشت گوش میداد..
- نه؟ تو رو جون من؟ حتی کلمه خانمم رو؟
- دستم بهت برسه زنده نیستی..
- نازگل که حواسش نبود گفت: چیکار داری اقامونو..
- بعد از گفتن این جمله یادش آمد آراد هنوز پشت خط است و با دست بر دهانش کوبید.
- آراد خندید و گفت: چی گفت؟ اقامون؟
- خندیدم و گفتم: شما دوتا هم دیگه شورشو درآوردین..
- با آراد خدا حافظی کردم. نازگل هنوز زیر لب به خودش ناسزا میگفت.
- حالا بسه.. اقاتونه دیگه..
- مامانم میگه تو هیچ وقت آدم نمیشی.. الان فهمیدم چی میگه.. آخه این چی بود من گفتم؟
- بیخیال حالا..
- آره بابا.. تبریک شویت آزاد شد..
- وای نازی نمیدونی چقد دلم براش تنگ شده..
- چشم غره ای رفت و گفت: همین امروز صبح دیدیش..

- حضور معنوی شو گفتم..

- آهان... من که سردر نمیارم از این چیزا..

- بدبخت داداشم که قراره با توی بی احساس زندگی کنه.

- وا.. خیلی دلشم بخواد..

پشت چشمی برایش نازک کردم و بعد خندیدم..

در اتاقم بودم و داشتم روسریم را روی سرم مرتب میکردم که صدای داد
آراد بلند شد:

- ارکیده. بیاد یگه.. آوش دوساعت منتظره..

بلند گفتم: میام الان..

زود کیفم را برداشتم و از اتاق بیرون رفتم. آراد گفت:

- بابا عروسی که نمیری...

- خب باید حاضر بشم یانه.. ای بابا..

آوش گفت: بیار کیده ولش کن.. بدو دیر شد..

خدا حافظی کردم و با آوش از خانه خارج شدیم. سوار ماشین شدیم و به راه

افتادیم. چند دقیقه ساکت بودیم تا اینکه آوش گفت: ارکیده..

به طرفش چرخیدم: جانم؟

- داداش خوبی نبودم برات؟

- این چه حرفیه آخه...

- پس چرا منو لایق ندونستی که حرف بزنی باهام؟

چند لحظه مکث کردم و گفتم:

- خب نمیخواستم کسی بفهمه..آرادم چون خودش بود

فهمید...اصلا..امروز...روز خوبیه..بیاز چیزای خوب حرف بزیم..

سرش را تکان داد و گفت:

- فقط یه چیزی رو بدون..درسته ما باهم نمیسازیم و خیلی باهم

متفاوتیم..اما هرچی باشه تو خواهرمی...خیلی زیاد برام مهمی..خیلی زیاد..

- توهم برای من مهمی...

لبخند زد و اندکی بعد اخم کرد و گفت: بذار این امیرحافظو بینم حسابشو

میرسم..

- چرا آخه؟

- حالا دیگه مخ خواهر مارو میزنه و به من نمیگه؟ چه معنی داره اصلا..

خندیدم.

- نخند...دهه...

خنده ام شدت گرفت و اوهم خندید.

کنارشکوفه جون و آقای رادمهر ایستاده بود. منتظر امیرحافظ بودیم. قرار بود همگی به خانه ی ما برویم. چند دقیقه ای طول کشید تا امیربیاید. به طرفش رفتیم. بادیدن ما خندید و گفت:

- اگه مدال طلا میگرفتم اینقدر نمیومدن استقبالم..

شکوفه جون گفت: الهی قربونت برم.

- خدانکنه مامان من..

آقای رادمهر گفت: وقت هست واسه حرف زدن.. ببری حالا... زشته اینجا ایستادیم.

همه به طرف ماشین حرکت کردیم.. من و امیرحافظ کنارهم راه میرفتیم.. روبه من کرد و گفت:

- خوبی؟

- تو هستی چرا بد باشم..

- خسته شدی این چند روز.. اذیت شدی..

- خب راستش اذیت که شدم.. مگه میشه تو، تویه همچین وضعی باشی و من خوب باشم.. اما خداروشکر همه چی حل شد..

لب باز کرد چیزی بگوید که صدای آوش مانع شد: دو مرغ عشق تشریف نیارین؟ منتظر شما هستیم...

به امیرحافظ نگاه کردم و خندیدم و باهم به طرف ماشین رفتیم..

نگاهم به نگاهش بود. باز در شب چشمانش غرق شده بودم. چشم از هم برنمیداشتیم.. همه چیز خوب بود.. همه چیز عالی.. مقابل امیرحافظ ایستاده بودم و می رقصیدم. امشب.. شب یلدا.. شب وصال ما.. شاد بودم. آنقدر شاد که دلم میخواست این خوشی را فریاد بزنم. شاد بود. آنقدر که چشمانش از ذوق می درخشید. لبخند از روی لب هیچ کدامان محو نمیشد.. شب دوست داشتنی ای بود... پاییز امسال چه دوست داشتنی شده بود... مردانه می رقصید و فقط بشکن میزد.

رقص مان که تمام شد رفتیم و روی صندلی نشستیم. آهسته زیر گوشم گفت:

- ایشالا این آخرین رقص بود دیگه؟ دیگه میذارن بریم خونمون؟

خندیدم و گفتم: اینقدر غر نزن.. خب عروسیه دیگه..

- والا به خدا.. انگشتم درد گرفت از بس بشکن زدم.. بابا ده ده دور رقصیدیم. این مهمونا هم قصد رفتن ندارن..
خندیدم..

- حالا تو هی بخند..

نگاهش به فیلمبردار که افتاد گفت: آخ آخ که دلم میخواد کلشو بگنم... هر صحنه رو ده بار گرفت...

- به خاطر فیلم خودمون می‌کنه دیگه.. که قشنگ بشه...

- می‌خوام قشنگ نشه..

اخم مصنوعی کردم و گفتم: نه.. غر نزن دیگه..

سرش را به طرف دگر چرخاند. به یاد وقتی افتادم که رفتیم آتلیه و کلی ادا درآوردیم. فیلمبردار حسابی امیر را کلافه کرده بود. دوباره خنده ام گرفت.. امیر سرش را به طرفم چرخاند و گفت:

- به چی می‌خندی؟ به من؟

در حال که سعی می‌کردم خنده ام را کنترل کنم گفتم: نه باور کن... یاد آتلیه افتادم خنده ام گرفت..

امیر هم به خنده افتاد: از دست این فیلمبردارا و عکاسا...

درخانه را باز کرد و گفت: بفرمائید بانو..

وارد خانه شدم. خانه ای که روزی کارگاه نقاشی ام بود و منبع آرامشم. اما حالا با وجود امیر دیگر نیازی به منبع آرامش نداشتم. امیر حافظ خود آرامش بود. همه چیز را خودمان چیده بودیم. درخانه چرخ زدم و نگاهی به وسایل انداختم. صدای امیر حافظ را شنیدم:

- حالا وقت هست واسه دید زدن وسایل.. خوبه خودت چیدی.. به چی نگاه میکنی؟

خندیدم. به طرفش چرخیدم. به نقاشی زل زده بود.

- شما به چی نگاه میکنی؟

دستانش را در جیب شلوارش فرو کرد و گفت: به شاهکار خانومم..

خندیدم. انگشتش را روی چال کنار لبم گذاشت.

- حیف شد..

- چی؟

- به خاطر قضیه ی منصور نمیتونیم بریم ماه عسل..

- نه.. مگه نگفتم بهت؟

سوالی نگاهش کردم و او ادامه داد: قاتلش پیدا شد..

متعجب گفتم: پیدا شد؟؟ کی بود؟

- امروز صبح زنگ زدن بهم و گفتن.. ظاهرا یکی از دخترایی که بهشون

تجاوز کرده بود..

نفس صداداری کشیدم..

- ظاهرا تنها تو نبودی..

سرم را تکان دادم.. خواست بحث را عوض کند:

- خب خانوم خوشگله.. ماه عسل کجا بریم؟

- کیش...

- بریم شیراز..

- نه.. کیش.

- شیرازو میگن نازه واسی آفتو چنگش...

- یعنی چی؟ مگه باید همش حرف تو باشه..

- باشه.. باشه.. هرچی شما بگین.. شب اول باما دعوا نیوفت..

خندیدم و او از جایش برخاست و به اتاق رفت. لحظه ای بعد از اتاق بیرون

آمد. با کتابی در دستش. آمد و کنارم نشست.. دیوان حافظ بود.

- شب یلداست.. فال بگیریم..

دیوان را به طرفم گرفت:

- تو نیت کن و صفحه رو بیار.. من میخونم..

سرم را تکان دادم. فاتحه ای برای حضرت حافظ خواندم و صفحه را

باز کردم و دیوان را به دست امیر حافظ دادم. سرم را روی شانه اش

گذاشتم. لبخند زد و خواند:

دوش وقت سحر از غصه نجاتم دادند

واندر آن ظلمت شب آب حیاتم دادند

بی خود از شمشعه ی پرتو ذاتم کردند

باده از جام تجلی صفاتم دادند

چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی

آن شب قدر که این تازه براتم دادند

بعد از این روی من و آینه ی وصف جمال
 که در آنجا خبر از جلوه ی ذاتم دادند
 من اگر کامروا گشتم و خوشدل چه عجب
 مستحق بودم و این ها به زکاتم دادند
 هاتف آن روز به من مژده ی این دولت داد
 که بدان جور و جفا صبر و ثباتم دادند
 این همه شهید و شکر کز سخنم میریزد
 اجر صبوری است کزان شاخه نباتم دادند
 همت حافظ و القاس سحر خیزان بود
 که ز بند غم ایام نجاتم دادند
 دیوان رابست و سرش را خم کرد و نگاهم کرد.
 لبخند زد. لبخند زد.

پایان

بیست و سوم شهریور یک هزار و سیصد و نود و چهار

ساعت ۱۷:۳۳

هانیه علی نژاد

پایان نهایی تایپ در نودهشتیا : شهریور ۹۴

انتشار در سایت نودهشتیا : مهر ۹۴

نویسنده _____ :

<http://www.forum.98ia.com/member278093.html>

ناظر _____ :

<http://www.forum.98ia.com/member152239.html>

«کتابخانه مجازی نودهشتیا»

wWw.98iA.Com

www.Forum.98iA.Com

www